

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any IX N.º 457
Setmana del 26 de juny al
2 de juliol del 1988

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 90 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"La ideologia, fins i
tot la religiosa, és la
pitjor degradació de la
fe i de la religió.
Impedeix el
desplegament serè de
l'experiència de la fe.
És una termita que ho
devora tot."

Card. Jean-Marie
Lustiger

AFINANT

Una nova
esquincada a la
túnica inconsútil
de Jesucrist?

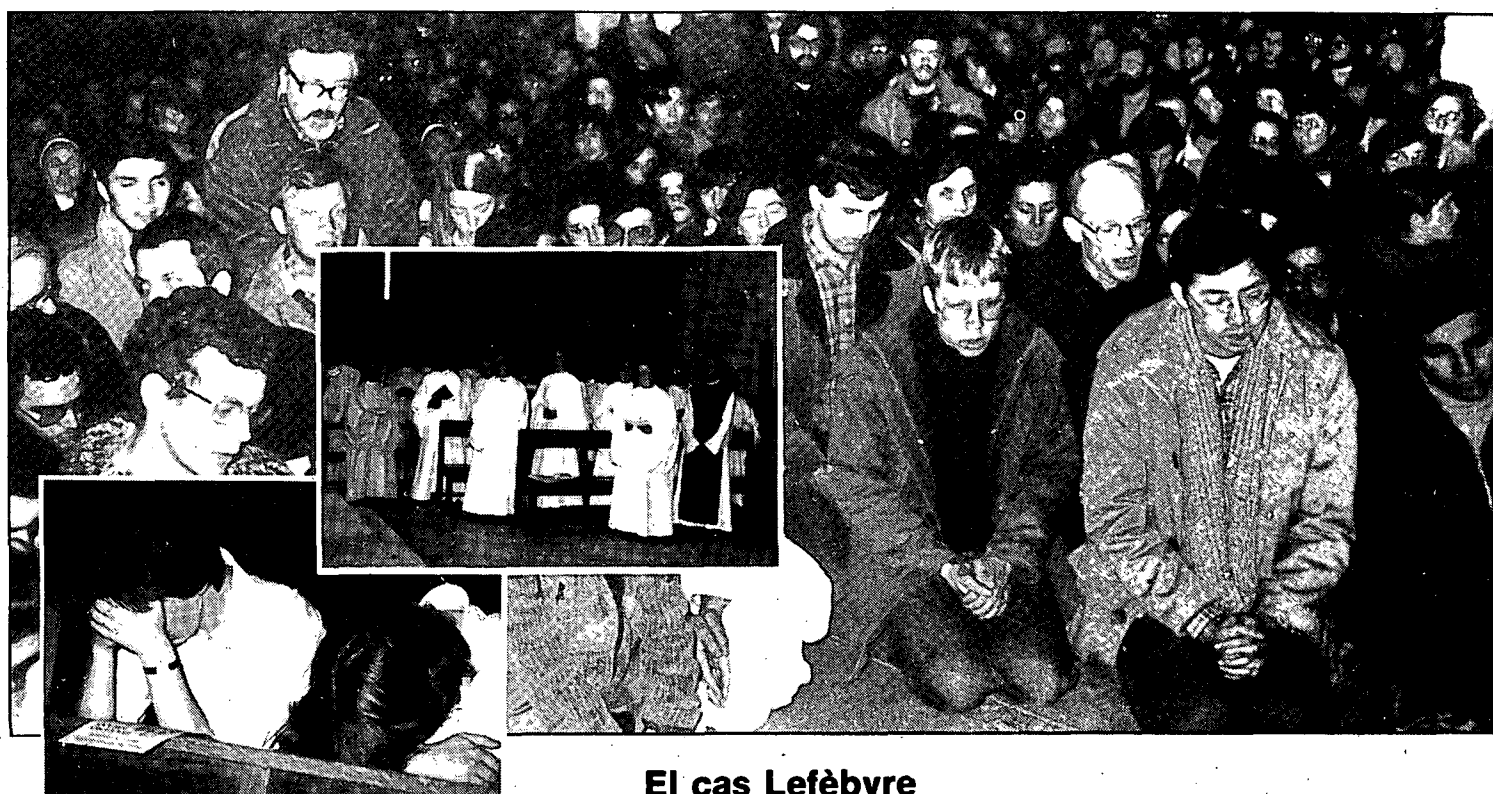
JOAN E. JARQUE
i JUTGLAR

En els seus prop de
dos-mil anys d'història,
l'Església ha sofert cis-
mes i heretgies. Potser la
nostra generació haurà
de ser testimoni d'una
d'aquestes esquincades
tràgiques. Tots estem
pendents de la decisió
que, d'avui al dia trenta,
prengui un germà nos-
tre. Si, com ho ha anun-
ciat, aquell dia ordena
quatre bisbes sense el
consentiment de la San-
ta Seu haurà consumat
la ruptura de la comunió
eclesial. No podem es-
guardar l'eventualitat
d'un esdeveniment tan
greu sense angioxa, sen-
se una profunda tristesa.

Tota l'Església, tots i ca-
da un de nosaltres hau-
ríem d'estar aquests dies
en una actitud de pregà-
ria insistent, units al vol-
tant del successor de Pe-
re i compartint el seu so-
friment com en els temps
apostòlics, demanant la
intercessió de Maria,
Mare de l'Església. Veri-
tablement, també avui
Maria s'està al peu de la
creu veient amb dolor
com uns deixebles de Je-
sucrist es disposen a es-
quincar la túnica incons-
útil del seu Fill que els
soldats es jugaren als
daus per no esquincar-
la.

Avui:

**Suplement
Any Marià**

El cas Lefèbvre

L'Església prega per la seva unitat

Aquests dies, els catòlics d'arreu del món, portem
un agut dolor en l'entranya mateixa del nostre cor de
creients. El drama religiós que monsenyor Lefèbvre i
la seva comunitat han obert en el si de la santa mare
Església, omple el nostre esperit d'angoixant inquietud.
Coneixedors de la dificultat, humanament gairebé
insalvable, de remoure del seu propòsit una lliber-
tat llargament entossudida en una actitud per més
paradoxal que sigui, ens unim cordialment a la pregà-
ria de tantes persones que viuen joiosament la seva
comunió amb Jesucrist en l'Església presidida per

Pere, el nom del qual és ara Joan Pau II.

Hi ha dificultats que, esgotats tots els camins de
diàleg i comprensió, arriba el moment en que només
poden superar-se amb la pregària. Aquesta n'és una
d'elles. I és just esperar un miracle, ni que sigui a últi-
ma hora, quan l'únic que ens porta és el nostre amor a
Jesucrist i a la gran família universal de dones i ho-
mes que creuen en ell i l'estimen, aplegats en la seva
única Església, Santa, Catòlica, Apostòlica i Roma-
na, per voluntat del mateix Crist.

Associació d'Amics de Catalunya Cristiana:

Assemblea a Montserrat

El propassat dissabte, dia 18,
es va celebrar a Montserrat l'As-
semblea general anual de l'Asso-
ciació d'Amics de Catalunya Cris-
tiana. Després de la missa conven-
tual, en la qual membres de l'As-
sociació feren ofrena d'intencions
implorant la mediació de la Verge
per continuar treballant pels fins
de l'entitat, els assistents es reu-
niren en una de les sales del Mones-
tir per celebrar l'Assemblea prò-
piament dita.

Obrí la sessió el pare Abat dom
Cassà M.ª Just, el qual féu un
examen laudatori del nostre set-
manari, animant l'Associació
d'Amics perquè la publicació pu-
gui continuar fent el servei com
fins ara.

Seguidament el director del
setmanari i president de l'Asso-

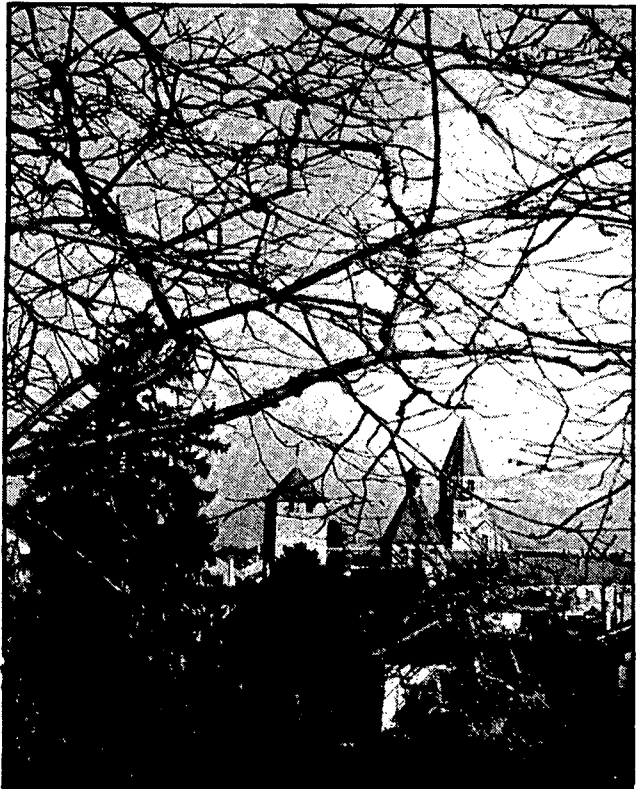
ciació Mn. Joan Jarque va expli-
car tot el que s'ha vingut realit-
zant, i agraïnt l'esforç de tots els
socs els quals, cadascú en la me-
sura de les seves possibilitats, han
aconseguit el suport per eixugar el
déficit que normalment es va
produint.

El senyor Rafael Carreras de
Nadal exposà la col·laboració de
CATALUNYA CRISTIANA en la
celebració de l'Any Marià, i deta-
llà els temes que s'havien tractat
en els catorze suplement editats
pel setmanari amb el títol
"ANY MARIÀ".

Finalment els assistents es
reuniren en un dinar de germanor,
en la sobretaula del qual s'expos-
aren diverses idees dels assistents
per a fer més efectiu el servei
del setmanari.

ACTIVITATS DE L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

PRÒXIM PELEGRINATGE MARIÀ:

CLUNY: mil anys d'irradiació

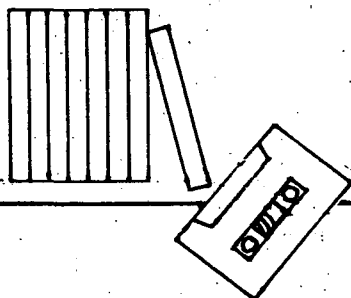
Del 30 de juliol al 6 d'agost

Barcelona - Grenoble, visitant el Santuari de Notre Dame de la Salette - La Grande Chartreuse - Annecy - Lyon, Santuari de Fourvière - Ars - Taizé - Cluny - Paray-le-Monial - St. Etienne - Avignon - Barcelona.

MES DE OCTUBRE: Terra Santa
Dies del 6 al 17 d'octubre

- Què és Déu per l'home d'avui?
- L'home el somiador de l'impossible o la imatge de Déu?
- Per què hi ha el mal en el món?
- Què és el mal i què és el pecat? Tenen remei?
- Què vol dir la salvació? I la redempció?
- Què vol dir creure en Jesucrist?
- L'acceptació dels misteris cristians no és alienant?
- No en tenim prou amb la ciència per a viure i morir?
- Per què un Home-Déu?
- I l'escàndol de la Creu?
- La resurrecció de Jesucrist és un fet històric?
- Que en feu de l'Esperit Sant?
- Per què una Església per anar a Déu?

- Per fruir moltes estones de meditació
- Una formació actualitzada de la nostra fe
- Temes de sempre exposats amb un llenguatge d'avui
- Podem assegurar que... són realment apassionants

PER DEMANAR LES CASSETTES

Data de del 1988
Desitjo m'enviïn les 9 cassettes, amb les Conferències del Dr. Joan E. Jarque, sobre "ELS GRANS TEMES DE LA FE CRISTIANA, AVUI". Faig efectiu el seu import de 5.850 ptes., adjuntant xec barrat a nom de l'Associació d'Amics de Catalunya Cristiana.

☐ Marqui amb una creu, si desitja que les hi enviï per reembossament, més despeses de tramesa.

Nom
Adreça
Població
C.P. Signatura
.....
.....
.....
.....

Una resposta coherent a aquestes i moltes altres preguntes la trobarem a les

9 cassettes
d'una hora de duració
cadascuna amb
el curset sobre
ELS GRANS TEMES
DE LA FE CRISTIANA, AVUI
del Dr. Joan E. Jarque

L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA CONTRIBUEIX
ECONÒMICAMENT QUE CADA SETMANA SURTI AL CARRER
CATALUNYA CRISTIANA

PER INFORMACIÓ:
Plaça Urquinaona, 11 - 3er. 3ª A
08010 BARCELONA - Telf.: 301 37 18

**FES-TE AMIC...
T'esperem!**

COM FER-SE AMIC DE

**Catalunya
Cristiana**

L'INFORMAREM AL
TELÈFON 301 37 18

EDITORIAL

Tot fa pensar que el proper dia 30 l'arquebisbe-bisbe emèrit de Tulle (França) i president de la irregular "Fraternitat sacerdotal de sant Pius X" ordenarà quatre bisbes sense el consentiment de la Santa Seu. Si això es produeix, ell i els ordenats quedaran "automàticament" excomunicats segons el cànon 1382 del codi de Dret Canònic. De fet, monsenyor Lefebvre i els seus seguidors consumaran, amb aquest greu gest de refus de l'autoritat del Papa, una divisió, un cisma que ve de lluny i que encara hi pot anar més. Uns nous "germans separats" es vindran a afegir a la llista d'aquells que, professant en molts punts una mateixa fe (en Déu, en Jesucrist, en els sagraments...) no estan en comunió amb el successor de Pere. Paradoxalment, quan creix i s'accelera el moviment de retrobament amb tants germans que, pel que fa a ells, personalment, no es varen separar pas sinó que varen ser educats en una fe distinta de la de l'Església catòlica —pensem en la recent conversió del teòleg i monjo luterà Max Thurian, per exemple—, un bisbe, uns preveres i uns fidels nascuts i crescuts en el si del catolicisme, ara se'n separaran, i a ells caldrà aplicar, d'ara endavant, tota la caritat i tota la voluntat d'aproximació "ecumènica" confirmada i alentada pel Concili Vaticà II que ells refusen. És més, un dels punts, entre altres, de disconformitat per part d'ells amb l'Església del post-concili, és precisament el moviment i l'esperit ecumènic que els papes, i especialment l'actual, han fet seus i han afirmat voler continuar i fer progressar.

Una ruptura dolorosa però clarificadora

Aquesta ruptura, si s'arriba a produir com sembla, no pot ser rebuda i viscuda sense un dolor profund. Tanmateix, tot cal dir-ho ni que sigui a contracor, a hores d'ara potser és millor la ruptura dramàtica però clarificadora, que no pas una mena de reconciliació plena d'interrogants i de reticències que hauria anat covant una situació de divisió de fet desorientadora i disgregadora pels fidels i de la qual no se'n podia esperar res de bo per a l'Església en general. Les preses de posició doctrinals i disciplinars del bisbe Lefebvre i dels seus seguidors són prou clarament inacceptables pel Magisteri de l'Església, com perquè sigui també prou clara i inequívoca la seva retractació. O el Concili Vaticà II és legítim i els seus decrets i constitucions formen part de la Tradició que conforma la fe cristiana, o no. I és fallaç la fórmula que voldria interpretar aquest Concili a la llum d'una Tradició que n'exclouria aquest mateix Concili i el Magisteri subsegüent del col·legi episcopal i dels Papes que l'han proposat i sancionat, des de Pau VI a l'actual Joan-Pau II. El cisma, la ruptura de

la comunió és un trauma greu per a l'Església, però precisament el voler evitar-lo "a qualsevol preu" no està pas en la Tradició eclesial, i això ho sap prou bé el bisbe Lefebvre i s'ho hauria de pensar bé. Tant de bo que ho fes encara, en els dies que manquen fins a la data fatídica fixada per ell mateix; tant de bo que s'abstingués de les ordenacions episcopals amb què s'arrisca, tot menyspreant-la, a l'excomunió, però, sobretot, tant de bo que acceptés clarament i sense subterfugis l'autoritat eclesial del Concili Vaticà II, dels Papes que el varen sancionar i que l'apliquen i del Magisteri del col·legi episcopal en comunió amb el successor de Pere. Aquesta, més que aquella tota sola, si que fóra la bona notícia que esperem.

Si es produeix la ruptura, encara, aquest fet tràgic no sols tindrà unes conseqüències fatals pels actors principals d'aquell acte de desobediència, sinó que també tindrà unes conseqüències que ens atrevim a qualificar de saludables per tot el cos eclesial. Una cosa són el tarannà religiós, les famílies d'espiritualitat, les diverses tendències que, dins el marc no difícil de discernir i constatar de la comunió, enriqueixen la vida de l'Església, una altra cosa molt distinta és el coqueteig amb l'error o amb la divisió del color que sigui i tant se val cap a quina banda es decanti. Ara potser ens tocarà a tots plegats preguntar-nos i afirmar on som i on ens col·loquem com a fidels cristians en aquest moment històric de l'Església.

És notícia el cristianisme?

ALBERT MANENT

Fa pocs mesos, en una emissió ecumènica del programa religiós de TV3, el pastor evangèlic Angel Cortés digué senzillament que per a molts mitjans de comunicació, avui, el cristianisme no és notícia. En el remolí dessacralitzador, quan allò que predomina és el sensacionalisme o la superficialitat, el cristianisme ha perdut a Espanya aquell protagonisme polític que tingué en el règim anterior, ja sigui des de l'ostentació oficialista de l'Estat confessional, ja des de la dura plataforma de l'oposició o de la crítica d'un sistema autocràtic. Quin ressò varen tenir actituds i declaracions com les del bisbe Añoveros, de Joaquín Ruiz Giménez o de l'abat Escarré, de Montserrat!

Ara, el sistema de llibertats fonamentals ja no necessita aquells altaveus eclesiàstics. Tanmateix, les declaracions episcopals o els comentaris de pensadors i escriptors catòlics, prevenint sobre la decadència de l'ètica, sobre l'expansió del grolier hedonisme o d'un egoisme que ofega la força de la generositat, obtenen poc ressò perquè se'ls considera documents interns. Fins i tot llibres

de gran abast social o històric són comentats a través de gasetilles o des de pàgines interiors de ben poc relleu. Per exemple, la història de la teologia, en tres volums, del monjo benedictí Evangelista Villanova. Aquest llibre significa una fita molt important i s'està traduint a altres llengües europees.

La darrera Setmana Santa, el laïcisme militant, sota l'aparent disfressa d'una democràtica i molt anhelada llibertat religiosa silenciosa especialment el significat històric, cultural i vivencial (per a molts) d'aquests dies de Setmana Santa. En alguns periòdics se subratllava que, vint-i-cinc anys enrera, per exemple, els temes religiosos al·lusius a les festivitats que commemoraven, ocupaven la petita pantalla fins a vessar. I la llei del pèndol porta els qui actualment tallen el bacallà a actuar amb el mateix esperit dels manies franquistes, als quals vaig combatre des de les meves conviccions cristianes amb la il·lusió juvenil de qui espera que les aigües tornin a

mare i s'estableixi l'equitat.

No em pensava pas que un altiu laïcisme substituís un triomfalista nacional catolicisme. Potser alguns, confonent-ho amb una ideologia, opinen amb certa innocència que realment el cristianisme no és notícia. Aquesta pobra opinió és falsa des de dos punts de vista: el confessional i el cultural. Obliden que a Espanya els practicants són la majoria minoritària i que cal comptar un nombre de catòlics (o cristians) que, sense practicar, habitualment, no renequen de la pròpia identitat. Perquè aquesta majoria minoritària és massa silenciosa, els dirigents dels mitjans de comunicació social i alguns polítics enfadats, que els parlen a cau d'orella, practiquen un silenci que de vegades sembla hostil i margina les preferències dels televidents cristians.

Els abusos d'altres èpoques han estat substituïts per l'altra cara de la moneda: silencis eloqüents. ¿No fan enquestes sobre aquesta qüestió? Però des de l'òptica de la cultura l'omissió de TVE i altres mitjans de comunicació també és greu. Les arrels del nostre món socio-cultural són radicalment cristianes. ¿Com oblidar Sant Joan de la Creu, fra Luis de León o Santa Teresa? A Catalunya hi hagué una polèmica entre sords perquè algú va entossudir-se a interpretar des de l'angle freudià el poema èpic "Nabí", sobre el profeta Jonàs, del poeta Josep Carner. En certs esquemes, que es proclamaven neopaganitzants, no hi cabia l'origen cristià d'un gran poema èpic, escrit l'any 1938 i publicat a l'Argentina i Mèxic (1940), per tant, des de l'exili.

Recordo que un crític hispano-francès digué irritadament i que la tendresa de Claudel no era mètrica estètica!... També des d'òptiques primàries s'oblida la influen-

cia de la Bíblia. No cal llegir-la, diuen alguns, perquè és reaccionària. Aquesta manca de sensibilitat ja és alarmant i es "compleimenta" amb l'anticlericalisme suat, molt segle XIX, i carbonari d'alguns periodistes o escriptors, i no cal dir de polítics. Hauria estat fàcil i elegant que des de TVE i altres plataformes d'opinió (no parlo de les magnífiques excepcions) s'hagués mostrat l'art sacre o alguns actes litúrgics excepcionals. I fins i tot l'obra assistencial i pedagògica dels ordres religiosos, i no solament en el Tercer Món, que responen a un manament espiritual i frater.

Una amiga meua, mallorquina per més detalls, m'explicava fa anys que la seva filla petita, després de veure la pel·lícula de Pasolini sobre Jesús, li retreia, plorant, el fet que mai no li hagués parlat de Jesucrist. Així s'està limitant la igualtat d'oportunitats culturals i espirituals d'una o més generacions. I si expliquen episodis de la Inquisició, no poden silenciar la vida de Sant Francesc d'Assís.

(De "YA")

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS
DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Sots-director:
Francesc Malgosa i Riera

Edita:
Fundació Catalunya Cristiana

Gerent:
Jaume Roig i Torrentgenerós

Disseny:
Josep Samper i Aledo

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició:
Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels
C/ València, 244, 2on.
Tels.: 215/27 39 - 28 05 - 27 84
08007 Barcelona

Impressora: Publiagraf, S.A.L.
Consell de Cent, 224.
Barcelona
D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 4.680 Ptes.

Europa: 8.580 Ptes. □ Amèrica: 10.530 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 11.280 Ptes. □ Filipines: 11.280 Ptes. □ Àsia: (més oriental) 14.080 Ptes. □

RESPIR

BÉ O MALAMENT?

Sé d'un home que, quan algú li pregunta com es troba, respon invariablement: Bé! Un dia que vaig atrevir-me a demanar-li la raó d'aquesta resposta repetida fins en moments en què apareixia clarament que mentia, em respongué amb un somris benaurat: "Oi que em podria trobar millor?" Vaig haver de dir-li que sí. "¿I pitjor?" Altra vegada que sí, és clar. "Què hi ha entre millor i pitjor, sinó bé? Em trobo, doncs, sempre bé! Entès?" I se'n va anar. Val a dir que vaig quedar bastant desconcertat i no gens satisfet. Un altre dia que el trobi li hauré de dir, si m'accepta la conversa, que si pot trobar-se millor i també pot trobar-se pitjor, potser és senyal que es troba malament, perquè malament se situa, com bé, entre pitjor i millor. Certes frases, que apareixen brillants, poden ser també ambigües. I no ho dic només, ni sobretot, per aquesta.

MIQUEL ESTRADÉ

Ser pobre vol dir voler deixar de ser-ho. I no és cap joc de paraules. Preténir que hi ha una pobresa de vocació, o una pobresa de "classe", és mantenir una visió corporativa de la societat que avui ja no té cap sentit, si és que l'ha tingut mai. Una altra cosa és el vot de pobresa fruit de la vida religiosa, però en tant que opció voluntària no entra dins de les nostres consideracions.

Un pobre —dèiem— és aquella persona que vol deixar de ser-ho, que pateix la seva pobresa com una mancança. Per tant, la pobresa implica, abans que tot, que la persona s'adoni que és pobre. No existeix, pròpiament parlant, pobresa sense la consciència de ser pobre. La pobresa és un terme de relació: sempre s'és pobre respecte de, en relació a, en comparació de. Quan una comunitat humana no coneix més mitjans de subsistència que els que ha tingut tota la vida, per no haver tingut contacte amb la civilització o amb altres comunitats més riques, el concepte de pobresa només s'hi pot aplicar analògicament.

Parlem, doncs, de la pobresa com a mancança, com a contrast. Un dels signes messiànics anunciats al Baptista sobre Jesús és que "els pobres són evangelitzats", és a dir, reben la Bona Notícia. I quina Bona Notícia poden rebre els pobres, si no és la propera fi de la seva pobresa? L'Evangelí s'anuncia a homes

La pobresa

JORDI BASSAS i RIBALTA

de carn i ossos, no pas a esperits desencarnats: la Bona Notícia, doncs, ha de tenir molt a veure amb la "carn" i amb els "ossos"; si no, ¿de què serviria?

Si els receptors principals de la Bona Notícia són els pobres —i això ja en el temps del Baptista— no sols hem de parlar d'"opció preferencial pels pobres", sinó que la pròpia existència de pobres és un signe anti-evangèlic. Una societat que admeti la pobresa com a fet estadístic en certa forma inevitable, i àdhuc necessari, no pot ser una societat cristiana, per bé que ho sigui de nom. Tant se val que s'addueixin lleis micro o macro-econòmiques de mercat. Tant se val que s'especuli amb la política dels riscos calculats. Només que hi hagi una sola boca famolenca en el si d'una comunitat, el valor evangèlic és igual a zero.

Ja ho sabem que les tendències de les polítiques econòmiques dels països d'avantguarda s'inclinen cap a règims fortament competitius. Ja ho sabem que la política del **welfare state** (estat providència)

ha fracassat en molts aspectes. Però això no és cap excusa per a retornar a situacions que recorden la primera revolució industrial. Diuen els experts que només l'economia de mercat, amb la potenciació de la iniciativa privada, pot aixecar un país. No penso discutir-ho; però això no justifica de cap manera que els més febles, o els més inadaptats, hagin de ser víctimes de la marginació. L'Església ha dit i repetit en els seus documents socials que el Treball és un **dret** de l'home i no una simple "oportunitat" que s'ha d'esperar com aquell caçador a l'aguait d'una peça. Però en la societat "cristiana" mentre tant creix la legió d'aturats i creixen els problemes col·laterals que aquesta situació comporta tant en l'àmbit familiar com en l'àmbit civil.

Els polítics ens parlen constantment de "productivitat", de "competitivitat", de "reconversions", de "PIB", de "balança de pagaments"... i segurament que tot això deu ser molt important per a la salut econòmica d'un país. Però no sempre les previsions es corresponen amb les situacions reals dels ciutadans. Les bosses de pobresa són una realitat quotidiana que creix en comptes de minvar. I, mentre els pobres d'aquestes "bosses" no reben la Bona Notícia, el Regne de Déu no és a prop de nosaltres, sinó a molts anys llum de distància.

Quan sento algú que em diu que ha tingut aquests o aquells problemes "per dir la veritat" sempre em vénen ganes de preguntar-li: "¿Per dir la veritat o per dir-la agrejada?" I és que la majoria dels que es vanen d'anar pel món amb les veritats a flor de llavi, el que mai no expliquen és que això de ferir els altres amb les seves veritats els encanta. I que no diuen la veritat perquè l'estimin, sinó perquè s'estimen a si mateixos o, més exactament, perquè els entusiasma aixafar els altres amb les seves veritats.

I és que una veritat mal dita és mitja veritat i mitja mentida. I una veritat agrejada té moltíssimes probabilitats de veure closes les portes de la com-

prensió dels oients, però no pel que té de veritat, sinó per agrejada.

José María García Escudero, en un preciós assaig, ens ha explicat els grans esforços que hagué de fer un Menéndez i Pelayo per descobrir aquesta realitat. En les seves obres de joventut va escriure moltes coses vertaderes, però ho féu, com confessaria ell mateix, "amb excessiva acrimònia i intemperança d'expressió". I fou aquesta acrimònia i aquest radicalisme allò que va crear-li al gran escriptor una fama d'intransigència que en realitat venceria molt aviat,

La veritat agrejada

J.L. MARTIN DESCALZO

amb els anys. I l'any 1909 arribava a aquesta conclusió: "Tot es pot dir amb caritat i cortesia. La raó exposada amb males maneres no convenç, sinó que irrita i exaspera. Ningú no és infal·lible i, segons dita vulgar, totes les coses, les sabem entre tots. Tots necessitem indulgència, i aquell que no l'atorga als altres, difícilment la trobarà per a ell mateix".

Em plauria que el lector llegís dues vegades aquestes paraules, perquè cada una d'elles té el seu pes en or.

És cert, per exemple, que

"tot es pot dir". I no ho és que hi hagi veritats que és millor que es callin. Tot es pot dir... sempre que se sàpiga dir. Sempre que s'estimi prou la veritat i la persona a la qual li diem que es revesteixi de caritat i cortesia.

Mai no s'insistirà prou sobre això. Una de les idees clares de Joan XXIII —i la que rau al fons de tot el Concili Vaticà II— és aquesta que és tan important la manera com es diu la veritat com la veritat mateixa. I es pot assegurar que de cada deu vegades que una veritat és rebutjada, potser dos o tres ho sigui perquè aquell que

l'escolta no vol rebre-la, però vuit almenys ho és perquè aquell que la diu pretén, imposar-la per força o manejar-la sense prou amor. Una bona veritat ha de trobar el "moment" per ser dita; el "to" com se diu; el "temps" necessari per deixar que maduri en l'ànim de l'oient; el "somriure" que li serveixi d'introducció. Ha d'aconseguir, sobretot, allò que deia Bernanos —i que he citat diverses vegades—: "Cal atrevir-se a dir tota la veritat, o sigui: sense afegir-li el plaer de fer mal." Perquè si allò que volem amb les nostres raons és aixafar, imposar, demostrar que som ilesos, ¿quina esperança tenim que algú ens obri les portes de la seva comprensió?

ARA MATEIX

Segueix, amb preocupació creixent, les notícies que comencen a sovintejar a la nostra premsa, sobre possibles violacions de drets humans elementals en la nostra jove democràcia. Tots hem pogut veure, per exemple, una llarga llista de ciutadans respectables que assumien la defensa del professor Carles Castellanos, avui empresonat, del qual, d'altra banda, en sé ben poca cosa. Hi ha una diferència entre l'actitud que un ampli sector de la nostra societat prenien, en circumstàncies anàlogues, sota el règim anterior, i la que adopta ara. Aleshores, lògicament, la presumpció era sempre a favor del perseguit i la mobilització en defensa seva tenia lloc immediatament. Ara, en canvi, es produeix una situació de perplexitat: si tenim una legislació democràtica i un sistema judicial independent, si comptem amb uns dirigents polítics, a tots els nivells, elegits per nosaltres mateixos, als quals hem encarregat l'administració del país... a què treu cap la protesta voluntarista, mancada, a més, d'una base informativa suficient, gairebé sempre?

Semblaria que no hauria de resultar difícil treure els ciutadans de la seva perplexitat: seria prou que les autoritats responsables decla-

Drets humans, aquí i avui

J. CARRERA PLANAS

ressin d'una manera transparent la realitat dels fets. Hi ha hagut aplicació incorrecta de la llei? S'ha donat als detinguts maltractaments? Però aquesta clarificació no arriba. Per prudència o astúcia polítiques? Perquè la situació no és clara? Continua la perplexitat...

Un element que afegeix desconfiança és que, la majoria de vegades, es tracta de fets relacionats amb l'independentisme. S'observa un interès molt clar a homologar l'independentisme amb la violència i el terrorisme, per tal de fer-lo objecte de la condemna pràcticament unànime que la societat catalana aplica a aquests fenòmens. Recordo que, ara farà un any, en la manifestació antiterrorista que suscità la ignomi-

niosa matança d'Hipercor, uns grupuscles insignificants van pretendre, amb emblemes ultres, fer anar l'aigua de la indignació popular cap al conegut molí del més esperpèntic reaccionarisme. Tothom els va veure el llautó i no va passar res. Ara bé, no hi ha qui pretén de repetir més finament i més perillosament aquella operació?

Els ciutadans tenim dret a la paraula clarificadora dels responsables polítics, quan corren rumors seriosos de possibles violacions de drets humans. Algú ha de dir, d'una vegada, què passa.

Els ciutadans tenim també dret al respecte de totes les opinions, incloses les independentistes, a les quals, lògicament, podem replicar amb altres opinions, però no amb falsos testimonis.

Si no arribava un progrés en aquesta direcció, molts hauríem de plantejar-nos si ens hem equivocat en confiar excessivament en els mecanismes democràtics i en les persones que hem elegit per conduir-los, i si ens cal reprendre formes de defensa dels drets elementals, que semblaven vinculades a situacions ja superades.

CATALUNYA

Hi ha més de 100.000 apartaments clandestins

La Generalitat vol acabar amb els cent mil apartaments clandestins que hi ha actualment a Catalunya, que en la majoria són localitzats al litoral. La zona més afectada per aquest tipus d'establiment és la Costa Daurada, on es calcula que n'hi poden haver al voltant de vuitanta mil.

La Generalitat inicià a partir del juny, una inspecció per a detectar els apartaments que els seus propietaris lloguen clandestinament als turistes, sense estar prèviament declarats en el cens d'apartaments turístics del Govern català.

Segons el director general de Turisme, Àngel Miguelsanz, la Generalitat, per poder emprendre accions legals contra aquests establiments, ha efectuat un estudi dels catàlegs dels "touroperadors" al mateix temps que ha dut a terme un seguiment dels anun-

cis publicats en els periòdics. Les inspeccions s'iniciaran a partir de tots aquells apartaments localitzats i que es comercialitzen com a oferta turística no legalitzada.

Processats familiars de presos per introduir droga

Un total de 132 persones han estat posades a disposició judicial els últims 10 mesos acusades d'intentar entrar estupefaents a l'interior de la presó Model. Els detinguts són familiars i amics dels reclusos que presumptament portaven droga a les visites personals de la presó.

La major part dels detinguts són mares dels interns que han estat enxampades pels funcionaris. Entre els implicats hi ha dos nens de 13 i 14 anys. A un d'ells, expliquen els encarregats d'escorcollar els visitants, li van trobar una cinta de cel·lo amb una barra d'haixix enganxada a l'interior del coll del jersei.

Els estupefaents que més proven d'entrar al centre són els barbitúrics Rohipnol i Bupres, seguits per l'haixix. En molta menys quantitat s'intenta amb l'heroïna

i la cocaïna. Les quantitats trobades als detinguts oscil·len des d'una dosi fins a les 200 pastilles de Rohipnol que es van trobar a la mare d'un reclus.

La principal via d'entrada de droga a la presó és el visà vis, la visita personal que té dret a rebre cada pres una vegada al mes durant una hora i quart. En aquesta estona, el reclus queda en una habitació tancada amb la dona o bé un màxim de quatre familiars. Per al nombre de nens, al visà vis no hi ha límit.

El TGV arribarà a Perpinyà

La xarxa cada cop més estesa del Tren de gran velocitat, TGV, arribarà fins a la capital de la Catalunya Nord a principis de 1993. Recorrerà la distància de París a Perpinyà i viceversa en cinc hores deixant els passatgers al centre d'ambdues ciutats i entrenen per tant en franca competència amb l'avió que esmerça una hora de vol però hi cal afegir el transport a l'aeroport i l'estona prèvia a l'embarcament. D'altra banda Perpinyà a posat en marxa de nou la línia aèria amb la capital d'Alsàcia Estrasburg, seu del Parlament europeu.

cia, format pel PSOE, Coalició Gallega i el Partit Nacionalista Galleg, va entrar en una situació de crisi oberta quan el PSOE va votar en contra d'una proposició de llei d'Esquerra Gallega sobre l'ús obligatori de l'idioma galleg a càrrec de l'Administració. La proposició de llei va ser aprovada ja que va rebre el suport de tots els altres grups.

La Comunitat europea ajuda a l'acuicultura del Delta de l'Ebre

La Comunitat Econòmica Europea s'ha compromès a finançar diversos projectes d'acuicultura a Espanya corresponent tots els catalans a les comarques tarragonines. Els tres projectes subvencionats per la CEE s'implantaràn al Delta de l'Ebre, amb un cost global de 380 milions de pessetes, dels quals 38 milions són aportats per l'Estat i 95 milions per la Comunitat Econòmica Europea.

Augment espectacular de les antenes parabòliques

Espanya viu l'any 1988 el seu gran moment d'instal·lació d'antenes parabòliques (que permeten captar actualment una vintena de canals de televisió via satèl·lit) amb una particular demanda d'antenes col·lectives.

A finals del 1987, Espanya comptava amb un parc d'aquest tipus d'antenes de 12.000 a 13.000 unitats que el 1988 s'incrementarà fins al punt que es podrien superar, aproximadament, les 10.000 unitats més. Aquestes són les dades que maneja l'Associació Nacional

d'Industrials d'Electrònica. (ANIEL).

D'aquestes 12.000 antenes instal·lades, el vuitanta per cent correspon a instal·lacions individuals. En canvi, "s'ha produït una explosió en la demanda d'antenes col·lectives".

Correus té un dèficit de més de 14.000 milions de pessetes

La Direcció General de Correus i Telègrafs, en el balanç del 1986 donà uns ingressos de 86.585,2 milions de pessetes —un 12,6 per cent més que l'any 85— i unes despeses d'exploació de 100.816,7 milions —un 6,7 per cent més que l'any anterior— amb un saldo negatiu de 14.231,5 milions. Els comptes del 87 encara no han sortit a la llum però la premsa ja ha parlat de 30.000 milions de pèrdues.

MÓN

A Suïssa els casats viuen més que els solters

L'esperança de vida de les persones casades és "netament superior" a la de les solteres, segons les últimes xifres de l'Oficina Federal d'Estadística (OFS), a Suïssa. Així el 85 per cent dels homes de 45 anys casats poden complir els 65 anys, mentre que els solters només aconsegueixen aquesta edat en un 75 per cent dels casos. Les dones casades de 40 anys compleixen els 65 en un 93 per cent de casos davant un 89 per cent de solteres.

ESGLÉSIA I ESCOLA

40 milions

No, no parlem de pessetes, sinó d'alumnes: aquest any, els qui freqüenten les 154.126 escoles catòliques d'arreu del món són prop de 40 milions. Déu n'hi dol!

Aquesta dada l'he tret d'un document molt important —i molt interessant— que la Sagrada Congregació per a l'Educació Catòlica acaba de publicar. El títol és una mica llarg, però n'expressa molt clarament el contingut: "Dimensió religiosa de l'educació a l'escola catòlica".

A Catalunya, la reflexió sobre els trets bàsics del caràcter propi de l'escola catòlica —aquí n'hem dit "escola cristiana", però tot hom sap què volem dir— ha estat profunda, aquests darrers anys, sobretot arran dels tres Congressos celebrats. Com a resultat, se n'han publicat uns quants documents que han tingut un divulgació molt àmplia, a Catalunya i més enllà, fins i tot a Amèrica, que ja és anar lluny.

Quan ara, anys després, ens arriba de Roma un document específicament dedicat a l'estudi d'aquest tema, la pregunta sorgeix espontània: Estem en línia? Haurem de corregir algun aspecte dels nostres plantejaments?

La lectura del document tot just publicat tranquil·litza tots els qui hagin tingut dubtes sobre l'orientació dels documents del Secretariat de l'Escola Cristiana. Tranquils, que anem per bon camí.

Però ens cal ser humils i sincers amb nosaltres mateixos: ara disposem d'una explicació més completa, més rica i més profunda d'allò que avui hauria d'ésser una escola cristiana. Una bona lliçó, que ens anirà bé d'aprendre i fer conèixer a tots els interessats en aquests temes. Que, pel que sembla, cada dia són més.

En efecte, el document que motiva aquesta breu reflexió confirma una tesi interessant: les escoles catòliques tenen bona premsa arreu del món. Una mostra convincent: cada dia són més les famílies que volen educar-hi llurs fills. Tampoc en això no som excepció.

L'espai habitual no dona per gaire cosa, però no em sé estar de remarcar un aspecte d'aquest document del Vaticà que m'ha cridat l'atenció poderosament: l'estil amb què ha estat redactat, íntimament relacionat amb el contingut.

Els altres documents vaticans sobre educació, per exemple el primer publicat referent a l'escola catòlica (1977), són molt rics en doctrina, i el llenguatge és dens, espès, de manera que cal llegir-los a poc a poc per copsar-ne bé el sentit.

Aquest nou document és diferent: molt més pedagògic que doctrinal, i el llenguatge emprat és planer i entenedor. Bona cosa. Així, el que diu es fa més atractiu i propi a l'educador que l'ha de llegir.

Heus-ne aquí només un exemple: "Els alumnes, si se senten estimats, aprendran a estimar els educadors. Amb llurs preguntes, confidències, observacions crítiques i propostes per a millorar el treball de classe i la vida de l'escola, enriqueiran l'experiència de llurs educadors i facilitaran l'esforç comú en el procés educatiu". Oi que sona bé?

El curs vinent, aquest document ens donarà abundants ocasions de reflexió. Bé valdrà la pena.

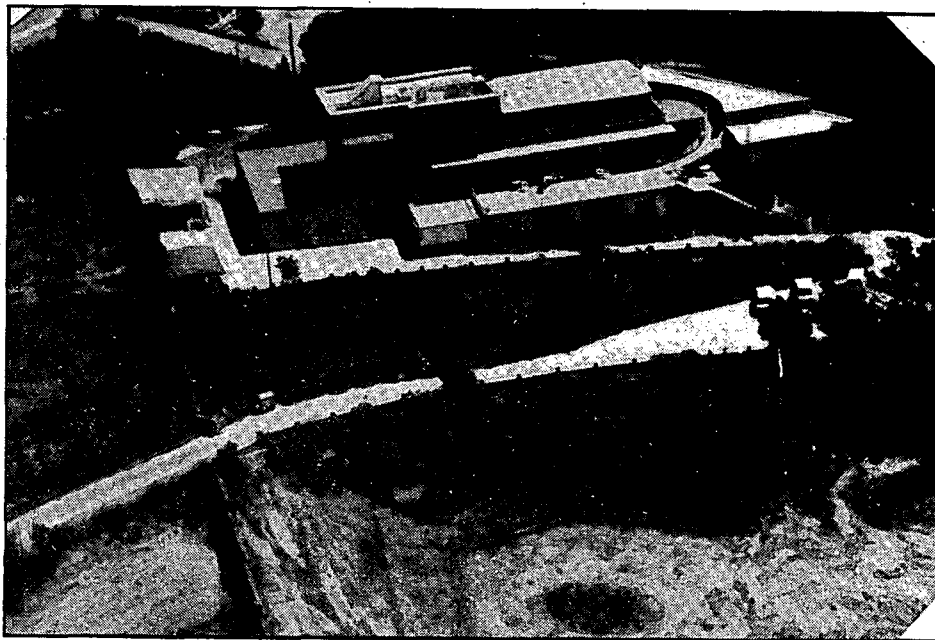
FRANCESC RIU

ESPANYA

El PSOE s'oposa que el galleg sigui obligatori

El govern de coalició de Galí-

EN CONTACTE AMB ELS NOSTRES ANCIANS

Respirar aire pur 24 hores, prenent el SOL, de sol a sol, i seguint una dieta rica i equilibrada, en una senyorial i contemplativa torre, situada en plena natura, amb vista panoràmica fantàstica sobre la ciutat i davant del mar, localitzada a uns metres de la platja i a 20 minuts de Barcelona, pot anar-li molt bé, i si és a uns preus d'autèntica oferta de llançament..., millor. L'invitem a comprovar-ho, concertant la seva cita al tel. 790 15 36.

"Arribarà un dia en què el Papa visitarà el nostre país" afirma el ministre d'Exteriors, Sheverdnadze

Després de 70 anys de revolució russa, diàleg obert entre la Santa Seu i Moscou

Una hora i mitja va durar l'entrevista mantinguda el passat dilluns, 13 de juny, en el Kremlin per Mijail Gorvatxev i Agostino Casaroli. El cardenal secretari d'Estat fou rebut pel secretari general del PCUS en companyia del ministre d'Exteriors, Sheverdnadze. També hi assistien el subsecretari del Consell per a Afers Públics de l'Església monsenyor Backis.

Es tracta d'una trobada històrica, ja que per primera vegada responsables del màxim rang de la Santa Seu i de la URSS aborden en un diàleg directe els problemes de la vida religiosa a Rússia.

El cardenal Casaroli, en companyia dels cardenals Johannes Willebrands president del Secretariat per a la Unitat dels Cristians i del cardenal Roger Etchegaray, president de la Comissió Pontifícia Justícia i Pau, mantingué en l'hotel Sovietskaia, de Moscou, una conferència de premsa d'una hora de durada. El cardenal Casaroli ha afirmat davant de desenes de periodistes que el caràcter dels líders soviètics i el seu propi havia permès que es mantingués un to "obert, cordial i amistós. Tons que permeten dir coses que en un altre ambient podrien resultar desagradables."

Tornada a Roma

El secretari d'Estat del Vaticà i el cardenal Etchegaray, amb els prelats que l'han acompanyat durant els seus sis dies d'estada a Moscou, tornà l'endemà a Roma. Joan Pau II fou informat immediatament del contingut de les transcendents converses del seu primer col·laborador a la capital soviètica.

Malgrat la incertesa que havia regnat en les últimes quaranta-vuit hores, el cardenal Casaroli fou citat per Mijail Gorvatxev per a una entrevista privada a les dotze del migdia del dilluns dia 13 de juny, hora local. Un reduït nombre d'informadors admesos dins de l'antiga fortalesa dels tzars conversaren breument amb el pri-

mer secretari del partit i el ministre d'Afers Exteriors. Gorvatxev digué: "Han de canviar encara més moltes coses abans que el Papa vingui a la Unió Soviètica".

El cap de la diplomàcia fou lleugerament més positiu afirmant: "Arribarà un dia en què el Papa podrà visitar el nostre país".

Carta del Papa

La trobada entre les quatre personalitats —la quarta era monsenyor Backis, subsecretari del Consell per a Afers Públics de l'Església— durà una hora i mitja. Com assegurà després als periodistes en el curs de la conferència de premsa, el secretari d'Estat del Vaticà lliurà al líder soviètic la carta que li havia adreçat Joan Pau II. En realitat es tracta d'una carta no molt extensa a la qual s'afegeix un important "memoràndum" amb un elenc dels problemes més importants per a la vida dels catòlics a la URSS i per a l'organització de la vida pública de l'Església.

Gorvatxev llegí immediatament la missiva papal i assegurà al cardenal Casaroli tant el seu contingut com el del document annex "seran objecte de la consideració que es mereixen i després farem saber la nostra opinió".

Es, doncs, obvi que no hi ha hagut resposta immediata sinó que s'ha obert un canal del diàleg

institucional per primera vegada en els últims setanta anys.

Gorvatxev —segons ha transcendit després— ha fet al cardenal Casaroli una llarga exposició del seu programa de reformes, que inclouen no solament les realitats econòmiques, sinó també les socials i polítiques. L'interlocutor vaticà no ha deixat de subratllar l'interès que aquestes susciten a Occident i en la mateixa Santa Seu, expressant al mateix temps el desig que es traduïssin en una millora sensible de la política aplicada als grups religiosos i en concret a l'església catòlica, que compta amb diversos milions de fidels en diverses de les repúbliques que componen la Unió Soviètica.

En la conferència de premsa mantinguda per la delegació vaticana els periodistes ha insistit de diverses maneres sobre la possibilitat d'un pròxim viatge de Joan Pau II a la URSS. El cardenal Casaroli va concloure la qüestió afirmant que aquest tema "no havia estat tractat". Davant d'una altra pregunta sobre una eventual invitació a Gorvatxev perquè visita Roma, Casaroli va respondre "El nostre sistema tradicional no és llançar invitacions, sempre poden trobar-se maneres de sortides a mig camí... No hi ha invitacions, repeteixo, però tampoc no exigim que es faci una petició prèvia". El tacte diplomàtic de l'expert cardenal deixa entendre que si el polític rus visita Itàlia, al seu dia, i sol·licita audiència al Papa aquesta serà concedida sense cap mena de dubtes.

En un altre moment del contacte amb els mitjans informatius el cardenal Agostino Casaroli expressà la seva confiança que "segons sembla, hi haurà a partir d'ara la manera de plantejar els problemes que afecten a l'Església i de poder-los discutir amb l'esperança de poder arribar a resoldre'ls. Fins ara aquesta possibilitat no existia.

Primera pedra

El cardenal participà el diu-

El desgel de la "perestroika" promoguda per Gorvatxev també ha arribat entre el Vaticà i la URSS

menge en una solemne trobada amb el patriarca Pimen, en la qual posà la primera pedra d'una nova catedral que serà construïda a la perifèria de Moscou. "Aquesta és la primera església que es construeix a la ciutat des del 1917 —digué— això ja és un fet molt important".

Un altre periodista preguntà al cardenal Casaroli si havia estat abordat en les converses amb Gorvatxev el tema de l'església unida, és a dir, la dels catòlics bizantins, obligats per la força a integrar-se a l'Església ortodoxa russa i que des del 1946 viuen en la clandestinitat. El cap de la diplomàcia vaticana fent una vegada més gala del seu tacte, digué "S'ha parlat d'això, però sense entrar en una discussió del tema."

El secretari d'Estat del Vaticà ha tingut una vegada més ocasió d'afirmar en la seva conversa amb Gorvatxev que no es tractava d'entrar en una anàlisi detallada dels problemes més candents. Aquests han estat ja objecte de diàleg més concret amb el ministre per als Afers Religiosos, Konstantin Kartxev amb el qual man-

tingué una trobada de treball el diumenge.

Casaroli amb els representants de les diverses esglésies

El cardenal Agostino Casaroli, presidí al mateix temps la delegació oficial de la Santa Seu assistint a les celebracions del mil·lenari del baptisme de la Rus de Kiev, pronunciant un importantíssim discurs en el teatre Bolshoi de Moscou. Expressà el desig que "un nou vent animarà el conjunt de relacions de l'Estat soviètic amb la religió en general". La concentració en el famós coliseu moscovita reunia tots els representants de les diverses esglésies i confessions cristianes presents a la capital soviètica amb motiu de les festes mil·lenàries —procedents de més de cent països— així com als exponents de l'Estat soviètic.

Donat l'interès històric d'aquest discurs i de la rotunditat de les seves afirmacions dins d'un estil suau i persuasiu, l'oferim als nostres lectors gairebé íntegrament en aquesta mateixa pàgina.

Discurs del cardenal Casaroli en el Coliseu Bolshoi de Moscou

"El fet religiós exigeix realisme i respecte a l'home d'Estat"

La presència d'aquesta trobada de les autoritats de l'Estat i de representants de diverses organitzacions internacionals —a les quals saludà amb deferència— és un testimoni de la importància excepcional d'aquest esdeveniment.

Pels qui veuen a la llum de la revelació bíblica i evangèlica, en els avatars dels esdeveniments espirituals de la humanitat durant els segles en els diversos continents la presència d'una mà que supera les capacitats i la voluntat dels seus protagonistes, el "fenomen" del cristianisme té arrels i contorns que escapen als ordinaris criteris de la història.

El seu fundador no ha estat solament "un tal Jesús que ha mort però al qual els seus deixebles pretenen que continui viu", com ho presentava d'una forma una mica simplista el procurador romà Festus, successor de Ponç Pilat, que el condemnà a mort. Per als creients, Jesús de Natzaret és la llum i la vida del món. Els seus deixebles han rebut d'Ell la missió de dur aquesta creu i aquesta vida a tots els racons del món i duen a

terme aquesta missió, com fa mil anys en la Rus de Kiev, no amb les seves pròpies forces sinó per l'acció divina de l'Esperit. És lògic que els qui no comparteixin aquesta visió de fe aborden d'una manera diferent el fet del cristianisme tal com apareix a la història i realitat actuals.

La raó i el misteri

En concret, la visió que de si mateix i del món té el cristianisme apareix en net contrast amb tot allò que podríem considerar com una de les hipòtesis característiques de l'home modern; és a dir, que la raó humana, partint de la racionalitat immanent d'allò real

i desenvolupant totes les seves implicacions, seria cridada a eliminar del seu horitzó el misteri, com el sol que avança vers els cims fa desaparèixer les ombres en els quals troben refugi els terrors i esperances de l'Esperit encara no alliberat de la fascinació de la transcendència.

En tot cas el fet religiós, i en particular el cristianisme, és d'una actualitat incontestable. S'imposa a l'atenció de l'historiador sense que li sigui possible deixar-lo de banda i no ser menyspreat per qui està obligat a fer front a la realitat, en la vida quotidiana dels fidels i en les seves projeccions per al futur. Ho exigeix el realisme de l'home d'Estat. I ho demana el

respecte a l'home.

L'evolució dels temps ha dut a reconèixer cada vegada més àmpliament l'autonomia de l'individu en el camp de la seva consciència profunda, a l'aixopluc de límits que intentarien impedir o limitar les manifestacions legítimes i les aplicacions coherents de les seves conviccions religioses.

Acords internacionals

Apartant-se cada vegada més del vell principi "cuius regio, eius et religio" (és a dir, la preponderància de l'Estat en el camp de la religió), el món modern ha reconegut la necessitat de garantir, segons formes jurídiques cada vega-

da més apropiades, aquesta autonomia. S'ha convertit en objecte no solament de disposicions legals internes, sinó també d'acords internacionals, a escala universal o regional que tendeixen a establir una espècie de "filosofia" comuna de les relacions dels estats amb el tema religiós.

Tots els qui han pres part en les negociacions i discussions per a la recerca de fórmules mútuament acceptables saben fins a quin punt aquest és un tema delicat i sensible, perquè exigències contraposades es donen cita i a vegades s'enfronten.

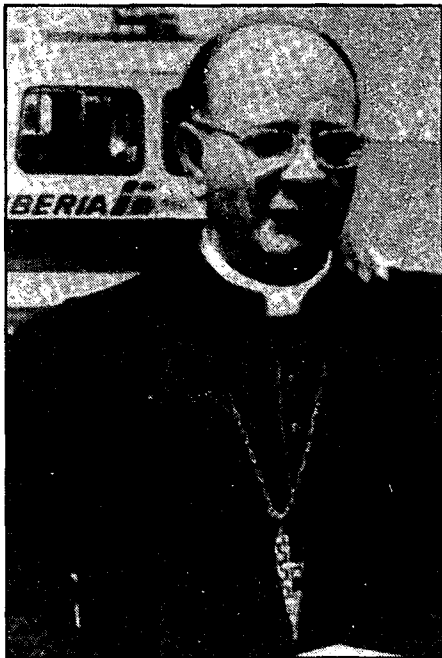
Reconeixement de l'Església

Es motiu de confiança i de satisfacció per al futur que en vigílies de les celebracions del mil·lenari del baptisme de la Rus de Kiev, l'espai i paper de l'Església en la societat sortida de la revolució d'octubre del 1917 hagin rebut aquí un reconeixement públic i definitiu.

Seran nomenats pel Papa en el consistori del dia 28 de juny a Roma

25 nous cardenals per l'Església

Pel 28 de juny, el papa Joan Pau II ha anunciat un nou Consistori, i l'endemà, dia 29, festivitat de Sant Pere i Sant Pau, nomenarà 25 nous cardenals. Entre aquests prelats, el número dos i el número tres en el govern de l'Església, seran elevats al cardenat, però hauran de deixar les seves funcions actuals. Es tracta del substitut de la Secretaria d'Estat, l'arquebisbe espanyol Eduardo Martínez Somalo i el secretari del Consell pels Afers Públics de l'Església, l'arquebisbe italià Achille Silvestrini. Aquests dos prelats exerciran altres funcions que podrien ser anunciades amb ocasió d'una reforma de la Cúria Romana, que des de fa anys el Vaticà vol dur a terme. De fonts properes a la Santa Seu s'insisteix en la imminència de certes modificacions administratives que seran com la primera "mini-reforma". Monsenyor Silvestrini és considerat com el possible successor del cardenal-secretari d'Estat del Vaticà, Agostino Casaroli, que complirà 75 anys enguany, si bé sembla que el Papa ha manifestat la seva voluntat de retenir encara per un temps l'actual secretari d'Estat de la Santa Seu.

Monsenyor Eduardo Martínez Somalo

Monsenyor Antonio Maria Javierre

CURIA ROMANA

Eduardo Martínez Somalo

Eduardo Martínez Somalo va néixer el 31 de març del 1927 a Baños de Río Tobía, diòcesi de Calahorra (Espanya); successivament fou vinculat a la Secretaria d'Estat (l'1 d'agost del 1965), professor a l'Acadèmia Pontificia eclesial, conseller en la representació pontificia a Gran Bretanya, assessor de la Secretaria d'Estat i nunci a Colòmbia. És el substitut de la Secretaria d'Estat des del 6 de maig del 1979, número tres al Vaticà.

Achille Silvestrini

Va néixer a Brisighella, diòcesi de Faenza (Itàlia, el 25 d'octubre del 1923). Va entrar a la Secretaria d'Estat, secció d'Afers eclesiàstics extraordinaris, l'1 de desembre del 1953. Va ser nomenat sots-secretari el juliol del 1973 i secretari del Consell d'Afers Públics de l'Església el 30 d'abril del 1979. Va ser reemplaçat del seu lloc de sots-secretari per monsenyor Andreys Juozas Backis, un americà d'origen lituà que romangué molt de temps a París. És conseller d'Afers Públics de l'Església des del 1973.

Angelo Felici

Italià nunci apostòlic a França.

Antonio Maria Javierre Ortas

Espanyol, 67 anys, salesià consagrat bisbe l'any 1976 i més tard secretari de la Congregació per a l'Educació catòlica.

Jacques Martin

Francès, antic prefecte de la Casa pontificia.

EUROPA

Laszlo Paskai

Arquebisbe coadjutor de Kalocsa, monsenyor Paskai va succeir el 6 de març del 1987, el cardenal Laszlo Lekai, com a primat d'Hongria. Franciscà, diplomata en teologia a l'Acadèmia de Buda-

pest, té 60 anys. Fou professor i rector del seminari de Budapest abans de ser nomenat administrador i després bisbe de Veszprem. Arran de ser nomenat primat d'Hongria, monsenyor Paskai assumeix les funcions de president de la Conferència Episcopal hongaresa des del juliol del 1986. Sobretot es distingeix per la seva voluntat de diàleg amb les autoritats governamentals.

Vicentas Sladkevicius

Administrador apostòlic de la diòcesi de Kasiadory, el 29 d'abril va ser nomenat, president de la Conferència episcopal lituana. Té 67 anys. L'any 1983, Joan Pau II el va nomenar administrador apostòlic "ad nutum Sanctae Sedis".

Michelo Giordano

De 57 anys, consagrat bisbe l'any 1972, arquebisbe de Nàpols (Itàlia) va succeir el cardenal Ursi, el 1987.

Giovanni Canestri

De 69 anys, nomenat bisbe l'any 1962, arquebisbe de Gènova-Bobbio (Itàlia) des del 1987.

Hans Hermann Groer

De 68 anys, benedictí, arquebisbe de Viena (Àustria) des del 1986. Durant molt de temps fou director del seminari de l'arquebisbat de Viena, després va ser responsable durant 17 anys d'un lloc de pelegrinatge marí: "Ma-

ria Roggendorf", successor del cardenal Koenig, la seva nominació fou acollida amb moltes reserves. Serà creat cardenal l'endemà del viatge pastoral de Joan Pau II a Àustria.

Franz Hengsbach

De 76 anys, nomenat bisbe l'any 1953. Bisbe d'Essen (RFA) des del 1975.

Urs von Balthasar

Es un dels més grans teòlegs, si no és el primer, d'aquest segle XX. Nascut a Lucerna l'any 1905, va trobar els seus veritables mestres a Furfura on va seguir els cursos del P. de Lubac. Va descobrir els poetes francesos Claudel, Péguy, Bernanos, i els va traduir. També es traductor dels pares de l'Església. Ordenat sacerdot el 1936, va pertànyer durant uns anys a la Companyia de Jesús i la seva obra es considera considerable: Més de 300 articles i una seixantena de llibres.

AFRICA

Christian Wiyghan Tumi

De 57 anys, bisbe des del 1979, arquebisbe de Garoua (nord del Camerun) des del 1984 on succeí a un bisbe missioner francès.

Jean Margeot

De 72 anys, bisbe de Port-Louis (Illa Maurici) des del 1969.

Present en totes les preocupacions econòmiques i socials de les seves diòcesis, publica regularment cartes pastorals sobre temes diversos, sobre la responsabilitat del ciutadà, l'avortament o l'esperit d'empresa, procurant així fer de l'Església un lloc de diàleg.

Alexandre José María dos Santos

De 64 anys, franciscà, bisbe des del 1974, arquebisbe de Maputo (Moçambic) des del 1975. Acollirà el Papa en el seu proper viatge pastoral a Àfrica que farà el mes de setembre. Fou el primer sacerdot autòcton del país. Com molts bisbes d'alguns llocs del món, s'enfronta amb les difícils relacions Església-Estat, del seu país, destrossat per la guerra civil, i amb una terrible situació econòmica.

AMERICA

Paul Gregoire

De 76 anys, fou nomenat bisbe l'any 1961, arquebisbe de Montreal (Canadà) des del 1968.

José Freire Falcao

De 63 anys, bisbe des del 1967, arquebisbe de Brasília (Brasil) des del febrer del 1984.

Mario Revollo Bravo

Nascut a Gènova (Itàlia) l'any 1919, bisbe des del 1973, arquebisbe de Bogotá (Colòmbia) des del 1984.

James Aloysius Hickey

De 67 anys, nomenat bisbe l'any 1967, arquebisbe de Washington (EE.UU) des del 1980; va succeir el cardenal Baum, cridat a Roma com a cap de la Congregació per a l'Educació catòlica. La seva nominació fou molt ben acollida pels representants de les tres comunitats importants de la seva diòcesi: els negres, els hispànics i els universitaris.

Edmund Casimir Szoka

De 60 anys, bisbe des del 1970,

arquebisbe de Detroit (EE.UU) des del 1981.

Lucas Moreira Neves

Va néixer a Sao Joao del Reu el 16 de setembre del 1925. El seu nom evoca ben bé l'antic president elegit també brasiler, Tancredo Neves del qual era cosí. Pertany a l'orde dels dominics i el 9 de juliol del 1950 fou nomenat bisbe auxiliar de l'arquebisbat de Sao Paulo. Joan Pau II el cridà a Roma i li donà títol d'arquebisbe, nomenant-lo secretari de la Congregació per a les Causes dels sants. Al cap d'uns mesos passà a la Congregació per als Bisbes. És el consultor de diverses Congregacions romanes de Comissions i de Consells pontificis.

ASIA I OCEANIA

Monsenyor Jean Baptiste Wu

Té 63 anys, és bisbe d'Hong Kong des del 1975, convertint-se així en el segon cardenal xinès de tots els temps, després de monsenyor Paul Yu Pin (antic cardenal de Nanjin, mort a l'exili a Roma l'any 1978) i el cardenal de la més important diòcesi xinesa en el món (va néixer a Wuhau a la província de Canton) ordenat sacerdot l'any 1952, va anar un temps als Estats Units com a secretari a la nunciatura, després de divuit anys a Taiwan com a sacerdot diocesà. Parla el mandarí, el cantonès i l'anglès. Monsenyor Wu sempre ha manifestat una voluntat de servir de pont entre l'Església universal i l'Església de Xina.

Simon Ignatius Pimenta

De 68 anys, nomenat bisbe l'any 1971, arquebisbe de Bombay (l'Índia) des del 1978.

Esward Bede Clancy

De 64 anys, consagrat bisbe l'any 1974, arquebisbe de Sydney (Austràlia) des del 1983.

Anthov Padivara

De 67 anys, bisbe des del 1985, arquebisbe syro-malabar d'Ernakulam (l'Índia) des del 1985.

Cinc dels nous cardenals són religiosos

El gran Consell del Papa pren un nou rostre. Més jove i més internacional. Amb el nou consistori de 25 cardenals originaris de 18 nacions diferents, l'orientació universal adoptada per Pau VI encara es troba més accentuada. Després del consistori del proper 28 de juny, els cardenals europeus seran 59, 12 seran nord-americans, 19 llatinoamericans, 12 asiàtics, 16 africans i 3 d'Oceania.

Cal ressaltar també que cinc dels nous cardenals pertanyen a ordes o congregacions religioses: un benedictí, un dominic, un salesià, un jesuïta i dos franciscans.

Recés (femení) a la Casa de Betània. - Cornella de Llobregat. Director: P. Pere Suñer, s.j. Data: **Diumenge, 3 de juliol**, de les 10 del matí a les 6 de la tarda. Inscripcions: c/. Bonavista, 37. Cornella. Tel. 375 11 02. (Metró Línia V, Estació Gavarrà).

Centre Cristià dels Universitaris. - Com ja és tradicional el MUEC organitza durant l'estiu uns **CAMPAMENTS D'UNIVERSITAT**, que enguany es faran al Miracle (Solsonès), de l'11 al 15 de juliol, sota el títol: "Ètica i llibertat: com t'ho muntres"? Ens hi trobarem joves universitaris de Catalunya i les Illes. És una trobada oberta a la que poden convidar-

se els amics i companys de Facultat. Per més informació: c/. Llúria, 7, 08010 Barcelona. Tel. 301 68 02.

Adoració Real, Perpetua i Universal al Santíssim Sagrament. - El dijous, **dia 30 de juny**, se celebrarà el fi de curs al Temple del Tibidabo. A les 5 de la tarda, meditació a càrrec del P. Joan Canals, rector del Tibidabo. A continuació Santa Missa concelebrada i presidida pel Rvd. Consiliari Mn. Àngel Martínez. Acabarà amb l'Exposició Solemne i Reserva.

DECRET SOBRE LA FESTA DE SANT PERE I SANT PAU

DECRET. - Barcelona, 31 de maig de 1988.

Atès que l'Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola, celebrada els dies 18 a 23 d'abril de 1988, ha aprovat, en virtut de les facultats que té concedides, que la solemnitat de Sant Pere i Sant Pau es traslladés al diumenge següent:

PEL PRESENT, disposem que la solemnitat de Sant Pere i Sant Pau se celebri el diumenge dia 3 de juliol, i que aquest mateix dia se celebri el Dia del Papa.

En totes les esglésies i oratoris de la diòcesi es farà la col·lecta manada de l'òbol de Sant Pere, destinada a ajudar la Seu Apostòlica.

Ho decreta i firma l'Emm. i Rvdm. Sr. Cardenal-Arquebisbe de Barcelona.

NARCÍS JUBANY
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

Per manament del Sr. Cardenal

Josep Ramon Pérez
Notari-Canceller

20 ANYS

*al servei de la pau,
la justícia i els
drets humans*

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

DESITJARIA persona 40/50 anys per algunes feines casa i companyia. Ref. Preu a convenir. Srta. Montse. Tel. 257 48 50 de 2 a 4.

ESTUDIANT amb les assignatures aprovades per despatxar a l'estiu. Pintures Cabanas. Tel. 674 06 49. Sant Cugat del Vallès.

S'OFEREIX Senyora de mitjana edat per a tenir cura d'ancians i/o malalts els mesos de juliol, agost i setembre. Sra. Asunción. Tel. 215 24 17.

MESTRA, pedagoga i psicòloga en actiu desitja conèixer senyor de 60 a 65 anys, catòlic practicant per a fins matrimonials. Truqueu de 22 a 23 al tel. 339 02 23.

JOVE 32 anys desitja conèixer noia catòlica fins seriosos. Escriure a l'apartat postal 311 de 43201 - Reus Tarragona).

LOGOPEDA desitja conèixer Sr. culte situat 50 a 55 anys amb fins matrimonials. Tel. 203 46 93 de 10 a 11 nit.

MATRIMONI per masoveria d'una finca prop de Barcelona. Imprescindible referències. Tel. 417 70 84.

CASA DE pagès i granja: A 4 Km. de Gironella, es traspasa i lloga, tel., aigua. Preu un milió. Molt interessant per a caps de setmana, per família nombrosa o grups. Es pot habilitar per granja de 2.000 conills. Raó tel.: 785 22 91.

RESPONSABLE de magatzem amb coneixements administratius treball fix tot l'any. No importa edat ni experiència però sí estar treballant actualment i gaudir de bona memòria i capacitat organitzadora. Sou interessant. Pintures Cabanas. Tel. 674 06 49. Sant Cugat del Vallès.

JOVE busca relació amb fins matrimonials. Tel. 237 19 25 nit.

MATRIMONI jove compra a particular pis vell a l'eixample. Tel. 323 49 76.

AL BERGUEDA, casa en venda amb garatge, hortet, 6 milions. Tel. 874 13 01.

COMPARTIRIA pis silenciós gratuït amb Srta. a canvi de petites feines domèstiques. Truqueu al Tel.: 340 72 14. Sra. Maria.

S'OFEREIX casa colònies per a grups mes d'agost. Rectoria La Miana Garrotxa. Tel. (972) 68 73 50.

SENYORA gran amb un fill, compartiria pis i menjar gratuïtament amb Senyora o Senyoreta que estés disposada a fer petites feines domèstiques una estona els matins. La casa està situada a la zona de l'Avinguda Meridiana (Fabra i Puig). Tel. 340 72 14, demanar per la Sra. Maria.

PROFESSORA literatura anglesa s'ofereix. Trucar matins de 9 a 10. T. 555 28 60.

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel.: 245 37 58

COL·LECCIÓ Quaderns Pastoral del 1972 a 1986, completa i nous 20.000 pts. Tel. 424 68 06.

INTERESSA vendre quadres de Barcelona antiga en blanc i negre o en color. Interessat truqueu al tel. 237 48 28.

JUBILAT de Diputació, catòlic, s'acolliria únic hoste casa particular habitada per senyores. Tel. 203 46 93 de 2 a 4 hores.

KRISTEL Residència Tercera Edat. Ambient familiar i confortable, assistència mèdico-sanitària especialitzada, vuit places primera categoria. Som a Consell de Cent, 201, 1r, 2a. Tel. 254 26 64.

AUXILIAR CLINICA amb títol perruquera s'ofereix a persona que ho necessiti en el seu domicili. Preus econòmics. També vetlla malalts, preus a convenir. Tel. 323 10 43 nit. Tel. 424 91 61 dia.

NECESSITEM noi per la tarda, amb cotxe i nocions d'HiFi. Truqueu a Sra. Roser de 8 a 11 matins. T. 253 84 12.

VENDES

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants. **FINQUES GUANTER (A.P.I.)** Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

La pintura ideal

Exhortació pastoral amb motiu del "Dia del Papa"

Aquest any la festa de Sant Pere i Sant Pau es traslladada al dia 3 de juliol, segons es disposa en el decret signat el dia d'avui. Tradicionalment en aquesta festa té lloc el "Dia del Papa".

Crec que cal subratllar la significació d'aquest dia. I això s'ha de fer des de l'angle de la fe. Es tracta de la "cathedra Petri", la que presideix en la caritat l'Església de Crist. El Concili Vaticà II ha reafirmat la doctrina promulgada pel Concili Vaticà I, repetint-la amb aquestes paraules: "En l'Església de Crist, el romà Pontífex, successor de Pere, a qui Crist va encomanar les seves ovelles i els seus anyells perquè els pasturés, gaudeix, per institució divina, de la potestat suprema, plena, immediata i universal en la cura d'ànimes" (CD.2).

En la comunió amb la Seu de Pere l'Església troba el fonament visible de la unitat en la fe i en la caritat; d'altra banda, les esglésies particulars es vinculen entre elles i amb el Papa, en la única Església volguda per Crist. Per això cal considerar el Dia del Papa amb aquella amplitud d'esperit i generositat de cor, que demostren la sinceritat i profunditat de fe, que han de caracteritzar els veritables deixebles de Crist. Per damunt d'altres consideracions més humanes, que responen més aviat a punts de vista personals, més o menys acceptables.

D'altra banda, en el mateix Dia del Papa, en totes les esglésies i oratoris es fa una col·lecta per l'anomenat "Òbol de Sant Pere". La raó d'aquesta col·lecta respon a una aplicació concreta — malgrat sigui material — de la comunió de totes les esglésies particulars amb la seu de Roma. El canon 1271 del Codi de Dret Canònic l'explicita amb aquestes paraules: "Els bisbes, per raó del vincle d'unitat i de caritat, segons les possibilitats de la seva diòcesi, han de contribuir a procurar els mitjans que la Seu Apostòlica segons les condicions dels temps necessiti per al degut servei a l'Església universal".

La Santa Seu ha anat fent públic, un any rera l'altre, el seu estat de comptes; de manera que no són cap secret per a ningú les entrades i sortides. Fins i tot la premsa mundial se n'ha fet ressò, publicant la crida que la Comissió Cardenalícia — de la qual en formo part — ha dirigit als catòlics de tot el món. Aquest document és publicat en el Butlletí.

És necessari que sigui cobert el dèficit que té la Santa Seu. Per això cal augmentar la col·laboració dels catòlics de tot el món, principalment mitjançant la col·lecta del Dia del Papa. Espanya no ha estat pas massa generosa fins ara: ocupa el desè lloc darrera de França i Irlanda, poso per cas.

Recomano a tota la diòcesi la celebració del Dia del Papa, amb l'ensenyament de la doctrina catòlica, la pregària per Joan Pau II i la col·laboració econòmica segons les possibilitats de cadascú.

Barcelona, 31 de maig de 1988.

+ **NARCÍS JUBANY**,
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

TALLER D'ORFEBRERIA

MANUEL TENA I GARRIGA

Joan Maragall 17. 08901 L'HOSPITALET (Barcelona).
Tel. (93) 337 23 44.

Fabricació, reparació i restauració de tota mena d'objectes per al culte: calzes, patenes, copons, creus, canelobres, llànties, crismes, canelles, encensers, sagraris, etc.

Cada dimecres de 10 a 13 i els altres dies a hores convingudes, poden veure el mostrari a Barcelona, al carrer Diputació 188-196, apartament n. 26.

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II, ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIA

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les festes de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sínode suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

Format, 11x17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Imprès a dues tintes Enquadernació de simil·pell - P.V.P. (amb IVA), 5370 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ Tel.
PREU LÍNIA SETMANES

125 pts.
250 pts.
375 pts.
500 pts.
625 pts.
750 pts.
875 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

GIRONA

El Consell Presbiterial tractà d'un seguit de temes punyents

Demanen voluntaris per a la reinserció dels drogaaddictes

GIRONA.— El Consell Presbiterial de la diòcesi de Girona ha celebrat una nova reunió en la qual ha tractat el tema del futur de l'atenció pastoral, concretant-lo en les necessitats socials que avui demanen una resposta urgent. Per estudiar millor aquesta problemàtica els assistents a la reunió es dividiren en dos grups i finalment posaren les seves aportacions en comú.

Entre les necessitats socials que es posaren al descobert les dels drogaaddictes, dels deficientes, dels presoners, dels transeünts, dels negres i marroquins, dels vells que viuen sols, dels temporers d'estiu, dels malalts que necessiten companyia, dels joves en atur, dels gitanos, dels alcohòlics, de les prostitutes, dels barris marginals, etc. Un dels grups es va centrar especialment en els problemes dels drogaaddictes, fent un recompte de les institucions existents per a fer-hi front.

A l'interior d'aquest grup aparegueren dues postures: Una, la dels que deien que calia promoure un centre per atendre el problema de la drogaaddicció, que estigui sota la responsabilitat de la diòcesi i atengui a nivell de prevenció, desintoxicació i rehabilitació, perquè les institucions actual-

ment existents no donen l'abast. Una altra postura era la d'aquells que més aviat consideraven que la diòcesi no ha de crear cap centre propi, sinó impulsar els fidels a participar en les institucions existents i col·laborar amb voluntariat a la tasca de rehabilitació.

Finalment els dos grups acordaren recomanar la creació d'un equip de treball, que pot ser una secció de Caritas, per promoure la creació d'un centre, si es considera necessari, després d'estudiar-ho detingudament i estimular i formar un voluntariat que col·labori en la tasca de reinserció. També es proposà que Caritas creés centres comarcals per atendre els transeünts que cada vegada són més i truquen més sovint a les portes de les rectories.

Campanya per a la constitució d'equips de litúrgia a les parròquies

El delegat Diocesà de Litúrgia ha iniciat una campanya per tal d'assolir la constitució d'equips de litúrgia a cada parròquia, equips que estan formats per totes aquelles persones que exerceixen tasques

d'animació com les de lectors, cantors, etc. La campanya pretén sensibilitzar un major nombre de laics perquè es posin al servei de la celebració litúrgica.

Per donar a conèixer la campanya i les seves finalitats s'ha editat un tríptic que vol ajudar a prendre consciència de la necessitat d'aquest servei. Els tríptics poden demanar-se al Secretariat de Catequesi, situat als baixos del Seminari diocesà, Pujada Sant Martí, 12, telèfon 20 04 62.

Segons el delegat Diocesà de Litúrgia últimament "havia minvat una mica el treball en aquest sentit i, per altra banda, cada vegada més es veu la necessitat de millorar les nostres celebracions". I afegeix que "una bona eina per aconseguir aquest desig és que cada vegada siguin més els qui participin en aquesta tasca i estiguin ben coordinats".

Assemblea diocesana de vacances: canvi de Junta

Els centres federats del Servei de Colònies de Vacances de Caritas han celebrat l'assemblea general extraordinària en

Un equip de treball promourà, si s'escau, la creació d'un centre per a la rehabilitació dels drogaaddictes gironins.

la qual s'ha procedit a la renovació dels càrrecs de l'equip diocesà. Així l'anterior president, Joan Foraster, ha traspassat el càrrec a Dolors Puigdevall, de Fornells de la Selva, mentre que Montserrat Albareda s'integrava a la junta com a vocal.

La resta de la junta ha que-

dat constituïda pels membres següents: Lina Vilamitjana, secretària; mossèn Miquel Ramió, consiliari; Jordi Homet, Josep Maria García, Carme Feliu, Montserrat Homs, Dolors Plana, Josep Muñoz i Montserrat Albareda, vocals.

M. CABALLÉ

FETS I CRITERIS

Millor junts

Ara fa un parell de setmanes que un amic meu em va enviar, des de Londres, un llibre que porta per títol "Bether together", "Millor junts". Aquest amic va pensar en mi perquè el llibre explica com treballen "junts" l'arquebisbe anglicà i l'arquebisbe catòlic de Liverpool.

El títol d'aquest llibre m'ha inspirat el present article perquè crec que té aplicacions suggestives per a la vida dels nostres dies. Certament que en català la frase té més sentit si diem: "Millor junts que no pas sols".

La societat de consum porta una forta càrrega d'individualisme i sofrim, a més, una manca d'educació comunitària i social.

L'afirmació "millor junts que no pas sols" pot motivar-nos a comptar més amb els altres, a compartir, a treballar junts, a col·laborar més amb les altres persones.

Comencem per revisar la vida de família. ¿No és possible disminuir l'individualisme a casa, col·laborar pare i fills, germans amb germans? Podem imaginar diferents aplicacions: conversar sobre una obra de teatre, sobre una pel·lícula, fer alguna excursió junts, planejar algun temps d'esplai junts.

Vull imaginar que entre els nois i noies, a l'escola i en el temps lliure, tenen oportunitat de fer les coses junts. Penso en la preparació dels exàmens o en la programació d'una sortida de diumenge.

Es tot un nou estil que ens cal descobrir fent l'esforç de trencar el cercle del "nostre individualisme". Comptar més amb els veïns de casa i amb les persones del barri. La vida cristiana ens dema-

na sentir-nos "germans", "servidors els uns dels altres". És un exercici de la pròpia humilitat, és superar el propi orgull, és obrir-se per compartir l'amistat i l'amor.

Tot això suposa paciència, acceptació dels altres i saber compartir acceptant mútuament les pròpies limitacions.

"Millor junts que no pas sols" és un lema per examinar el nostre egoisme, la nostra manca de solidaritat i l'esquifit sentit social de les nostres relacions en la societat d'avui.

Com a cristians, l'afirmació "Millor junts que no pas sols" ens recorda la força del manament del Senyor: "Estimeu-vos els uns als altres com jo us he estimat". Algú pot pensar que fer les coses "junts" és complicar-se la vida. Té un xic de raó, però val la pena d'experimentar què significa compartir, col·laborar, ajudar i sentir-se ajudat. La vida en "solitari" és trista, és raquítica, no ajuda a eixamplar els pulmons i el cor. Actuar junts és millor. És experimentar la joia de l'amistat i l'alegria del servei fet amb cor generós.

L'any 1970 l'arquebisbe anglicà Sheppard i l'arquebisbe catòlic Worlock arribaren a Liverpool. Han tardat dos anys a escriure el llibre "Bether together". Expliquen la realitat i la força del testimoni cristianisme comú en un món dividit. Ens donen una lliçó per a la nostra vida humana i cristiana.

RAMON TORRELLA i CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Roses fa participar els infants a l'Eucaristia

Un centenar de nens i nenes participa a la missa d'onze de la parròquia de Roses. Aquesta experiència va ser iniciada pel mossèn de la parròquia, però més endavant els laics van començar a encarregar-se de la seva preparació. La celebració de la missa consta de dues parts. En la primera, la celebració de la Paraula es fa en una petita capella a part. En la segona, en el moment de l'ofertori, els nens es col·loquen al voltant de l'altar. El fet que els nens participin en la mateixa celebració dels adults, els ajuda a veure que és tota la comunitat que celebra l'Eucaristia.

La proclamació de la Paraula comença en un ambient de pregària: el cant inicial, el senyal de la Creu i l'acte de reconciliació. Després de la lectura de l'Evangeli del dia segueix un comentari-dial·leg i s'acaba amb unes pregàries preparades pels mateixos nens. La capella es troba ambientada segons el temps litúrgic amb murals, pòsters i d'altres objectes que s'utilitzen com a símbols. Mai no hi manca el ciri encès, símbol de la Llum del Crist, ni el llibre de la Paraula de Déu.

Els nens, quan estan al voltant de l'altar, reciten part de la pregària Eucarística, i després de la Comunió són acomiadats pel celebrant i per les catequistes.

ENRIC BADOSA

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 4t.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Pref. Concert entrevista.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

TORTOSA

Els professors cristians passaren revista a la feina feta durant el curs

“Transmetre la ciència des de la fe”

TORTOSA.— El proppasat dissabte 4 de juny tingué lloc a la Casa Diocesana d'Exercicis la cloenda del curs 87-88, quant a les activitats desenvolupades pel Moviment de Professors Cristians. Fôrem 48 el nombre d'assistents.

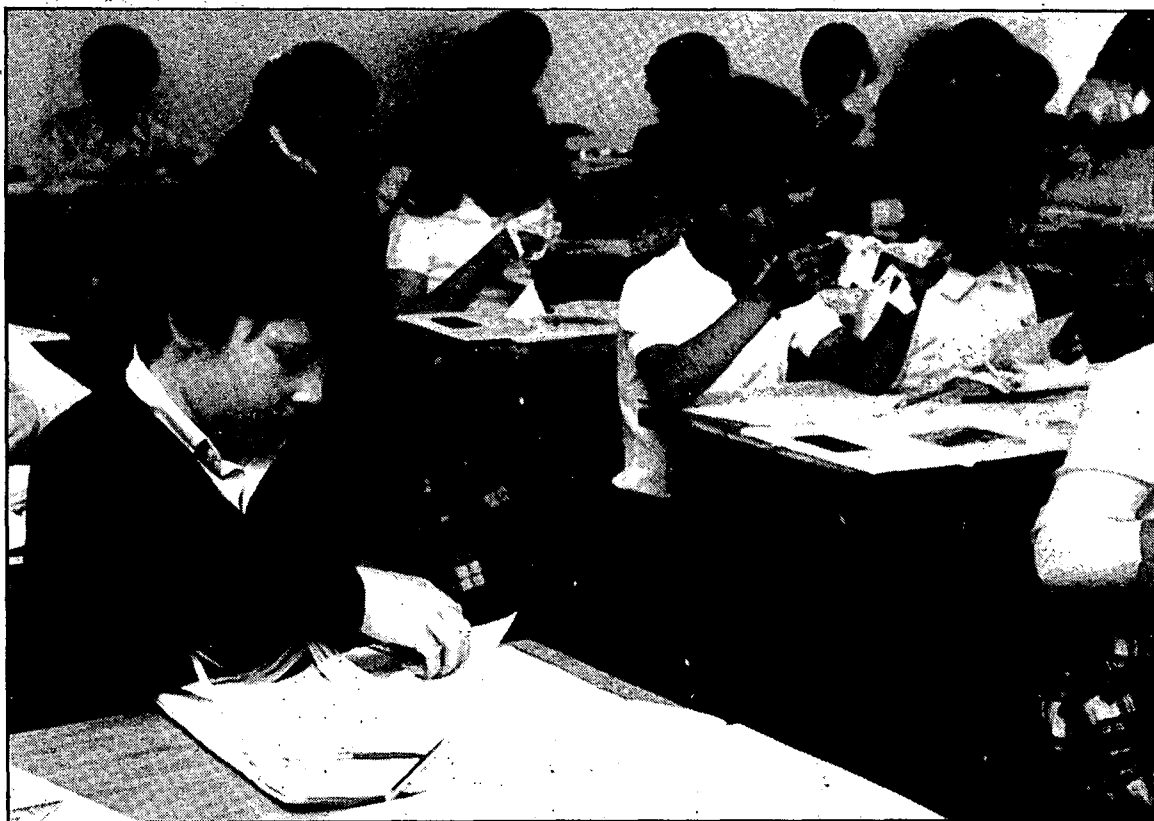
Mossèn Isaïes Riba, Consiliari del Moviment, inicià l'acte fent una valoració dels objectius proposats en començar el curs. Tot seguit, el nostre Sr. Bisbe encetà una xerrada sobre el tema “Acció professional com acció apostòlica”.

El doctor Carles començà manifestant-nos la seva satisfacció de ser amb nosaltres, que s'havia sentit acompanyat sempre pels mestres en la seva missió sacerdotal i episcopal. Afirmà que ens movem en una cultura que accepta molts contravalors i que es fa imprescindible la nostra intervenció, a fi de millorar l'ambient en què ens movem. L'arrel dels errors de la humanitat —digué— està de no conèixer Déu. Tot home ha de menester un esquema de comportament que, per a nosaltres, és Crist. Els contravalors que destacà foren, entre altres, el desinterès per la veritat i la inautenticitat, que porta al consumisme.

“Com a intel·lectuals cristians, els professors han de transmetre la ciència des de la fe: l'home nou és fruit de la Gràcia, però també de l'esforç, de l'estudi, de la comprensió del nostre món a fi de millorar-lo”.

Acabà dient-nos que, com a intel·lectuals cristians, havíem de transmetre la ciència des de la fe: l'home nou és fruit de la Gràcia, però també de l'esforç, de l'estudi, de la comprensió del nostre món a fi de millorar-lo.

En acabar la conferència, mossèn Riba celebrà l'Eucaristia. Remarcà dos punts en la seva homilia: reconèixer les nostres faltes d'omissió que, com a educadors, hem tingut

al llarg del curs. ¿Com han estat les nostres comunions, participacions a les Eucaristies i visites al Santíssim? Venerem com cal Jesús Sagramentat?

L'altre aspecte fou l'agraïment que hem de tenir al Senyor per haver-se quedat amb

nosaltres per tal de ser aliment, força i consol a les nostres vides.

El berenar servit als assistents posà punt i final a aquesta tarda, vigília de la solemnitat del Cos i de la Sang de Crist.

Demanam al Senyor que ens encoratgi i engresqui cada vegada més en la tasca de sembrar, sense desfalleixes, la llavor de l'Evangeli als xiquets de les nostres aules.

C.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 400 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que “apadrinen” la seva subscripció.

La nostra fita és que tots els més de 1.500 missioners i missioneres de les diòcesis catalanes puguin rebre el setmanari. La comunicació amoroseix la solitud i dóna el confort de la comunió fraternal.

Cada setmana en publiquem una relació. ¡Sigueu “padrins” d'aquests germans i germanes nostres!

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ:

Rsas. ESGLÉSIA ESPANYOLA
Via Julia, 151 (Església N.S. de MONTSERRAT)
Roma
ITALIA 8.580.- ptes.

RAMON MINGUELL
Ap. aereo 265 Ancianato
QUIBDO
COLOMBIA 10.530.- ptes.

M. Mª ANGELS VALIOS BLANCO
Apartado aereo 20012
CALI VALLE
COLOMBIA 10.530.- ptes.

XAVIER VERGES
CATHOLIC PRESBYTERY
Via BERINA C.P. VEIFRA
PAPUA NEW GUINEA 14.080.- ptes.

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms
Direcció Tel
Població D.P. Província
subscriu a “CATALUNYA CRISTIANA” el missioner.....
(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:

- ☐ taló que adjunto
☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització

Domiciliació: Banc/Caixa
Sucursal n°
N° compte corrent
Població Província

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.

Població: Data:
Signatura:

“CATALUNYA CRISTIANA”, c/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

BARCELONA

Fidels de Catalunya i les Illes hi pujaren amb 16 autocars

Montserrat acolli un miler de pelegrins dels Grups d'Oració i Amistat

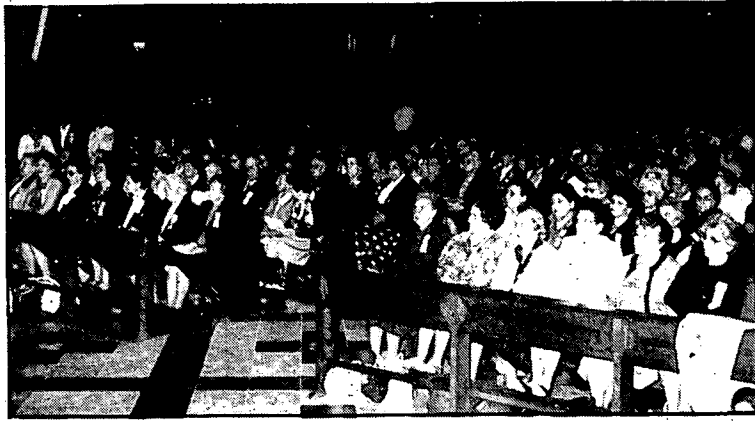
MONTSERRAT.— El passat 28 de maig, els Grups d'Oració i d'Amistat hem pujat a la santa muntanya de Montserrat per a guanyar el Jubileu de l'Any Maria al Santuari de la nostra Moreneta.

Vingudes de tot Catalunya i de Mallorca peregrinàren unes mil persones —repartides en 16 autocars i en cotxes particulars— amb el desig al cor de testimoniar el nostre amor i devoció a la nostra

Mare del Cel, principalment en aquest Any Maria que, per voluntat del Sant Pare, és honorada arreu del món catòlic.

A dos quarts d'onze del matí ens reunírem a la Basílica, on se'ns donà la benvinguda i a continuació començà la Santa Missa Conventual, presidida pel Sr. Bisbe de Sogorb-Castelló, Dr. Josep M.ª Cases, fundador dels Grups d'Oració i d'Amistat.

El Sr. Bisbe en començar l'ho-

cristià i d'aprofundiment en la pregària. 3) Un ciri, signe de la fe que ens manté en la presència de Déu, en l'amor entre nosaltres i ens fa testimoniar la llum de Crist.

L'Esperit d'autèntica amistat

A continuació el dinar ens va aplegar a l'ampli menjador del Restaurant de Montserrat. En aquest àpat compartit amb molta alegria és posà en relleu un cop més, l'esperit d'autèntica amistat, expressió fidel de la vida dels Grups.

A les quatre de la tarda vam tornar a l'Església per al res de les Vespres, molt participades i solemnes i que van ser l'acte de comiat a la Verge del nostre pelegrinatge a Montserrat. El pare Miquel Estradé, en representació del Pare Abat, absent aquell dia del Monestir, ens va comentar la Paraula, posant també en relleu en la seva allocució la importància de la pregària en la vida de tot cristià.

Abans d'acomiar-nos el Dr. Cases i mossèn Joan Güell ens van comentar i ens van parlar de llurs experiències quant a la marxa dels Grups. Cal fer esment abans d'acabar aquest relat, del llibret que se'ns donà a tots els participants amb les lectures de la Missa i Vespres i uns petits escrits del Dr. Cases i del Pare Abat en relació al Pelegrinatge i al seu sentit, ja que aquest llibret a part de ser un bell record de la Trobada, ajudà tot hom a poder seguir millor el desenvolupament de tots els actes.

C.V.

SABADELL

Assemblea General a l'Acadèmia Catòlica

S'acabat l'època de finestres tancades i comença l'època amb la casa neta i oberta

La passada setmana se celebrà a l'Acadèmia Catòlica de Sabadell l'Assemblea general reglamentària amb una nutrida assistència de socis. Presidí el Rnd. Consiliari Mn. Joan Busquets, que ressaltà la millora del local, les obres de reconstrucció del qual foren inaugurades durant el curs que acabem, amb un solemne acte que no té precedents en la història de l'Acadèmia. Malgrat tot, —digué— no ens podem complaure en els èxits, ni tenir tampoc el “perill de la por”, en uns temps que són plens de guerres fredes contra la religió.

El secretari Sr. Piña llegí la Memòria del curs 87-88, destacant la labor efectuada de cada una de les Seccions que agombola l'Acadèmia: Colònies d'estiu, coral de jovent en diferents branques; Schola Cantorum; Amics dels Goigs; Mans Unides; Agrupació de Pessebristes; Secció de Billars; Publicació del Butlletí; quatre grups d'Esplai de diferents edats; Casal dels Jovès; etc... la qual cosa comporta que la casa estigui sempre plena d'activitats diverses.

El President Sr. Esteve Renom destacà l'èxit dels diversos cursets fets durant l'any, especialment el de Teologia amb 60 inscrits; cicles de conferències; cursets de pessebrisme i construcció de més de 32 pessebres durant el cicle nadalenc; exposicions d'art; Jocs Florals del jovent en la festa de Sant Jordi, amb la venda de llibres; assistència als aplecs de la Salut i de Togores i al romiatge anual a Montserrat; festes totes, que denoten una època viva d'eufòria que fa que la casa quedi sempre plena, amb abundància de jovent, la qual cosa demostra que el suport que s'ha rebut tant de l'Arquebisbat com d'institucions i de particulars, ha ajudat a recobrar el sentit catòlic d'aquesta centenària institució sabadellenca que està al servei de l'Església.

D.V.

milia va expressar que amb motiu de l'Any Maria els Grups de Pregària i d'Amistat de Catalunya i Mallorca havien volgut pujar a Montserrat i recordant els motius va dir: “Hem vingut a felicitar la Mare de Déu, volem celebrar els 2000 anys de la seva naixença i volem felicitar-la per la seva fe. L'Any Maria ha de ser un record de la fe de Maria, també ha de ser un record de la nostra fe. El Sant Pare ens invita a pensar en l'any 2000, a preparar-lo en la nostra vida i en el nostre ambient, perquè tots desitgem que el segle vinent sigui un segle més fidel a Jesucrist”.

Recordant alguns fragments d'aquesta homilia destaquem el que va dir respecte a l'oració que potencia la nostra vida interior i la fa més ferma i conseqüent amb la nostra fe i que de la participació d'aquesta mateixa fe i de la seva comunicació, neix i sorgeix espontàniament un clima de sana y santa amistat que fomenta una autèntica vida de germanor. Ens recordà també que, Maria va ser la dona orant per excel·lència i que, com diu l'Evangeli, com autèntica contemplativa “guardava i medi-

tava en el seu cor” tot el que observava del seu Fill.

Alimentar la fe amb la pregària

Parlant de la fe, ens digué que és realment un do de Déu però que cal alimentar amb la pregària i amb la participació en l'Eucaristia, ja que és Jesucrist mateix qui la celebra. La fe ens porta també a l'acció, puix que primer s'encarna en la vida interior, per passar després a vivificar i fecundar el nostre Apostolat. En aquest context ens recordà que la Verge era una laica compromesa en l'obra del seu Fill i que també en aquest aspecte s'ha de mirar com a exemple a seguir per part dels laics que segons el darrer Sinode són invitats a difondre el Regne de Déu.

La participació en aquesta Missa Conventual va constituir l'acte central dels pelegrinatges i en ella els Grups vam fer ofrena a la Verge de: 1) Un pa, símbol del nostre desig de vida eterna, d'unió amb Déu i de servei. 2) El llibret dels Estatuts dels Grups, que volen ser ajuda en el nostre camí

IMPROMPTU

Preguem

ORIOL CAMPS

Aquests dies tots ens sentim preocupats pel que possiblement pugui passar si el bisbe Lefèbvre ordena alguns bisbes d'entre els sacerdots que li són afectes en la seva actitud anticonciliar. ¡Només faltaria que no ens preocupés la qüestió! Però em sembla que, preocupant-nos-hi el que calgui, hem de mirar la cosa una mica desapaixonadament i, per això potser caldria donar una mirada a temps passats, a Concilis anteriors, i a l'enrenou que mogueren per posar en pràctica les seves resolucions.

El mateix Concili de Trento, que fou el XIXè Concili ecumènic, que va durar uns divuit anys en tres etapes, quan es va donar per clos varen començar els conflictes, com el de l'emperador Maximilià d'Àustria que es negava a acceptar-lo; i el Concili Vaticà I va provocar la protesta del grup dels “Vells Catòlics” que no dubtaren a fer un esquinçament més a la maltractada estructura eclesial.

Del concili tridentí n'hem viscut prop de quatre cents anys. El Vaticà I no va afectar-lo, ja que els problemes que va tractar anaren per altres vies. I el Vaticà II es troba amb problemes d'adaptació que si no són iguals, són molt semblants als anteriors. El cas Lefèbvre es podria resumir dient que és una obstinada tossuderia, intransigent, en no acceptar el Concili en el qual havia pres part. L'altra cara és la dels avançats que volen córrer massa, que accepten el Concili, però que sembla que juguin interpretant-lo a la seva manera...

Per uns i per altres, perquè la unitat de l'Església pugui ser una realitat, cal que tots preguem Déu. I ara, també és bo insistir demanant a la Verge Maria la seva intercessió per aconseguir-la.

GLOSSES DOMINICALS

L'ambició dels guanys fàcils

Parlar del joc equival a entrar en un tema complex que té diferents aspectes. No es pot negar que el joc, considerat dins el capítol de l'oci i de la qualitat de vida, pot tenir un sentit humà veritablement digne: causar satisfacció, donar lloc a l'esbarjo, ser element de distracció, de distensió i de confraternitat entre amics.

Però, ¿què direm del joc, quan es posa al servei de l'interès apassionat per a obtenir uns guanys fàcils? Les accions humanes per tal que siguin dignes, mai no han d'ésser desordenades. A voltes l'atzagaiada és evident. Examinant la conducta de les persones, és fàcil constatar la tensió, el desassossec i la incertesa del jugador que ho confia tot a un enrevessat càlcul de probabilitats. Des d'un punt de vista familiar, sovint la tristesa i la desesperació amarguen la vida de pares i fills, quan en el joc han estat despesos els diners imprescindibles per a la llar. Quan la passió per coses desordenades s'apodera de la conducta de l'home, tot és possible.

I què en direm, de l'aspecte social del joc, en el nostre país? Em limito exclusivament “als jocs d'atzar”, que són legalitzats. Les xifres que he llegit en periòdics solvents són preocupants. Hi ha qui parla de més de dos bilions i mig de pessetes, despeses a Espanya durant l'any 1987. Són moltes les màquines recreatives, els casinos, els bingos, les diferents menes de loteries, els cupons, les travesses, etc. Massa! Afegeixo aquesta dada sorprenent: a Espanya hi ha 290.000 màquines “escurabutxaques”. Som el país d'Europa més avançat en aquest terreny. La profusió de jocs ¿que potser és possible catalogar-la en el capítol de la “conquesta de llibertats”?

Tot això engendra un desmesurat afany d'enriquiment fàcil. Gran nombre d'homes i de dones són immersos en el mar capriciós de “la sort”: els

premis són la seva màxima aspiració. En aquesta mateixa línia cal col·locar els innombrables concursos de la televisió, alguns d'aquests encoberts d'una vestimenta de cultura. Són milers les persones que viuen pendents d'una trucada comunicant-los que els ha tocat “per sort” un premi. Autèntics patidors de l'atzar! No van gaire errats els qui qualifiquen de “droga” aquest món del joc.

Les “Germandats del Treball”, amb el desig d'aconseguir una societat més justa i fraterna, parlaren del joc en el seu manifest del propassat mes de maig. Afirmaven que el joc “s'ha convertit d'una manera deliberada i perillosa en una mera droga: per als usuaris en primer lloc, com un sedant que aliena de les greus dificultats econòmico-socials”. I hi afegeixen: també “per a la Hisenda pública, un estimulants radical del seu desmesurat i especulatiu afany recaptador”. No són aquests treballadors els únics que fan aquesta acusació; altres subratllen els grans beneficis “fàcils”, que arriben a les arques de l'erari públic.

Regular el joc és una funció de l'autoritat pública. Però ¿seria lícit fomentar-lo, quan es tracta de jocs d'atzar? ¿N'hi ha prou amb regular la seva propaganda? Cal estimular les virtuts que ajuden a perfeccionar l'home, com és ara l'esforç, la tenacitat, la constància, l'estalvi, la moderació. Per això és bo que siguin premiades aquelles activitats en les quals intervenen les facultats veritablement “humanes”, com són, posem per cas, la intel·ligència i la habilitat. Però cal evitar que els joves o els grans —homes o dones— entrin en al·lèrgia insidiós de l'ambició dels guanys fàcils i a voltes injustos.

NARCÍS JUBANY
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

BARCELONA

Trobada de les organitzacions catòliques diocesanes

"Diada 88", una bona ocasió per avançar en les relacions fraterne

FINESTRAL DE LA CARITAT Compartir amb els dèbils allò que es posseeix

"Els més importants, en disposar d'una porció major de béns i serveis comuns, han de sentir-se responsables dels més dèbils, disposats a compartir amb ells allò que posseeixen". (SRS n.39). Aquestes paraules de Joan Pau II no necessiten cap comentari.

De la resposta que hi donem depèn que la vida d'altres persones no sigui tan dura.

157.- Cap de família en atur ha esgotat el subsidi. Té sis fills de 15 a 2 anys. Subsisteixen de la recollida de cartrons. Està aïllat de desnonament. Urgeixen 70.525 ptes.

158.- Matrimoni sense fills només ingressa de feines eventuales. El marit té molt poca salut. Tenen deutes de lloguer que pugen 34.000 ptes.

159.- Metge en atur. Solter. Ha fet suplències. Actualment no té ingressos ni subsidi. Està molt deprimat. Té pèndents dos mesos d'habitatge. Li calen 30.000 ptes.

160.- Jove matrimoni amb un fill acabat de néixer. El pare està en atur i sense subsidi. Per a aliments i llet per al nen, 46.840 ptes.

161.- Pare de família en atur. Té tres fills petits. Està pendent d'un breu subsidi d'atur. Té pèndents cinc mesos de lloguer. Són 39.360 ptes.

162.- Pensionista per invalidesa. Ha de mantenir quatre fills. Té deutes d'aliments i de llum. Són 24.000 ptes.

163.- Família integrada per avis i un nét de nou anys. El nen té una malaltia greu. L'àvia està en una cadira de rodes. Han de canviar la cuina per mesures de seguretat. Són 18.220 ptes.

164.- Senyora soltera de 61 anys podria retornar al seu país on té la possibilitat de cobrar una pensió. Per al bitllet i trasllat li falten 50.000 ptes.

165.- Senyor sol d'edat avançada. Viu en una pensió. Té en tràmit el cobrament d'una petita jubilació. Té deutes de l'habitatge on viu. Són 16.000 ptes.

166.- Família integrada per set persones. La mare està malalta. El fill gran és disminuït. Uns altres dos no tenen feina. Només ingressa una filla de feines de neteja. Tenen pendent un judici per desnonament. Els falten 50.000 ptes.

167.- Cap de família en atur i sense subsidi. Té cinc fills. Han de fer front a un desnonament. Urgeixen 145.000 ptes.

168.- Peó de la construcció. Només troba feines eventuales. Té tres fills en edat escolar. Té pèndents tres mesos de lloguer. Són 42.000 ptes.

169.- Mare soltera amb un fill de cinc anys necessita ajuda econòmica per pagar rebuts endarrerits de llum i aigua. Calen 18.000 ptes.

170.- Pare de família en atur, amb quatre fills. Tres estan en edat escolar. Tenen deutes d'aliments que pugen 28.407 ptes.

171.- Encofrador en atur. Té dos fills petits. No cobra subsidi. Per pagar deutes de lloguer necessita 19.502 ptes.

172.- Família de quatre membres. Només ingressen 28.000 ptes. mensuals. Tenen deutes de llum i de lloguers. Necessiten 30.000 ptes.

BARCELONA.— El diumenge, 8 de maig darrer, va tenir lloc la celebració de la DIADA "88" que, com en anys anteriors, fou convocada per la Conferència de les Organitzacions Catòliques Diocesanes (C.O.C.D.) i amb la qual es dona ocasió, un cop l'any si més no, d'aprofundir en el mutu coneixement i en les relacions fraterne entre tots els que pertanyen a un o altre dels moviments i associacions que integren aquesta Conferència diocesana.

Els actes s'iniciaren amb unes paraules de salutació i benvinguda que pronuncià en nom de la C.O.C.D. mossèn Joan Jarque, que excusà l'assistència del Cardenal-Arquebisbe, monsenyor Jubany, el qual malgrat els seus desigs es veia impossibilitat de fer-ho per haver d'atendre altres compromisos pastorals.

Testimoniatge de pregaria

Acte seguit, i pel fet de trobar-nos enguany en plena celebració de l'Any Marià, els moviments de SCHONSTATT, HOSPITALI-

TAT DE LA MARE DE DÉU DE LOURDES, LEGIÓ DE MARIA, i la LLIGA ESPIRITUAL DE LA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT, donaren un testimoniatge-pregària de la presència de Maria en llurs respectius moviments.

Després d'un interval per a donar un temps de convivència entre tots els reunits i fer un petit pisco-labis, es va reprendre la DIADA "88" per escoltar l'informe-balanç de la Campanya CATALUNYA SOLIDÀRIA que presentaren les organitzacions MANS UNIDES i JUSTÍCIA I PAU.

La DIADA "88" va cloure's amb la celebració de l'Eucaristia, que va presidir el Bisbe Auxiliar de la diòcesi, el Dr. Lluís Martínez i Sistach, el qual en l'homilia va ressaltar l'interès i la importància d'aquest acte, així com la necessitat de vigoritzar l'acció de totes i cada una de les associacions i moviments apostòlics diocesans i exhortar-nos a estrènyer més i més les relacions mútues i la convivència, donant així cohesió i força a la Conferència que les integra totes i que, respectant la diversitat d'ac-

El Dr. Lluís Martínez Sistach va ressaltar la necessitat de vigoritzar l'acció de totes i cada una de les associacions i moviments apostòlics diocesans.

cions ha de constituir una força d'unitat eclesial i una aportació de fe i d'esperança al món d'avui, a casa nostra.

Abans d'acabar aquesta breu ressenya, volem remarcar l'ambient de cordialitat i de joia que va regnar entre tots durant tot el ma-

tí d'aquest diumenge, ensems que agrair sincerament la col·laboració del grup de joves que van animar els cants que acompanyaren l'Eucaristia i, en general, a tots els que van organitzar i fer possible l'èxit de germanor d'aquesta DIADA "88".

TARRAGONA

Amb ocasió del centenari del seu naixement

El Baix Camp ret homenatge a la memòria de mossèn Higiní Anglès, eminent musicòleg

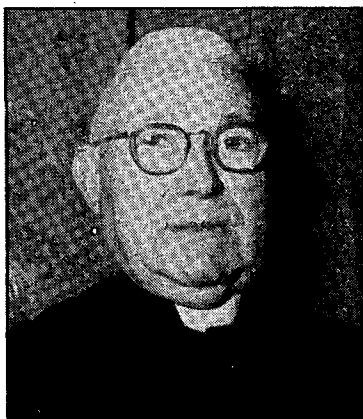
TARRAGONA.— Durant tot el mes de maig han tingut lloc la major part dels actes que s'han organitzat amb motiu del centenari del naixement, a Maspujols, al Baix Camp, de mossèn Higiní Anglès i Pàmies (1888-1969) eminent musicòleg català, i que s'aniran succeint durant la resta de l'any. Aquests actes tenen lloc a Maspujols, Reus i Tarragona.

D'aquests actes cal destacar que el dia 6 de maig, a l'Aula Magna de la Facultat de Filosofia i Lletres de Tarragona, el professor d'etnomusicologia Josep Crivillé va fer una conferència amb el títol de "Mn. Higiní Anglès i l'etnomusicologia". També el mateix dia, a la Sala d'Actes del Centre de Lectura de Reus, el mateix conferenciant i el musicòleg Francesc Bonastre glosaren la figura de l'insigne musicòleg amb una dissertació sobre "Mn. Higiní Anglès: l'etnomusicologia i la musicologia històrica catalana i hispànica".

Un llibre sobre l'homenatge "Mn. Higiní Anglès: 1888-1969" va ser presentat a Maspujols a l'església parroquial de l'Assumpta i va estar precedit per un recital de cant gregorià a càrrec de la Schola de Cant Gregorià de l'Obra Cultural de Santes Creus sota la direcció de mossèn Magí Sabaté. L'obra presentada es deu a Jordi Dolç, que en va fer la presentació.

Al mateix temps, i fins el 16 de maig restava oberta a Reus, a la Sala Argilaga del Centre de Lectura una Exposició bibliogràfica de l'obra de mossèn Higiní.

D'altra banda s'han celebrat diferents actes i conferències que tingueren lloc a Maspujols, el dia

13 de maig a càrrec de mossèn Josep Maria Llorens, musicòleg i deixeble de mossèn Anglès amb el títol "Mn. Higiní: l'home, el prever i el musicòleg"; el dia 15 a l'església parroquial de l'Assumpta un concert molt interessant de la Coral Càrmina dirigida per Manuel Valdivieso, i finalment ressenyar el concert de la Coral Antics Escolans de Montserrat a l'església prioral de Sant Pere de Reus, el dia 28 de maig.

En els propers mesos, i fins a finalitzar l'any s'aniran succeint una bona quantitat d'actes en homenatge a mossèn Higiní com la VIII trobada de música tradicional, el setembre a Reus, l'edició de diferents revistes i llibres i, en finalitzar l'any un concert de Nadal dedicat a mossèn Higiní Anglès, també a Reus.

Apunts biogràfics de mossèn Higiní Anglès i Pàmies

Mossèn Higiní Anglès va néixer a Maspujols el dia primer de

l'any 1888, i era el darrer d'onze germans, d'entre els quals, altres quatre es dedicaren, també, a la vida religiosa.

Ingressà als onze anys al Seminari Pontifici de Tarragona i fou deixeble de qui després seria Cardenal Dr. Isidre Gomà.

Ja durant la seva carrera, mossèn Higiní demostrà una gran vocació musical tot i que en aquella època els seus professors no veïen massa adequats els estudis de música.

Va ser ordenat prevere el 20 d'octubre de 1912 i es traslladà a Barcelona per tal de seguir estudis de música sacra, a la vegada que realitzava una bona quantitat d'estudis i recerques a diferents arxius. Fruit de tot aquest tarannà, el desembre de 1917 va ser nomenat per la Mancomunitat Catalana, Director del departament de Música de la Biblioteca de Catalunya. El temps que va del 1918 fins gairebé al 1926 mossèn Higiní Anglès acompanyat, en moltes ocasions, per un concitadà seu, Àngel Grau, va recórrer pobles de Catalunya i les Illes per fer un recull de cants religiosos i populars, que, a partir de l'any 1920 va començar a publicar, fins a assolir, l'any 1923 el primer cançoner popular religiós català, que, amb el títol "Cançons populars del Camp de Tarragona" va ser premiat en el IV Certamen del Centre de Lectura de Reus, l'any 1926.

Fruit d'una beca que li concedí la Diputació de Barcelona, es traslladà a Alemanya per ampliar els seus estudis de musicologia i investigar a diferents ciutats europees.

L'any 1927 tornà a Barcelona i fou successivament nomenat professor del Conservatori del Liceu, encarregat de la Secció d'Història de la Música a la Universitat de Barcelona, i director del III Congrés Internacional de Musicologia de l'any 1936.

Es tornà a traslladar a Alemanya, aquest cop com a refugiat en esclatar la guerra civil, i durant el seu obligat exili va escriure l'obra cabdal de la seva llarga producció "Las Cantigas de Santa Maria del Rey Don Alfonso X el Sabio".

Tornat a Catalunya, quan es va fundar l'Institut Espanyol de Musicologia, mossèn Higiní en va ser nomenat director, i es pot assegurar que en aquest càrrec va portar a terme una de les més fecundes parts de la seva vida. L'any 1946 va fundar la revista "Anuario Musical".

L'any 1947 el Papa Pius XII el va nomenar President de l'Institut Pontifici de Música Sacra i obtingué, al mateix temps, la càtedra de Musicologia. El mateix Sant Pare el nomenà Prelat Domèstic i Protonotari Apostòlic.

Mossèn Higiní Anglès va rebre nombroses distincions de les quals cal destacar la Medalla d'Or de la Ciutat de Barcelona, la Gran Cruz de Isabel la Católica i un homenatge del Consell Superior d'Investigacions científiques.

El dia 8 de desembre de 1969, mossèn Higiní Anglès moria a Roma i se li donà sepultura a Maspujols el dia 14 de desembre en un solemne Ofici religiós.

MIQUEL MARIMÓN

BOUTIQUE LLANES

Traspassaria negoci i local de lloguer. Tel. 232 71 82.

Polònia, signe i esperança de llibertat

Els que hem fet la infància i la joventut a redós d'escoles i d'associacions netament cristianes i catalanes, hem sentit, des de l'adolescència, una gran admiració i simpatia per les dues nacions europees: Irlanda i Polònia, que consideràvem, des del mirador de joventut, paladins de la Fe i senyera de les llibertats pàtries.

Els nostres pares enaltien i pre-gaven per la vella Irlanda catòlica, enfront d'una Anglaterra protestant, poderosa i absorbent. Que lluità fins a aconseguir la seva independència política.

Els pobles, per defensar la seva ideologia i llibertats, s'arrapen a tots els valors que l'envolten, com un naufrag en un tauler massís. I la religió ha estat el nexa per irlandesos i polonesos, en el transcurs de la seva agitada història.

I, en el cas de Polònia, hi afegirem la llengua, que l'ha ajudat a mantenir-se ferma contra tots els intents de substituir la seva cultura per la dels imperis que la rodejaven, i que l'assotaren amb invasions, mutilacions i guerres continuades.

Si a Europa, en l'edat moderna, la naixença dels Estats, com França, Itàlia i Espanya va donar lloc a la injusta desaparició de cultures autòctones, Polònia, en l'aiguabarreig de regions del centre-europa, ha sofert una constant

lluïta armada per defensar-se dels poderosos imperis que l'han cercat i cobejat.

La pau, no ha pas florit, encara, en el 1988, en aquella frondosa terra que la naturalesa ha dotat d'una bellesa bucòlica, d'espessos arbres, de camps d'herba somrients, i d'abundants recursos econòmics.

Polònia, en altre temps, era encerclada pels imperis prussià, austro-hongarès, per l'orgullós Sagrat Imperi del Tsar de les Rússies, i pels escandinaus que els invaïren des del Bàltic.

Més tard, aquells imperis d'elegants salons i de sang reial, luterans i ortodoxos, es transformaren, per un cantó, en una Alemanya pagana, hitleriana i exterminadora, i per l'altra, en una República staliniana, tirànica i brutal. I el 1939, es llançaren, amb els unglots esmolats, sobre la Pàtria de Mieszko, Casimir i Segimon, i se la repartiren en dos trossos.

Avui, Polònia, després del Pacte de Potsdam, amb 312.700 quilòmetres quadrats i 35 milions d'habitants, és voltada a l'oest per l'Alemanya Oriental, comunista (ells en diuen República Democràtica), al sud per Txecoslovàquia, militarment sota la influència de Moscou, i a l'est per la pròpia Rússia soviètica, que són com una cortina de color vermell que l'opri-

El grup de lectors de Catalunya Cristiana varen ser rebuts pel cardenal de Cracòvia, monsenyor F. Macharski successor, en aquesta seu, de K. Wojtyla, actualment el papa Joan Pau II a qui, des de la seva terra natal, varen enviar un telegrama d'adhesió.

meixen, que imposen les seves lleis, i obstrueixen la seva voluntat política. Només la finestra del mar Bàltic els permet respirar els aires del món occidental, que flairen, de lluny, encara.

Hem trobat Polònia en una si-

lenciosa pau, sense policies a les cantonades, això és cert, però ens ha semblat una pau submergida, cansat el poble de tantes lluites, de tantes guerres, de tantes fuetes i tortures, de tantes destruccions de ciutats i de monuments

que, ara, amb paciència esclava, van reconstruint, en silenci, i esperança.

Amb quina il·lusió, gran part dels polonesos aspiren poder gaudir, algun dia, dels drets d'associació, sindicals i polítics. I que una llibertat comercial millori el seu migrat nivell de vida, on encara abunden les cues per comprar vi, productes farmacèutics, pa, articles alimentaris i diversos. Moltes vegades sota control d'una butlleta de racionament, com per l'adquisició de gasolina, que la tenen restringida i d'un consum taxat.

Hem tingut el goig, recentment, de visitar aquella terra, romànticament somniada en els anys d'adolescència, junt amb "Els Amics de Catalunya Cristiana", i podríem parlar llargament de tots els llocs que hem visitat: de Wadowice, ciutat natal del Papa, de Varsòvia, la ciutat-jardi, de la històrica i monumental Cracòvia, del camp de concentració i tortures d'Auschwitz, del Santuari de Czeszochowa, on vàrem cantar a la Verge Morena el nostre Virolai, dels comerços, dels habitatges, i especialment de l'exemple de fe i de pietat d'un poble que no ha apostatat del catolicisme, ni davant de l'adversitat de la derrota, ni de la persecució política.

FRANCESC A. PICAS

LIV VIATGE CULTURAL

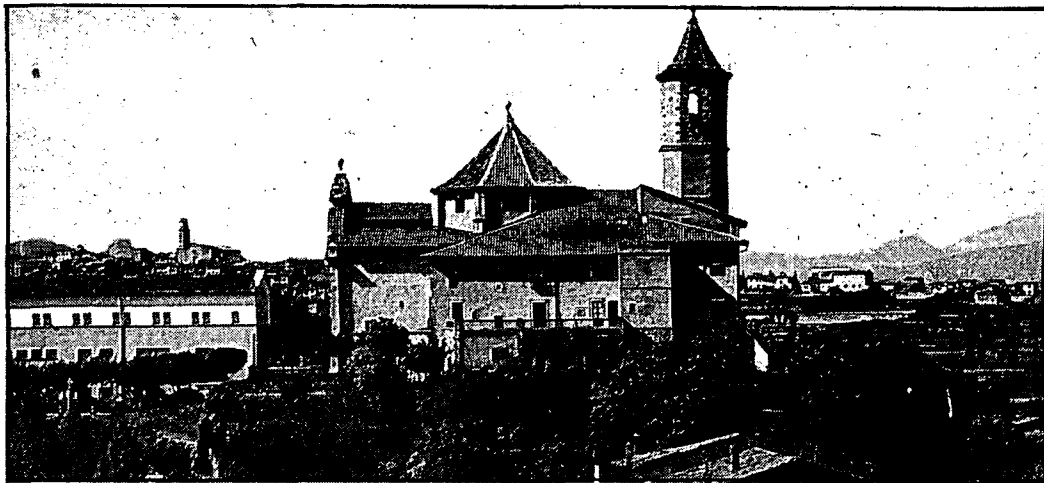
Dia 10 de juliol

TAVERTET - CANTONIGRÒS - LA GLEVA

Tavertet el poble del cingles de les Guilleries, des d'on podrem admirar una gran panoràmica de Catalunya, els embassaments de Sau i Susqueda, i la bella església romànica. Anirem a dinar a la ja coneguda Fonda Canal de Cantonigròs, i a la tarda visitarem el Santuari de la Mare de Déu de la Gleva, patrona de la Plana de Vic, i un dels santuaris més importants del nostre país, on farem un acte de devoció mariana com a coronament del curs, i adhesió a l'Any Marià que celebrem.

Panoràmica de Tavertet

Santuari de la Gleva

DINAREM

FONDA CANAL
CANTONIGRÒS
TEL.: 856 50 57

Preu 2.500 ptes., comprenent viatge, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant. Per reserves de places truqueu al Tel. 215 28 05 Sra. Montserrat. La sortida serà a les vuit en punt del matí, carrer de València, xamfrà Balmes.

Preguem els participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte, en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada, en hora hàbil per complir el precepte dominical.

AVIS

La Direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anul·lar l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat, durant el viatge, si les circumstàncies ho aconsellen.

Més de 100.000 infants aniran a les

Més de 100.000 infants barjo que organitza l'Esplai ni per portar a terme tracta d'aprofitar bé el temps exclusivament durant els mesos d'estiu. La importància d'activitats d'estiu. Les colònies d'infants de la ciutat, ja que en un món que, en molts

El Moviment de Centres d'Esplai Cristians de Barcelona i Servei de Colònies de Vacances dels diversos bisbats de Catalunya organitzen les seves activitats per als mesos de juliol i agost. És una opció oberta per a nens de totes les edats.

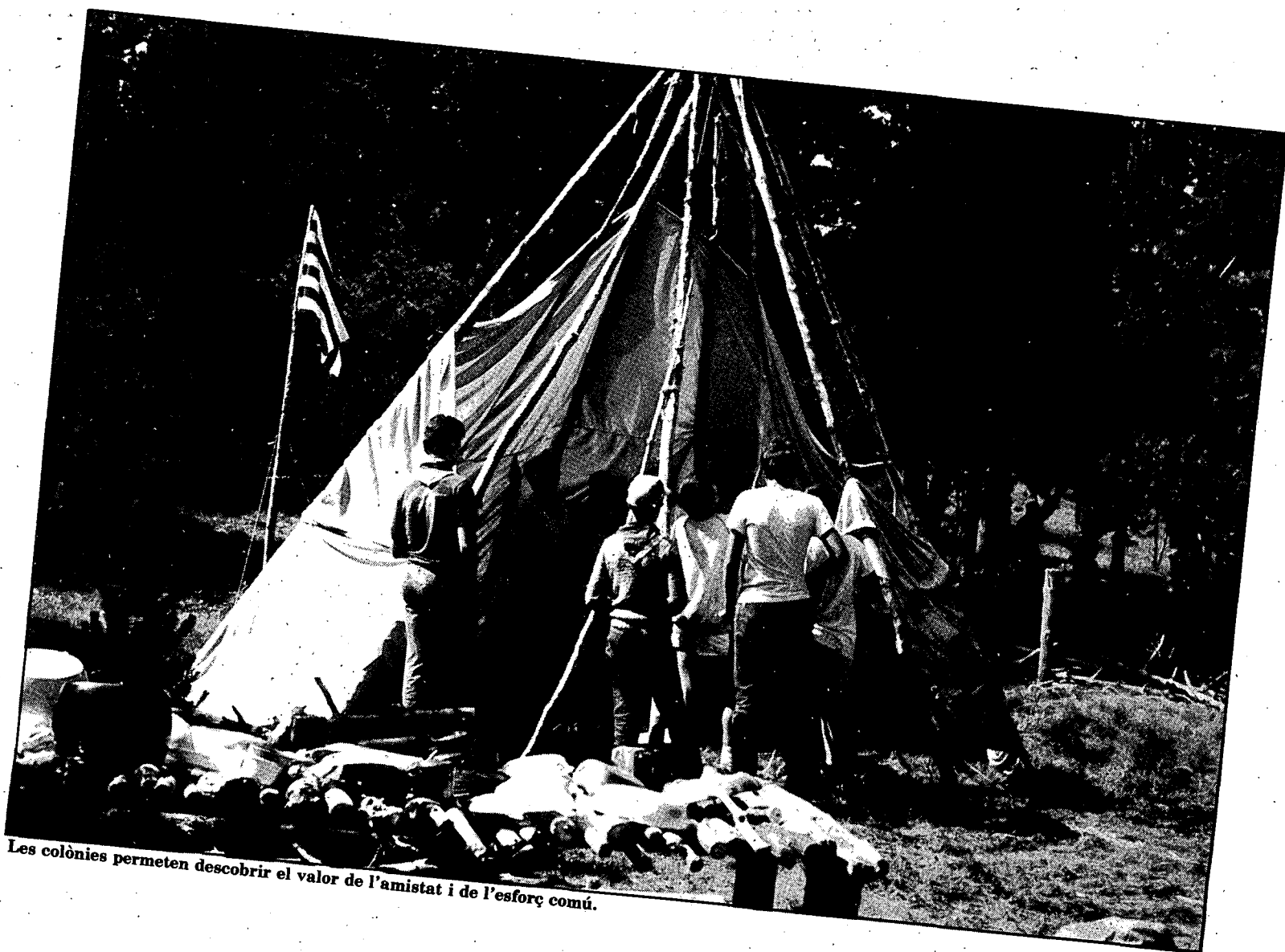
Cada diòcesi té unes característiques concretes i les activitats s'adapten a aquesta realitat. La de Barcelona, per exemple, ha fet una opció social que s'oposa a la marginació. Va a favor d'aquells infants i nois que tenen els pares en atur, dels disminuïts físics, psíquics o sensorials, dels gitanos, etc. En canvi, una diòcesi com la de Girona vol potenciar la convivència i la solidaritat, partint de la base que la major part dels seus nans viuen enmig de la Natura i que aquesta els és molt familiar.

Un servei fet amb il·lusió

Gairebé tots els monitors que preparen aquestes activitats estan titulats per la Generalitat i desenvolupen gratuïtament aquesta tasca. Tenen un especial interès a educar cada infant i adolescent de manera personal. Donen una formació integral que entra dins la dimensió cristiana de la vida. Es possibilita descobrir la persona de Jesús com a centre del grup, del joc, de la natura, de l'esport, del treball, de l'aventura i de la festa, segons l'ambient cultural. I a partir dels valors que humanitzen la persona, s'intenta transmetre una capacitat de servei que transformi positivament la vida.

Els monitors i ajudants intenten que tothom participi en les diverses activitats que es porten a terme. Creen lligams d'amistat que permeten donar una mateixa identitat cultural. Els monitors col·laboren amb altres instàncies educatives.

Els campaments, les colònies i les rutes duren de 10 a 15 dies i el preu oscil·la entre les 5.000 i les 18.000 pessetes, que cobreixen el transport, el manteniment dels serveis —en el cas d'una casa de colònies— l'alimentació (i el cuiner moltes vegades) i el material. Es té cura especialment de l'aspecte de la higiene i el ritme intern de cada activitat, per evitar el cansament dels nens sense ne-

Les colònies permeten descobrir el valor de l'amistat i de l'esforç comú.

S'intenta transmetre una capacitat de servei que transformi positivament la vida.

colònies de l'església aquest estiu

Es participaran aquest estiu en les activitats d'església catalana. Les vacances són un moment idoni a sèrie d'activitats que formin la quitxalla. Es temps lliure, ja que els nens i nenes no es formen període escolar. Tothom comença a adonar-se de ats complementàries com les colònies o els camps, a més, tenen un atractiu especial per als in- els permeten apropar-se a la natura, endinsar-se s casos, els és poc familiar.

cessitat.

Cap infant per motius econòmics no deixarà d'anar a colònies o a qualsevol altra activitat. Hi ha un servei de beques que beneficia aquells que per una qüestió o una altra tinguin dificultats econòmiques. Aquest tipus d'ajut pot cobrir totes les despeses o només una part.

Diòcesi de Barcelona: A favor d'un món sense marginació

Les parròquies i entitats de Barcelona del Moviment de Centres d'Esplai Cristians han donat prioritat als nens que pateixen algun tipus de marginació. Amb el lema "per la dignitat, lliutem contra la marginació" es vol ajudar persones discriminades per qüestions culturals, econòmiques, de salut o raça. Molts infants d'aquesta diòcesi no han vist mai un llac natural ni han estat en contacte amb la natura. Més de 30.000 nens i nois participaran en les activitats del temps de lleure dels mesos de juliol i d'agost. Per causa de la concentració macrocefàlica de la població, el nombre és bastant superior al de les altres diòcesis.

Els Centres d'Esplai són un moviment associatiu i de voluntariat que abasta 125 centres i associacions de tot Catalunya. Hi participen 20.000 infants i adolescents. Aquests centres volen prevenir la marginació en barris de Barcelona, com el Raval, el Carmel, la Trinitat o la Mina, per citar-ne alguns.

Les activitats no acaben amb les colònies, les rutes o els campaments pròpiament, sinó que continuen en menjadors públics a les barriades de la ciutat comtal, oberts durant tota la setmana per acollir els nens que els seus pares no poden atendre. Aquests centres intenten intervenir en el medi quotidià de l'infant.

Diòcesi de Girona: Arrelats a les comarques

El Servei Colònies de Vacances del bisbat de Girona, format per 50 centres, mourà aproximadament 5.500 nois i noies en les 116 activitats que es duran a terme. Les activitats previstes són:

21 casals; 67 colònies; 19 campaments i 9 rutes.

Els campaments i les rutes es fan a l'alta muntanya, preferentment al Pirineu. Els queda bastant a prop. En canvi, les colònies es fan en cases col·locades en la mitja o baixa muntanya o al mar. Entre els llocs escollits per a les colònies trobem:

Agullana i Foixà (Alt Empordà); Fornells de la Selva, Granollers de Rocacorba, Sant Martí de Llémana i Vilert (El Gironès); Can Roig del Castell, Tordera (El Maresme); Argelaguer, Oix, Puigpardines, Sant Aniol de Finestres, Sant Pere Despuig, Sant Privat de Bas, Sant Salvador de Bianya i Santa Pau (La Garrotxa); Caldes de Malavella, Castanyet i Sant Miquel de Cladells (La Selva).

Diòcesi de Lleida: Superar-se continuament

El SCV de Lleida ha programat per aquest estiu diverses colònies, rutes i camps.

ments. Aquestes activitats es veuen afavorides per un paisatge privilegiat i per una localització de les cases de colònies que aprofita al màxim els recursos naturals de la zona.

Els nens de Lleida aniran enguany a aquests indrets: Mare de Déu de Llesp, Castellnou del Bages, Espot, Bon Repòs, Montsant de Vilallar, Erill-la-Vall i Malpàs.

Diòcesi de Solsona: 13 Grups integrats

Des de fa alguns anys, 13 Grups d'esplai cristians del bisbat de Solsona van decidir programar conjuntament les activitats d'estiu del temps de lleure. Gràcies a aquest esforç aconseguiren unes colònies i uns campaments amb un alt nivell de participació. Enguany s'han organitzat dos torns de colònies i una acampada.

S'ha programat del 19 al 31 de juliol un torn de colònies a Guardiola de Berguedà per a nens de 7 a 10 anys. La seva capacitat és de 80 places.

Per les mateixes dates es fa un altre torn de colònies a Fumanyà per a nens de 10 a 13 anys. La seva capacitat és de 40 places.

A l'agost és prevista una acampada amb dates i llocs a concretar.

Diòcesi de Tarragona: Descobrir noves muntanyes

Els diversos centres i les parròquies del SCV de Tarra-

gona no solament aprofiten les contrades que hi ha dins la mateixa diòcesi, sinó que han escollit llocs de la zona nord de Catalunya, i comarques de l'interior que encara resulten desconegudes en certa mesura.

Les colònies, les rutes o els campaments es faran a zones com Gessa (Vall d'Aran), Casa de Colònies de Poblet (Conca de Barberà), Vallclara, Barruera, Viladrau, Ulldemolins, Vall del Riu Manyanet (Pallars Jussà) i Barrulles-Capfonts (Baix Camp).

Diòcesi de Tortosa: Redescobrir casa nostra

El bisbat de Tortosa ha programat 6 torns de colònies:

—Colònies a la Font Calda del 14 al 24 de juliol per a nens i adolescents de 8 a 14 anys, amb una cabuda de 70 places.

—Colònies a Horta de Sant Joan en quatre torns: de l'1 al 10 de juliol, del 10 al 20 i del 20 al 30 de juliol, i de l'1 al 10 d'agost. Són per a nens de 8 a 10 anys i cada torn és per a 25 participants.

—Colònies a la Figuera, del 4 al 14 de juliol per a nens de 8 a 14 anys. La seva capacitat és de 90 places.

En aquestes colònies participaran 300 infants i nois i una trentena de monitors.

L'objectiu és redescobrir llocs molt propers que no són massa coneguts.

Diòcesi d'Urgell: La bellesa del paisatge

L'estiu passat, 3.300 nens, 400 monitors i 15 sacerdots van

participar a les activitats d'esbarjo del bisbat d'Urgell. Aquest any s'espera assolir la mateixa participació. Les colònies, les rutes i els campaments es fan a Canillo d'Andorra, a Talarn de Pallars Jussà, passant per Bastanist-Cerdanya, Cal Petit (Noguera Pallaresa), Salbar (Noguera), Espot (Pallars Sobirà), Mas Banyeres (Vic), Santa Maria de Meià, Cervera, i la Seu d'Urgell.

El SCV d'Urgell es troba amb el problema que la normativa de la Generalitat obliga a tenir les cases de colònies amb un mínim de condicions. Això suposa invertir uns 10 milions de pessetes per modernitzar-les. Tanmateix aquesta quantitat representa una despesa massa elevada. De moment no es pot efectuar —encara que la Generalitat ofereixi crèdits a baix interès—. Hi ha preocupació per si en un futur s'han de tancar aquestes cases.

Diòcesi de Vic: Oberts a la solidaritat

La majoria de les parròquies urbanes del bisbat de Vic —gairebé unes 200— preparen activitats de temps de lleure per aquest estiu. La relació de les cases de colònies de la diòcesi és la següent:

Sant Martí de Merlès, Cavallera de Sant Pau de Segúries, Sant Julià de Cabrera, Mura, Cerdans, Sant Boi de Lluçanès, Vilalleons, Estiula, Sant Martí del Bas, casa Joanet a Sant Hilari Sacalm.

NÚRIA ORIOL PALAREA

Es tracta d'omplir el temps lliure d'una manera creativa.

CALENDARI

Diumenge, 26 de juny. XIII del temps ordinari. Sant Joan i sant Pau, germans màrtirs. Sant Pelai, nen, màrtir.
El sol surt a les 4'18 i es pon a les 19'29 (hora solar).
Dilluns, 27 de juny. Ntra. Sra. del Perpetu Socors. Sant Ciril d'Alexandria, bisbe doctor i sant Ladislau, rei.
Dimarts, 28 de juny. Sant Ireneu, bisbe màrtir; sant Paulus I, papa i sant Argimir, monjo, màrtir.
Dimecres, 29 de juny. Sant Pere i Sant Pau, Apòstols i santa Benedicta, verge.
Festa major a Abrera, Alp, Ametlla de Mar, Avinyonet del Penedès, Bigues, Calafell, Cambrils, Canet de Mar, Figueres, Gavà, Masnou, Premià de Dalt, Reus, Sant Pere Pescador, Sant Pere de Vilamajor, Tossa i altres pobles.
Dijous, 30 de juny. Els primers Sants Màrtirs de l'Església Romana. Sant Marçal, bisbe i santa Emilian, màrtir.
Festa major a Calders i Llès.
Fira a Canejan.
Divendres, 1 de juliol. Sant Aaron, sacerdot de l'Antiga Llei i santa Elionor, verge.
Festa major a Flaçà.
Dissabte, 2 de juliol. Sant Procés i Martirià, màrtirs i santa Monegunda.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

26 de juny. Diumenge XIII de durant l'any. Lectures: Primera, Sa 1,13-15; 2,23-24, S 29, segona 2C 8,7-9.13-15, tercera Mc 5,21-43.
27 de juny. Dilluns de la setmana XIII de durant l'any. Lectures: Primera, Am 2,6-10.13-16, S 49, segona Mt 8,18-22.
28 de juny. Dimarts de la setmana XIII de durant l'any. Lectures: Primera, Am 3,1-8; 4,11-12, S 5, segona Mt 8,23-27.
Vigília de sant Pere i sant Pau. Lectures: Primera, Fets 3,1-10, S 18, segona Ga 1,11-20, tercera Jo 21,15-19.
29 de juny. Dimecres. Sant Pere i sant Pau Apòstols. Lectures: Primera, Fets 12,1-11, S 33, segona 2Tm 4,6-8.17-18, tercera Mt 16,13-19.
(Am 5,14-15.21-24, S 49, Mt 8,28-34)
30 de juny. Dijous de la setmana XIII de durant l'any. Lectures: Primera, Am 7,10-17, S 18, segona Mt 9,1-8.
1 de juliol. Divendres de la setmana XIII de durant l'any. Lectures: Primera, Am 8,4-6.9-12, S 118, segona Mt 9,9-13.
2 de juliol. Dissabte de la setmana XIII de durant l'any. Lectures: Primera, Am 9,11-15, S 84, segona Mt 9,14-17.

Litúrgia de les Hores

Setmana XIII

Diumenge, 26. Propi del temps.

Dilluns, 27. De Fèria.

Dimarts, 28. S. Ireneu. Memòria obligat. Vespres de demà.

Dimecres, 29. Sant Pere i sant Pau, Apòstols. Solemnitat.

Dijous, 30. De Fèria.

Divendres, 1 de juliol. De Fèria.

Dissabte, 2. De Fèria. Vespres de demà.

D'ACÍ D'ALLÀ

L'homilia: exegesi exagerada

Cert que els redactors de les Sagrades Escripures —Antic i Nou Testament— donaren a les paraules un sentit que a vegades l'estudi atent ha de buscar. Ara bé, els fidels estan cansats que el sacerdot en l'homilia dominical cada diumenge doni la impressió d'estar desxifrant un enigmàtic jeroglífic. Contaré una anècdota instructiva. El radiotelegrafista d'un vaixell en guerra rebé del ministeri un missatge per al capità. Li portà i aquest li ordenà que el llegís en veu alta. Deia: —“De tots els imbècils, capità, vostè és el rei”. El capità —exegesi exagerada— digué: —“Vagi corrent a descodificar-lo”. No procedim així, mossens, amb l'Escriptura. Les invectives de Jesús són clares.

PERE CAMPAS BONAY
Monestir de l'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

Dins del segle d'or de l'espiritualitat a Catalunya

Anna Maria Janer

Quan hom entra a la residència de la Sagrada Família a La Seu d'Urgell, es topa al jardí amb una estàtua d'una dona que vessa dolcesa i simpatia. Ben a prop del monument s'hi llegeix una frase que la Mare Anna Maria Janer solia dir i que explica el secret de l'atracció de la seva persona: “Fermesa quan sigui necessària, però duresa mai. A tot arreu dolcesa i caritat”. No calia pas res més que aquelles dues coses, l'escultura i la frase, per sentir-se atret i fins intrigat per la figura de la M. Janer. El fet que hagin estat tan bien triades ambdues coses, diu no poc del bon esperit de les actuals filles espirituals de la Fundadora de l'Institut de la Sagrada Família d'Urgell. Ella fou una dona excepcional, senzilla, humaníssima.

“Humaníssima”, aquest és precisament el títol que el P. Joan Gabernet va triar per la biografia d'Anna Maria Janer. En acabar la biografia del Bisbe Torras i Bages de Vic, i quan ja estava malalt de càncer, el P. Joan Gabernet es va dedicar a escriure aquesta biografia que s'ha publicat com a obra pòstuma. Entre les diverses biografies que el P. Gabernet va escriure, sobre personatges sants que han deixat una petjada prou marcada en la nostra terra catalana, penso que aquesta obra seva última és la que està escrita amb més llibertat d'estil, amb més tendresa i poesia. El català d'aquest llibre és d'antologia, i els que som de Ponent —Joan Gabernet era de la Segarra— no podem menys d'agrair de retrobar-hi paraules i expressions que no havíem sentit des de la infantesa. El llibre del P. Gabernet, com la figura que retrata, està ple d'esperança cristiana: un llibre optimista. A la vida d'Anna M.ª Janer, com al llibre de la seva biografia, no hi va haver cap mena d'agror o amargor, fins i tot quan va sofrir la incomprensió i l'actuació injusta de persones bones.

La M. Anna Maria Janer és una d'aquelles cinquanta figures eminents de l'Església a Catalunya en el segle XIX. És tal la florada de santedat a la nostra terra en aquest segle, enmig de circumstàncies fortament adverses a causa de guerres, sectarisme, anticlericalisme i regalisme per part de les autoritats civils i militars, que l'historiador Josep L. Tellechea ha escrit sobre ella: “La sembra catalana és un fet

sense precedents en la vida espiritual d'Espanya!”. Jo gosaria dir més encara: “en la vida espiritual de cap país del món”.

Efectivament, el segle XIX és el segle d'Or de la santedat i l'espiritualitat a Catalunya. La vida de la M. Janer, com la de les figures mestres del seu temps, en sa majoria fundadors i fundadores d'instituts de perfecció evangèlica: sant Antoni M.ª Claret, beat Francesc Coll, santa Joaquina de Vedruna, el beat P. Palau, santa Teresa Jornet, Caterina Coromina, etc., etc., són certament un fruit de l'acció de l'Esperit Sant a l'Església, però són també una encarnació del seny català i cristià de la nostra terra, que alimentava uns costums i unes devocions populars que feren possible que aquelles persones santes s'hi arrelessin.

Els responsables més directes de la vida civil del nostre poble farien bé d'estudiar detingudament la projecció social de la vida d'aquelles persones eminents i santes del segle XIX. I, per suposat, que també farien bé de considerar-ho principalment els responsables eclesiàstics en aquesta hora que la presència dels catòlics i dels valors evangèlics és més aviat minsa a la vida pública de Catalunya.

Dr. IGNASI SEGARRA, Puze.

ADULTS EN LA FE

Apunts personals (2)

JOAN GÜTERAS i VILANOVA

“Novament remarco l'interès per les coses del Seminari i de la Facultat. Però també el valor dels coneixements pedagògics. Permeteu-me que considero —i tant de bo m'equivoqués— que hi ha hagut un cert distanciament de coneixements auxiliars de la pastoral, un dels quals seria el de la pedagogia, útil pels infants, pels joves, per la predicació... Això s'hauria de vetllar.”

Una deformació

“Permeteu-me fer ús de la deformació de penitencier. A vosaltres que us prepareu pel sacerdoti, us vull mostrar el sagrament de la penitència com a ministeri en el qual un se sent molt sacerdot. I dir també que és un lloc humanitzador, en tant que t'apropes molt al món del sofriment interior, una de les més colpidores realitats de l'existència. És convenient assegurar-se al confessor i escoltar. Molts sermons de vida espiritual provenen dels penitents: els de pecats venials i els de pecats mortals. Cal que el sacerdot se senti cridat al perdó de Déu, a ajudar a la reconciliació, a fer sentir la veu de l'Esperit tot escoltant-lo.”

“Però, vint-i-cinc anys no poden pas ser només un re-

cordatori del passat. Han de ser una acció de gràcies i una projecció cap endavant. M'adono que una nova generació —la que en el Concili encara no era o era molt tendra— és la que vibra pel cristianisme. Cal donar-ne gràcies a Déu. Un signe de la perenne joventut del fet cristià. Per això considero que és important donar pas, convèncer-se que qui celebra vint-i-cinc anys ja no és un jove i procurar no ancorar-se en una època que tingué la seva importància, però que n'ha anat duent una altra. El Concili Vaticà II és una deu important, que mana encara abundantment. Actituds depassades impedien el raig i la frescor de la font. Vint-i-cinc anys han de ser un testimoni d'amor a Crist i a l'Església. Un ha de saber que és sacerdot de Crist en l'Església per al món.”

Uns mots als joves i als grans

“Als joves us dic: sigueu generosos, confiats, assenyats, valoreu la dimensió cultural, sigueu sacerdots a dedicació plena, tingueu el sentit de l'humor i demaneu-lo a Déu, animeu els cristians (que, en principi, tenen almenys tanta bona voluntat com els sacerdots)... Un segle m'ha dit que afegís això al meu discurs: sigueu sacerdots que sapigueu escoltar, aplegar, baixar del “burro” sempre que calgui, ser disponibles... Perquè, em deia aquest amic, als capellans se'ls veu massa atrafegats; no, no és bo creure que un té l'obligació de tenir molta feina; els sacerdots han de tenir temps per escoltar els fidels.”

“Als laics que sou aquí us prego que continueu ajudant el Seminari en uns moments més o menys crítics, però esperançadors; pregueu per les vocacions i pels sacerdots; tingueu coratge per sembrar un clima favorable a les vocacions i per acceptar que algú dels vostres vulgui seguir Crist a través del lliurament ple al ministeri sacerdotal.”

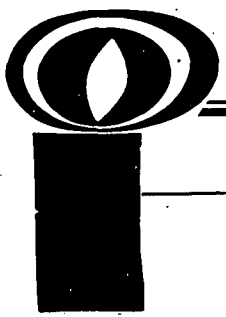
Prossequim avui el fil de l'article anterior. Es tracta d'uns mots als seminaristes i amics del Seminari de Barcelona. Vaig dir-los en nom dels companys sacerdots que celebrem les noccs de plata de la nostra ordenació. Parlen d'un testimoniatge personal, tal com em fou demanat.

La paraula testimoniatge, en un cas com aquest, no em plau gens. Amb tot, com que l'intent de l'article és vocacional, m'he arriscat a ser impúdic i a contar alguns trets del meu sacersodi. Amb la consciència clara que també, enmig de tantes vivències, hi ha imperfeccions per les quals un ha d'entonar el mea culpa.

Diversos ministeris

“Els meus primers anys van transcórrer en diverses parròquies de les quals vaig ser coadjutor. Alguns d'aquests indrets em duen encara tendres records apostòlics. Tasques fonamentalment arran dels joves i també iniciatives de realitzacions culturals.”

“L'obediència em retornà novament al Seminari. Ara com a formador en un equip de represa, després que el Seminari estigué tancat uns mesos. Em fou assignat el Curs Introductori del Seminari Major. Tasca rodejada d'un cert temor i d'una determinada duresa. Experiència positiva, però primera constatació que regir quelcom no és tan fàcil com dir el que s'ha de fer quan un està més o menys mirant des de les grades. El Seminari decidí reestructurar-se en diverses residències que permetessin una educació més propera. Immediatament vingué una col·laboració intensa amb la Facultat de Teologia de Barcelona. I també un gran somni: poder endegar una tasca anhelada en el món de la pedagogia escolar... Finalment, el temps m'ha dut a l'Institut de Teologia de Barcelona i a la Catedral.”

Camí vers Sant Pere

La proximitat de la solennitat dels apòstols sant Pere i sant Pau ens porta, espontàniament, a pensar en Roma. Aquí hi ha els seus sepulcres, i sobre d'ells foren bastides, al segle IV, dues grans basíliques sepulcrales, molt semblants entre si. La de Sant Pere, però, ha desaparegut, substituïda per la monumental basílica

actual. La de Sant Pau també desaparegué, en part, en l'incendi del segle passat; però fou reconstruïda tan exactament com fou possible, i manté la seva imatge original.

Quedem-nos, de moment, a la basílica de Sant Pere. Els milions de turistes que la visiten són ben diferents entre si; per a molts d'ells, no passa pas d'ésser un monument artístic important. El que compta per a ells és comprovar, guàrdia en mà, el que allí s'indica. Però el visitant cristià i catòlic no pot quedar-se pas amb aquesta mirada. Permeteu que us acompanyi fins a l'entrada.

• Des del Pont

Sortint del centre històric de Roma —Plaça Navona, Panteó...— enfileu cap al Pont Umberto. Des d'allí tindreu la millor visió de conjunt de la basílica vaticana, amb la Via della Conciliazione que li obre pas. Segurament trobareu algú que fotografia el Vaticà des d'allí. És clàssic fer-ho. Des d'allí hom s'adona de l'harmonia del conjunt unida a la grandesa de proporcions. Si és al matí, potser el sol ja il·lumina la façana, i hom l'endevina entrant pels finestrals fins a l'altar central. Si és a la tarda, al capdavant, potser trobareu el moment en què el sol va a la posta, darrera la cúpula, aureolant-la amb un resplendor rogenc. Aleshores la cúpula s'engrandeix, retallada al cel.

• El Tíber

Continueu avançant. Els plàtans del Tíber us faran una bona ombra, si és l'estiu. Són el testimoni més clar del canvi de les estacions: del verd tremolós del començament de primavera al verd intens que ja tenen ara; les figures blanques dels àngels de Bernini, al Pont Sant'Angelo, es retallen sobre aquest verd, a distància, com si els arbres fossin un parc per a elles. Després ve el verd groguenc de la tardor, daurat, que va apagant-se, mentre les fulles cauen i formen la catifa que és bonic trepitjar, sota el sol, als últims dies de novembre.

Són grans, aquests plàtans; com un testimoni més d'aquesta història que dona pròdigament els seus testimonis: el Palau de Justícia, orgull precari de la unitat italiana; el Castell Sant'Angelo, evocador d'emperadors romans, de violents saqueigs de la ciutat de Roma, de processons penitencials de l'Església local invocant la protecció de Déu contra la pesta...; i, més endavant, la figura blanca, plena de moviment com la seva pròpia vida, de santa Caterina de Siena: ella té una part important en la nostra visita, amb el seu esforç perquè el Papa deixés Avinyó, i tornés vora el sepulcre de Pere. Gràcies! I al seu entorn, una mostra dels pins de Roma, alts i ben plantats. I també, val a dir-ho, uns quants turistes extenuats sobre la gespa, esperant refer una mica les forces per continuar la "batuda" de la ciutat, o bé escrutant els plànols de la ciutat per endevinar vers on dirigir els seus passos.

• Via della Conciliazione

Ara ja enfileu la Via della Conciliazione. És el record dels pactes entre Mussolini i Pius XI, per posar

terme a la situació creada l'any 1870, amb la reclusió voluntària del Papa dins el Vaticà, quan els bersaglieri penetraren violentament per la Porta Pia a la ciutat de Roma, proclamada aleshores capital d'Itàlia. És com un camí triomfal vers Sant Pere. A mesura que aneu avançant, us vénen al pensament els grans fets del nostre segle, i els papes que n'han estat protagonistes a Roma. Pius XI, que fou el que va decidir la conciliació, inaugurant així una nova forma d'estar del Papa a Roma i al món. Pius XII, que va acabar, en el memorable Any Sant de 1950, els actuals Palaus de les Congregacions que enllacen la Via della Conciliazione amb la plaça de Sant Pere, i fou també inaugurador d'una presència activa del Papa en totes les grans qüestions del món: la guerra i la pau, els problemes morals, el sentit del pecat, la política, la democràcia. I després, Joan XXIII. Una de les coses més memorables que s'han fet en aquesta Via, és la solemne processó amb torxes portades per joves la nit de l'11 d'octubre del 1962, inauguració del Concili Vaticà II. Fou una visita afectuosa al Papa, que encara ens emociona recordar. I després Pau VI, i Joan Pau I. I ara, Joan Pau II.

• La casa de Pere

No us entregueu, de moment, a la plaça de Sant Pere. Deixeu-vos portar per la joia d'acostar-vos a la basílica. A mesura que avanceu, aneu perdent de vista la cúpula, però la façana es fa més gran, i les escales prenen totes les seves dimensions. La impressió que teniu és de disposar-vos a entrar a casa, a un lloc conegut de temps. És veritat. No sols perquè hem vist tant sovint les fotografies o els reportatges, sinó perquè sabem que entrem a la "casa de Pere".

Quants pensaments ens vénen, en aquesta ocasió! La impressió que tenim és de solidesa, de roca ferma. És cert. "Sobre aquesta pedra edificaré la meua Església". Però alhora no podem oblidar un fet: mentre a Roma s'estava construint aquesta gran basílica en honor de sant Pere, en el segle XVI, la fe de l'Església sofria una tempesta, i un dels detonants havia estat precisament aquesta església de Sant Pere. És com una advertència constant als triomfalismes fàcils, i un antídoto contra la vanitat humana. El papa Juli II, que pensava posar en aquesta església un gran monument a la seva memòria —ell n'havia iniciat la construcció— s'ha quedat sense monument funerari; el Moisés de Miquel Àngel, que era només una de les figures del monument projectat, està ara ben separat del Vaticà, i la seva relació amb Juli II és purament verbal... Aquests pensaments ens porten a entrar a Sant Pere amb una gran humilitat, amb un esperit ecumènic ben obert, amb una joia senzilla, amb ganes de professar la fe de l'Església.

Demaneu-les, aquestes actituds, i entrem a Sant Pere. "Pere, el capdavanter en la professió de la fe" (Prefaci de la solennitat). "Crec en un Déu, Pare totpoderós..." Allà al fons, al centre del creuer, el baldaquí de Bernini ens anuncia el lloc venerable on fou posada "la Pedra", després de compartir la creu de Jesús.

"L'ENVEJA DEL DIABLE VA INTRODUIR LA MORT AL MÓN"

Aquesta breu selecció de textos està feta per destacar la voluntat decidida de Déu en favor de la vida. ¿Com podia ésser d'altra manera, si Ell n'és l'origen i creador? Si bé aquest text és introducció a la narració evangèlica, té no obstant un valor per si mateix per accentuar la radical contradicció amb el pla de Déu de tots els que es dediquen a "gestionar la mort". Té també el valor de subratllar una veritat que tenim cada dia més a esvair-se: la vida ve de Déu, i en aquest sentit és "sagrada". Massa vegades, en efecte, es presenten els homes com "omnipotents" en la manipulació de la vida, i les persones humanes com "màquines" que hom fa funcionar artificialment...

Lectura del llibre de la Saviesa (1:13-15; 2:23-24)

Déu no va fer la mort, ni li agrada que l'home perdi la vida; tot ho ha creat perquè existeixi, ha format el món perquè l'home visqui, sense posar-hi cap mena de verí de mort. El reialme de la mort no és de la terra, perquè la bondat i la justícia són immortals. Déu no creà l'home sotmès a la mort, sinó a imatge de la seva existència eterna. Però l'enveja del diable va introduir la mort al món, i els partidaris d'ell són els qui en fan l'experiència.

"AMB QUIN GOIG US EXALÇO, SENYOR!"

La pregària d'un malalt, o perseguit, alliberat, és bona per als qui "hem passat de la mort a la vida". Té ressonàncies pasqualls: el goig, la tarda amb els plors, el matí amb crits de joia... La tarda de la nostra vida tindrà els crits de joia del matí que no s'acabarà mai.

Salm 29: 2 i 4,5-6,11 i 12a i 13b (R.: 2a)

Amb quin goig us exalço, Senyor.

M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, i no heu permès que se n'alegrin els enemics. Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts, quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat la vida.

R.: Amb quin goig us exalço, Senyor!

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, enaltiu la seva santedat. El seu rigor dura un instant; el seu favor, tota la vida. Cap al tard tot eren plors, l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi; ajudeu-me, Senyor. Heu mudat en joia les meves penes, Senyor, Déu meu, us lloaré per sempre. R.

"QUE ALLÒ QUE US SOBRA A VOSALTRES COMPENSI EL QUE FALTA ALS GERMANS POBRES"

La crida a la generositat que fa Pau als Corintis no té res que soni a administració secular, al contrari, arrela en el mateix misteri pasqual de Crist. En els nostres dies, en què legítimament es parla sovint de la col·laboració econòmica i de la necessitat de compartir, és alligador i lluminós escoltar les paraules de l'Apòstol. En definitiva, només una vida oberta a la gratuïtat pot anomenar-se de debò cristiana.

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (8:7,9,13-15)

Germans, vosaltres teniu abundantment de tot: fe, doctrina, coneixement, interès per tot, i fins l'amor amb què us estimem. Sigueu també generosos en aquest favor que us demano. Coneixeu prou bé la generositat de Jesucrist, el nostre Senyor: ell, que és ric, es va fer pobre per vosaltres, per enriquir-vos amb la seva pobresa. No seria just que, per alleujar els altres, vosaltres patissiu estretor. Més aviat, que en el moment present, buscant la igualtat, allò que us sobra a vosaltres compensi el que els falta a ells, i si un dia els sobra a ells que supleixi el que us farà falta a vosaltres, mirant que hi hagi igualtat. És allò que diu l'Escriptura: "Ni als qui n'havien recollit molt, els en sobrava, ni als qui n'havien recollit poc, els en faltava".

"NOIA, AIXECA'T"

La força de Jesús, manifestada en la seva capacitat de manar el mar (vegeu l'evangeli de diumenge passat), es manifesta en la narració d'avui actuant sobre el mal i la mort que afecten les persones. Enllaçant amb la primera lectura, entenem que Jesús ressuscití la nena morta. És un signe de la seva pròpia resurrecció, quan, al tercer dia, "s'aixecarà d'entre els morts".

Lectura de l'evangeli segons sant Marc (5:21-43)

En aquell temps, Jesús arribà en barca de l'altra riba del llac, molta gent es reuní al seu voltant, i es quedà vora l'aigua. Mentrestant, arriba un dels caps de la sinagoga, que es deia Jaire, i, així que el veu se li llença als peus i, suplicant-lo amb tota l'ànima, li diu: "La meua filleta s'està morint. Veniu a imposar-li les mans perquè es posi bé i no es mori". Jesús se n'anà amb ell, i el seguia molta gent.

[Hi havia una dona que patia pèrdues de sang des de feia dotze anys. Havia consultat molts metges, que l'havien fet sofrir molt, i s'hi havia gastat tot el que tenia. No va millorar gens, sinó que anava de mal en pitjor. Aquesta dona, que havia sentit parlar de Jesús, se li acostà per darrera enmig de la gent i li tocà el mantell, perquè pensava: "Encara que li toqui només la roba que porta, ja em posaré bona". A l'instant se li estroncà

l'hemorràgia i sentí que el mal havia desaparegut. Jesús, que sabia prou bé el poder que havia sortit d'ell, es girà a l'instant i preguntava a la gent: "¿Qui m'ha tocat la roba?" Els deixebles li deien: "La gent us empeny pertot arreu, ¿i pregunteu qui us ha tocat?" Però Jesús anava mirant, per veure la que ho havia fet. Llavors aquella dona, que sabia prou què havia passat, s'acostà tremolant de por, es prosternà davant d'ell i li digué tota la veritat. Jesús li respongué: "Filla, la teva fe t'ha salvat. Queda lliure de la teva malaltia i vés-te'n en pau".

Encara parlava, que arriben uns de casa del cap de sinagoga i li diuen: "La teva filla és morta. ¿Què en trauràs d'amoinar el mestre?" Però Jesús, sense fer cas del que acabava de sentir, diu al cap de sinagoga: "Tingues fe i no tinguis por". I només va permetre que l'acompanyessin Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume. Quan arriben a la casa del cap de sinagoga, veu l'aldarull de la gent, que plorava i cridava fins a eixordar. Ell entra a casa i els diu: "¿Què són aquest aldarull i aquests plors? La criatura no és morta, sinó que dorm". Ells se'n reien, però Jesús els fa sortir tots, pren només el pare i la mare de la nena amb els qui l'acompanyaven, entra a l'habitació, li dona la mà i li diu: "Talita, cum", que vol dir: "Noia, aixeca't". A l'instant la noia, que ja tenia dotze anys, s'aixecà i es posà a caminar. Ells no se'n sabien avenir. Jesús els prohibí, de tota manera, que fessin saber què havia passat. I els digué que donessin menjar a la noia.

El dia de la Vida

El "Dies Domini", la dominica, és el dia de la Vida. Ens ho acaba d'anunciar la lectura de Saviesa (1:13-15 i 2:23-25), que hem proclamat avui en la nostra reunió. **Déu no va fer la mort, ni li agrada que l'home perdi la vida; tot ho ha creat perquè existeixi, ha format el món perquè l'home visqui, sense posar-hi cap mena de verí de mort (1:13).** Cada diumenge celebrem l'obra del Senyor, que és obra de vida des del principi. El diumenge és, doncs, el dia de la vida inicial, el dia de la creació. L'experiència humana, però, està traumatitzada per la realitat de la mort, tant de la mort corporal com de la mort espiritual. D'on surt la mort? Del pecat inoculat pel diable. Així la humanitat, afligida per la mort que perturba l'obra de la creació de la vida, ha tingut necessitat de ser restaurada a l'ordre primigeni. **Jesucrist, el nostre salvador, ha desposseït la mort del poder que tenia i, amb la Bona Nova de l'Evangeli, ha fet resplendir la llum de la vida (2Tm 1:10b).** Amb Jesús, Déu ha re-creat el món. Som una nova creació (2C 5:17). El diumenge és, doncs, per a nosaltres el dia de la Vida renovada. El dia de la resurrecció. No és estrany, doncs, que sigui també el dia de l'eucaristia, el dia de l'acció de gràcies per la Vida que Déu ens ha donat i ens dona en Jesucrist. Per això ara, amb el salmista, diem: **Heu mudat en joia les meves penes; Senyor, Déu meu, us lloaré per sempre (vv. 12a i 13b).** El diumenge cristià és un dels principis forts de la civilització de la vida. Celebrem la vida, la proclamem i la vivim en un espai de distensió, de repòs, de prendre alè a fons. I aquest capteniment crea uns elements culturals de primer ordre per valorar degudament i dignament la Vida que ens ve de Déu. I no sols la vida de l'esperit, sinó simplement la vida tota entera, amb

L'eucaristia dels salvats

(Salm 29 -H. 30-: 2 i 4.5-6.11 i 12a i 13b R.: 2a)

JOSEP M. ARAGONÉS

tota la seva complexitat i la seva riquesa. Quan, en la celebració de l'eucaristia prenem el pa de la Vida eterna i el calze de la salvació (Cànon I), els cristians som urgits a prendre partit per tot allò que aquesta expressió "la vida humana" comporta en lluita contra tota mena d'injustícia, d'opressió, de minva de qualitat de la vida concreta de les persones. És el compromís que es deriva molt seriosament de la celebració i de la comunió del misteri pasqual de Jesucrist.

Experiència de lluita

La primera lectura ens ha insinuat que, en aquest món estem sotmesos a una lluita constant entre la vida i la mort. En la lectura de l'Evangeli, Jesús se'ns presenta com el model del lluitador a favor de la vida. Moltes vegades estem a frec del naufragi i a punt de la derrota, com ens recor-

da el salmista: **M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, i no heu permès que se n'alegrin els enemics (v. 2bc).** És en aquestes circumstàncies de destret que la fe ens fa veure la presència salvadora de Déu en la nostra vida concreta. Llavors som capaços de fer una lectura creient dels fets de la nostra vida, fins i tot d'aquells fets que en diem malestrucs. Perquè Déu hi és en aquests moments, i hi és salvant-nos. La lluita pot semblar que ens abati, i de fet quedem retuts. Fins i tot tenim la sensació que al final de la nostra existència el sol de la vida se'ns pon enmig de plors sense esperança, però passada la nit de la mort, la resplendor de la vida nova ens fa esclatar en crits d'alegria: vivim!, i vivim per sempre. **Cap al tard tot eren plors, l'endemà són crits de joia (v. 6:c-d).** Amb Jesucrist, Déu ens ha omplert de resurrecció: **Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts; quan ja m'hi enfon-**

sava, m'heu tornat la vida (v. 4). La vida del cristià és una dialèctica entre l'anar a la mort —apartar-se del Pare per anar a enfonsar-se en el pecat— i retornar a la vida del perdó-redempció. És la dialèctica de mort-resurrecció. Per això amb el salm responsorial preguem: **Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi; ajudeu-me, Senyor (v. 11).**

Us lloaré per sempre

El salmista ens convida a la lloança divina. **Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, enaltiu la seva santedat (v. 5).** La santedat de Déu se'ns revela per la seva misericòrdia. **El seu rigor dura un instant; el seu favor, tota la vida (v. 6ab).** I a la invitació del salm responsorial, la comunitat respon amb la repetició del v. 2a: **Amb quin goig us exalço, Senyor! Confessem el motiu de la nostra joiosa lloança: la comunitat eucarística, per la comunió amb Jesús i amb els germans, s'identifica amb el Salvador i els salvats, perquè el Senyor ens ha arrencat de la terra dels morts i ens ha tornat la vida (v. 4).** El Senyor ens ha capgirat, ens ha convertit —**Heu mudat en joia les meves penes (v. 12a)**—, per això la nostra acció de gràcies —la nostra eucaristia— és sacrifici de lloança perpètua. **Senyor, Déu meu, us lloaré per sempre (v. 13b).** I la nostra eucaristia no és sols el moment de la celebració; la celebració n'és el moment privilegiat, però alhora és un punt d'arrencada i torn de nodriment de tota la nostra vida cristiana, que pren l'aire d'una acció de gràcies prolongada, que lliga la nostra experiència terrenal amb la que tindrem en el Regne de la Llum. **Germans, doneu gràcies al Pare, que us ha fet dignes de tenir part en l'heretat del poble sant, en el Regne de la Llum (Col 1:12).**

CULTURA CIENTIFICA

El cervell i l'ànima humana

Allò que Déu té d'invisible, com el seu poder etern i la seva divinitat, des de la creació del món es fa visible a la intel·ligència humana a través de les seves obres.

Rom 1:20

9. La teoria de Leibniz sobre l'ànima humana

El problema de com actua l'ànima en el nostre cos, que és com dir el del funcionament del cervell com instrument del nostre esperit, ha preocupat a tots els cultivadors de la filosofia, però més particularment els moderns a partir de Descartes. Creiem que no és desviar-nos del tema que ens havíem proposat parlar del desenvolupament històric d'aquesta qüestió, com estem fent, perquè no tan sols la visió filosòfica té intima relació amb la purament científica, sinó que també les idees dels pensadors especulatius contribuïren a fer créixer l'interès per l'estudi, sobretot fisiològic, del cervell, empenyent així el progrés de la ciència.

La Monadologia de Leibniz

El filòsof alemany **Gottfried Wilhelm Leibniz (1646-1716)** pot considerar-se com un cartesià independent que no s'estava de criticar o corregir Descartes quan li semblava que havia de fer-ho. "J'estime infiniment M. Descartes; mais bien souvent il ne m'est pas permis de la suivre", escriu a Nicaise el 5 de juny de 1692. El seu saber era enciclopèdic, coneixia i admirava Plató, Aristòtil, Sant Agustí, i els seus contemporanis, com

Geulincx, Malebranche, Spinoza i molts altres. I en l'obra de Leibniz, s'hi veu la influència de tots aquests autors. La solució que dona al problema que ens ocupa participa de l'occasionalisme de Malebranche i del paral·lelisme de Spinoza, però mirant de treure els inconvenients de l'un i de l'altre amb una teoria original.

Contra Spinoza que deia que només hi ha una sola substància, Déu, afirma Leibniz que n'hi ha un nombre infinit. Cada una d'aquestes substàncies ocupa un punt inextens de l'espai. I contra Descartes que posava l'essència de la matèria en l'extensió que la fa purament passiva o receptiva, ensenya que els éssers materials es componen d'aquestes substàncies inextenses que ell ha ideat i anomena "mònades" (paraula grega que significa unitat, utilitzada també per Euclides per designar el punt geomètric) i que tenen una força, "dynamis", o activitat essencial. Un ésser sense activitat no pot existir. I si bé és veritat, com deia Descartes, que un cos material és extens i aparentment passiu, les seves parts, actives, són inextenses. Tot això és exposat en l'obra "Monadologia", que va escriure en francès per al príncep Eugeni de Savoia.

L'activitat de les mónades que componen la matèria inor-

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat de Teologia de Catalunya

gànica, que és fruit de la dinamisme que tenen, és com una percepció inconscient i obscura d'elles mateixes. Però en l'univers a més de les infinites mónades que constitueixen els éssers inerts, n'hi ha d'altres en nombre inferior que estan dotades d'una percepció conscient però confusa (sourd) sense memòria i són les ànimes dels vegetals, i n'hi ha també que tenen percepció conscient i clara, però no distinta, amb sensacions, imaginació, memòria i tendències, que són les ànimes dels animals; i encara unes altres, amb percepció conscient, clara i distinta, és a dir amb intel·ligència, les ànimes humanes. Fora del món material hi ha una cinquena classe de mónades que és la dels esperits purs o àngels, coneguts per la Revelació, però que cal admetre també per lògica en l'ordre racional. Finalment Déu és també una mónada, distinta de totes les altres per la seva omnisciència i omnipotència, raó última de totes les coses i creador de totes les altres mónades. Fixem-nos que no es poden confondre les mónades leibnizianes amb els àtoms de Demòcrit. Les mónades de Leibniz

són simples, inextenses i en nombre infinit; els àtoms del filòsof atomista tenen una determinada forma, són extensos i en cada cos n'hi ha només una quantitat finita. Descartes havia senyalat que no poden existir àtoms extensos i indivisibles, per ser qualitats contradictòries i Leibniz el segueix en aquest punt.

L'harmonia preestablerta

La solució que dona Leibniz al problema de la interacció entre l'ànima i el cos és conseqüència lògica de la seva monadologia: cada mónada és un món a part, incomunicat i distint, obert només a l'acció de Déu; però l'univers no és un simple agregat de mónades, ni un caos, sinó que posseeix un ordre meravellós; com compaginar les dues coses? Recorrem a l'acció de Déu; no cal pas postular que els cossos influeixen sobre les ànimes ni cap substància sobre una altra; cada mónada segueix el seu camí i el seu estat present és una conseqüència de l'estat anterior, i el present està prenyat del futur ("le présent y est gros de l'avenir"). Ara bé, Déu ha creat totes les mónades de manera que hi hagi una concordància entre elles, establerta ex-

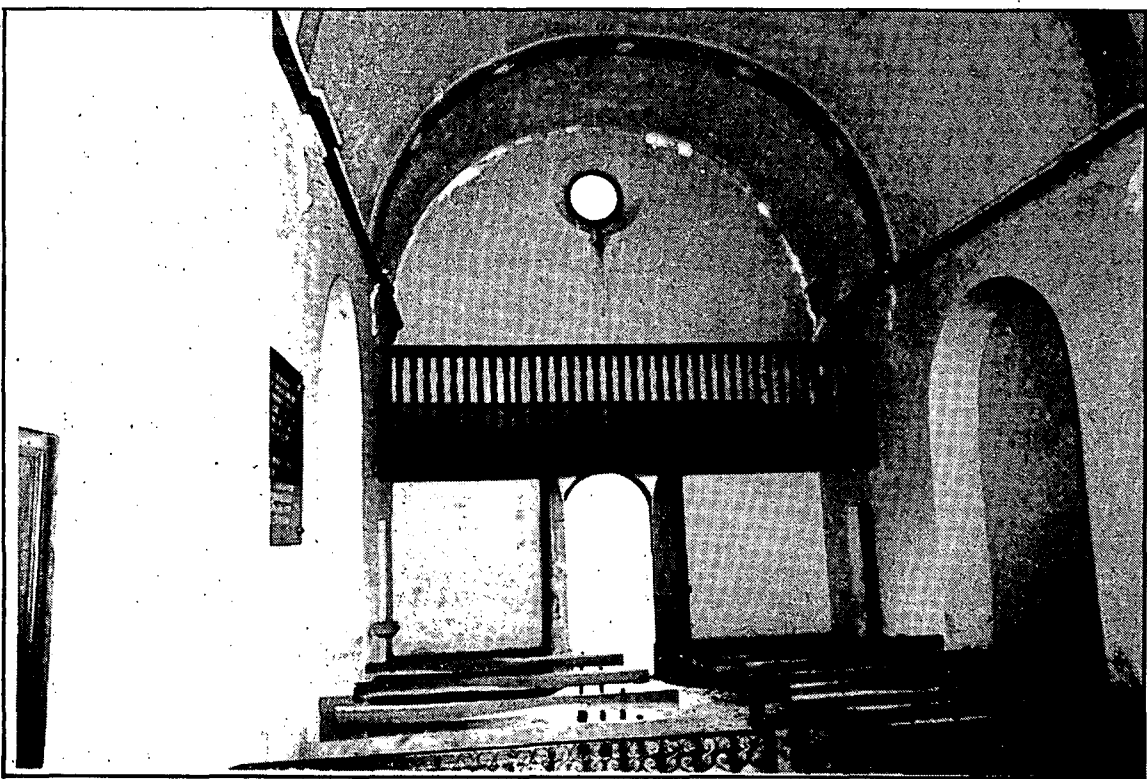
pressament per l'ordre de la primera creació: cada substància, seguint les seves lleis, es troba d'acord amb el que exigeixen les altres. És la teoria de l'harmonia preestablerta.

Leibniz ens posa un exemple: Si dos rellotges van sempre iguals serà per una d'aquestes tres coses: 1.ª Que un influeixi sobre l'altre. 2.ª Que un rellotger els vigili constantment i els vagi ajustant. 3.ª Que un rellotger molt hàbil els hagi construït tan perfectes que des d'un principi vagin sempre alhora, sense que s'influencin ni calgui ajustar-los. És d'aquesta tercera manera com Déu ha creat el món.

Així, doncs, ànima i cos actuen sempre d'acord, amb aquesta harmonia preestablerta, perquè Déu ja els va crear dotant-los d'una dynamis que actua concordantment. Aquesta teoria certament no cau en els inconvenients de l'occasionalisme ni del paral·lelisme, però no sembla gaire conforme amb l'experiència que tenim dels nostres propis actes, ja que sentim que la nostra voluntat fa moure el cos; i sembla contrari a la veritat de Déu que visquem enganyats tot creient que l'ànima influeixi en el cos, si en la realitat no és així. No és estrany, doncs, que Leibniz tingués pocs seguidors i no arribés a fundar escola.

Sant Jordi de Puigseslloses

Restauen l'ermita on Verdaguer va dir la primera missa

Interior de l'ermita.

La Comissió del Bisbat de Vic encarregada de la restauració de l'ermita de Sant Jordi de Puigseslloses, a Folgueroles, va presentar l'estat de les obres de la restauració i el projecte del Bisbat de continuar la restauració.

L'ermita de Sant Jordi es troba al terme municipal de Folgueroles (Osona), damunt un petit turó, a 531 m. d'altitud, pelat i grisenc per la seva banda de migdia i ple de vegetació, roures i alzines, a la banda de tramuntana. La capella és coneguda, entre altres coses, per ser on mossèn Cinto Verdaguer va cantar Missa Nova el 2 d'octubre de 1870, però l'estat actual de l'ermita és perillós, ja que el moviment de les parets pot desestabilitzar les voltes i poden caure. El resultat de les propseccions que s'han fet han donat com a resultat que al llarg del temps el nivell natural del turó, on està assentada l'ermita, ha baixat a causa de l'erosió.

Al baixar el nivell natural, la protecció dels fonaments ha desaparegut i la terra s'ha estovat en el punt on s'assenten les parets. L'empenta de la volta fa desplomar les parets, i si aquestes no tenen bon assentament, el desplom és més pronunciat i fa perillar l'estabilitat de l'estructura. Per corregir aquests inestabilitat, la primera feina a fer, segons el Bisbat, és recalçar les parets de l'edifici de manera que quedi ben trabat el terreny i no es mogui més. Consolidat el terreny i les parets, s'ha de reforçar les voltes amb una xapa de formigó de sis centímetres de gruix i substituir les bigues de la teulada per envanets i una solera de taulells encadellats ceràmics. La funció dels envanets és trabar les voltes i estabilitzar-les.

Un pressupost de més de 4 milions de pessetes

L'ermita fa temps que és tan-

cada per evitar desgràcies, i una comissió, promoguda pel Bisbat, en la qual participen el Patronat d'Estudis Ausonencs, els propietaris del mas Puigseslloses i alguns devots del sant, es proposa de consolidar-la a fi que pugui obrir-se novament al culte i continuï tenint, damunt el seu turó, la seva significació tradicional. Un comunicat del Bisbat expressa la seva voluntat que "com la seva primera construcció, les obres d'ara han de ser una empresa col·lectiva, per això queda oberta a la col·laboració de tothom".

El pressupost total puja a 4.155.609 pessetes, partint d'un pressupost inicial de 2.220.609 pessetes, al qual cal afegir 700.000 pessetes d'escriure per fer les voltes noves, 500.000 per reforçar les parets transversals, 200.000 per la pintura interior, 360.000 per l'arrebossat exterior i 185.000 per la pintura exterior.

Ermita de
Sant Jordi de
Puigseslloses.
En un primer
terme, els
dòlmens
prehistòrics.

Els treballs que es duen a terme durant aquests dies consisteixen en recalçar amb uns daus de formigó totes les contoneres i col·locar un cinturó, també de formigó, que segueix tot el perímetre per tal que l'edifici quedi ben unit al sòl. La direcció de la restauració corre a càrrec de l'arquitecte Jordi Sarri.

Ermita d'un gran prestigi religiós

Tal com diu la nota del Bisbat de Vic, el turó de Puigseslloses no és al centre de la Plana de Vic, però des del seu cim fa l'efecte que en sigui l'eix. Durant els temps de la Prehistòria, devia ser tingut com un lloc privilegiat pels pobladors dispersos de la contrada, ja que van edificar-hi un dòlmen, és a dir, un sepulcre fet de grans lloses verticals plantades a terra i cobertes, formant galeria, per unes altres de planes. Això va donar el nom al puig.

El dòlmen, avui força malmès, en especial en edificar-se la capella que li fa d'espòna pel costat nord, té uns deu metres de llargada per tres d'amplada, i les grans pedres laterals, que encara li resten, tenen algunes més de dos metres d'altura. Ha estat excavat o expoliat més d'un cop al llarg del segle i ho fou, metòdicament, el 1922, pel grup d'excavacions arqueològiques del Museu Episcopal de Vic, on es troben alguns vasos de ceràmica campaniforme ornada amb incisions que s'ha pogut reconstruir, i també alguna peça d'or perforat i sílex i altres petits elements que indiquen la seva antiguitat neolítica.

També des de l'època feudal, es repartia al turó el dia de Santa Maria, del mes de març, una almoïna de pa cuit pels pobres, cerimònia possiblement derivada dels

antics cultes de la Prehistòria. El nom del puig va passar també al de la masia veïna, i el 1476, el seu propietari, Antoni Puigseslloses i el seu hereu, anomenat també Antoni, amb l'autorització de mossèn Pere Manera, rector o vicari perpetu de Folgueroles i del bisbe Guillem Ramon de Montcada, va començar a edificar una capella en honor de Sant Jordi al turó. Aquesta és una de les poques capelles de Catalunya dedicades al patró dels catalans, ja que quan es va començar a popularitzar el nom al nostre país, la majoria d'esglésies i capelles ja estaven construïdes. La construcció de la capella va comptar amb la col·laboració de diversos veïns i devots de la zona, com Marc Puigsec, Martí Poudevida, Bernat Martí, Gabriel Codina, Antoni Godayol, Joan Roca, Miquel Folcs i Esteve Amat.

El beat Francesc Coll, fundador de les Germanes Dominiques de l'Anunciata, que allunyat per circumstàncies polítiques del seu convent de Girona, s'havia acollit al mas de Puigseslloses, va cantar-hi missa l'any 1839. També Jacint Verdaguer, que, fill de Folgueroles, havia de passar prop de Sant Jordi per anar a escola al Seminari de Vic, va dir-hi la Missa Nova el dia 2 d'octubre de 1870, i li ha dedicat diversos poemes.

El bisbat ha fet públics també els comptes corrents on poden ingressar-se les aportacions a favor de la restauració de l'ermita de Sant Jordi. Són els següents: Caixa d'Estalvis de Sabadell (c/c 80-940-000398-14), Caixa d'Estalvis de Manresa (c/c 04-102-000361-3), Caixa de Barcelona (c/c 2011-098002402-30), Caixa de Catalunya (c/c. 0045.02-006380-76), La Caixa (c/c. 007-02-0010.463.61), Caixa de Manlleu (c/c. 240-0020-80-007908-37), Caixa Rural Provincial (c/c. 004-83001379-3).

En la darrera Campanya contra la Fam "Mans Unides" recapta prop de 230 milions a Catalunya

L'organització no governamental "Mans Unides" ha tancat la 29.ª edició de la Campanya contra la Fam al Món, amb una recaptació neta a Catalunya (Principat) de prop de 230 milions de pessetes. Aquesta quantitat representa un augment del 20% respecte de l'edició d'un any enrera.

Pel que fa a tot l'Estat Espanyol, la recaptació ha assolit la xifra de 2.294.566.556 pessetes, amb un augment del 26% respecte de la campanya anterior. Amb aquests fons es podran finançar, totalment o parcialment, 50 països del Tercer Món, 750 projectes de desenvolupament en sectors com ara agricultura i alimentació, sanitat, educació, promoció de la dona, etc.

L'aportació dels catalans —38 pessetes anuals per habitant del Principat— és sensiblement inferior a l'aportació mitjana del conjunt de l'Estat Espanyol, que és de 60 pessetes anuals per habitant.

Malgrat l'augment de les recaptacions, aquestes xifres són encara molt baixes, comparades per exemple amb les més de 30.000 pessetes per habitant i any que els ciutadans espanyols despenen —com a mitjana— en les màquines escurabutxaques.

Còdex de la catedral de Lleó exposat en una universitat alemanya

LLEÓ.— El "Libro de las estampas", un còdex del segle XII que pertany a la catedral de Lleó, estarà exposat a la universitat de Heidelberg fins el proper mes de setembre.

El còdex fou localitzat i tornat a Lleó per aquesta ciutat de la República Federal d'Alemanya el 1976, després d'hàver estat robat de la catedral de Lleó el 1969.

Pel seu nou trasllat a Alemanya, per ser exposat a la universitat de Heidelberg, el còdex ha estat assegurat en un milió de dòlars.

SI NECESSITEU TROBAR UNA RESIDÈNCIA

A PALLEJÀ Prov. de Barcelona

A 20 minuts de Barcelona la RESIDÈNCIA DE LA MARE DE DÉU DE LA MERCÉ I SANT FRANCESC, us ofereix:

Un ambient confessional catòlic. Capella. Assistència religiosa permanent.

Control Mèdic. Zona ajardinada. Habitacions individuals i dobles.

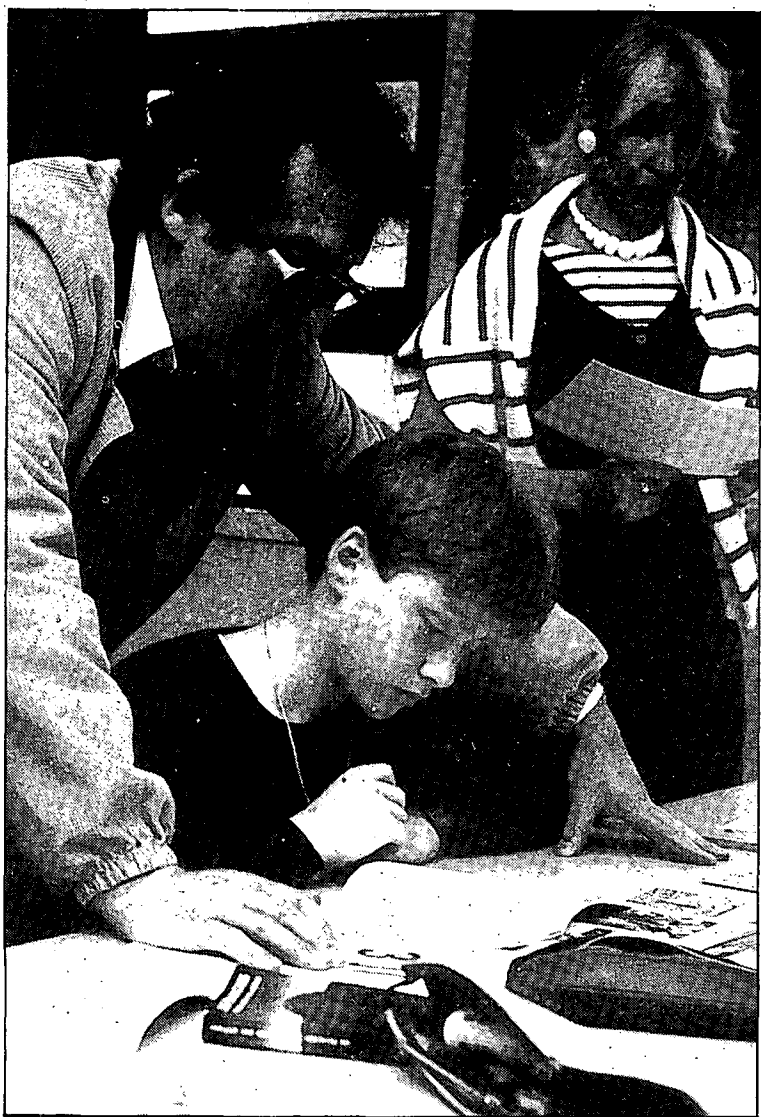
Preu per persona: 55.000 ptes. mensuals.

Per a Informació: Telèfon 668 55 52.

Donem i demanem tota classe de referències.

Places limitades.

III Estades d'estiu per a ensenyants

Es molt important que els mestres es posin al dia, actualitzin els seus coneixements. Trobades com la de Torrebonica ho permeten.

La reflexió sobre les experiències d'un curs escolar, dintre i fora de l'àmbit educatiu, i la posada al dia del professorat, tant en la utilització de nous mètodes pedagògics com en l'aprenentatge de noves temàtiques, són els objectius bàsics de les "III Estades d'Estiu per a Ensenyants" que se celebraran a Torrebonica, del 27 de juny al 8 de juliol, dintre el marc de l'Escola d'Estiu del Vallès Occidental. Aquesta escola ha estat organitzada pel "Centre d'Iniciatives i Experimentació per a Escolars" de la Fundació Caixa de Pensions.

Aquesta experiència educativa, tindrà per objecte unes activitats tan diverses com la Informàtica, les Matemàtiques, les Ciències Físico-Químiques, la de Naturalesa, Paisatge i Medi Ambient i la de Teatre. Totes elles són activitats que poden contribuir a la formació permanent de l'educador, en la societat que està en canvi i que gaudeix d'un alt nivell tecnològic. Amb elles es vol, en definitiva, ajudar el professional de l'ensenyament en la seva tasca d'oferir als alumnes les eines necessàries per a enfrontar-se als nous temps.

Igual que l'any passat, al personal docent se li proposa un apropament al món de la

Informàtica a través de diversos tallers, en els quals podrà treballar tant en aplicacions de l'ordinador al dibuix i al disseny gràfic com en la digitalització i el tractament d'imatges o com en el processament de textos mitjançant un ordinador. Tampoc no hi manca un conjunt d'activitats complementàries que inclouen l'ensenyament ajudat per ordinador, la Robòtica a l'escola i els Jocs Didàctics.

Apropament lúdic a les Matemàtiques

Aquesta trobada d'estiu també facilita un apropament lúdic a les Matemàtiques, amb unes activitats que van des de l'estudi de la Cristal·lografia fins a la construcció de la Ciutat Matemàtica. El tema de "Les Matemàtiques i la reforma educativa" serà també un motiu de reflexió i de debat durant els dies de l'estada.

Les "III Estades d'Estiu per a Ensenyants" disposen, a més a més, de quatre tallers dedicats a les Ciències Físico-Químiques, on es podran fer estudis sobre electricitat i sobre transformacions químiques, a més d'analitzar-s'hi els objectes tecnològics quotidians i les tecnologies alternatives (energies renovables).

Tots els mestres que s'hi hagin inscrit participaran en els exercicis de teatre, dirigits i coordinats per El Teatrí. Són exercicis compostos de treballs pràctics i monogràfics, que han estat concebuts perquè siguin reproduïts posteriorment pels alumnes de les escoles catalanes.

Tampoc no manca en aquesta trobada l'estudi del Medi Ambient, ni la reflexió sobre uns problemes ecològics tan preocupants com són la desertització, l'erosió i la contaminació. En aquest apartat, dedicat a la naturalesa, s'hi parlarà del paisatge, dels hàbitats naturals i dels tipus d'animals. I també s'hi oferirà una panoràmica actual sobre els estudis de les Ciències de la Terra, i sobre les tècniques de conservació d'animals i plantes.

La totalitat dels tallers que componen aquesta activitat seran dirigits i coordinats pels Equips de les Estades del C.I.E.P.E. (equip d'Informàtica, equip de Matemàtica, equip de Ciències Físico-Químiques i equip de Natura-Paisatge i Medi Ambient).

Servei d'Informació de l'obra Social: 317 57 57 i 302 54 54.

Informació sobre l'Escola d'Estiu: C.I.E.P.E. 785 31 00 i 785 31 50.

MISSATGE

A TOTS ELS LECTORS DE CATALUNYA CRISTIANA

LA PREMSA ÉS UN DELS GRANS MITJANS D'APOSTOLAT
FEU APOSTOLAT A TRAVÉS DE LA PREMSA!
COL·LABOREU A L'APOSTOLAT DE CATALUNYA CRISTIANA

Que cap llar cristiana del país no estigui mancada de la seva lectura, és el repte que tenim tots els lectors de CATALUNYA CRISTIANA

MOSTREU CATALUNYA CRISTIANA ALS VOSTRES FAMILIARS I AMICS. DONEU-LOS A EMPLENAR LA SEGÜENT BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ.

**Catalunya
Cristiana**

Carrer de València, 244, 2n. 08007 BARCELONA

Nom

Domicili nº Població

D.P.

Se suscriu per 1 any a CATALUNYA CRISTIANA en català/castellà per pessetes 4.680.-
Aquest import el faré efectiu de la forma següent:

☐ Pagament domiciliat

☐ Xec nominatiu que s'adjunta

Signatura

Lloc Data

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc/Caixa Agència

Senyors: Els prego que d'ara endavant, fins a nou avis, amb càrrec al meu compte/llibreta n.º
se serveixen pagar els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció al setmanari CATALUNYA CRISTIANA.

Signatura

Lloc Data

Primer Centenari de les Reparadores a Manresa 1888-1988

Emília d'Oultremont

Hi ha dones que han viscut la vida intensament i amb profit. Una d'elles és Emília d'Oultremont.

Emília havia estrenat la seva existència a la casa del comte d'Oultremont, de Wasfusée i de Wégimont. El seu pare fou un hàbil senador a Brussel·les i ella, als dinou anys es va casar amb Victor Van der Linden i Val Masbourg. Es va convertir, doncs, en baronessa de Hooghvorts el 19 d'octubre del 1837. En la Itàlia del segle diu —Nàpols i Roma— tingué freqüents enfrontaments amb l'alta noblesa d'aquell temps. A Roma determinà prendre Crist com a orient únic de la seva vida. Això esdevingué precisament en el bullici d'una convenció social, al compàs d'entretinguts valsos d'Strauss i rigodons. "Des d'aquell instant vaig sentir que entre Déu i jo acabava de teixir-se un llaç íntim que res ni ningú no podria trencar".

Començà així a brillar un ideal "reparador", sense que Emília pogués formular-ho amb paraules. Fou a París, quan ja havia mort el seu marit, on Emília es veié acompanyada per onze noies de quatre països. Elles desitjaven compartir els mateixos ideals. I els va semblar que havien de consagrar la seva vida a l'adoració eucarística i a diverses tasques apostòliques, com són la catequesi i les missions. D'aquesta forma, a exemple de Marta i Maria, el primer planter de reparadores s'esforça per aconseguir l'equilibri que uneix l'acció i la contemplació. El Bisbe d'Estrasburg acollí aquelles il·lusionades noies, establint aleshores el nou Institut de Maria Reparadora (1 de maig del 1857).

S'esforçaren per donar-li a la reparació una mística eucarística i mariana. El distintiu

peculiar fou prendre com a patronímic el nom de Maria. Han de ser elles "Maria per Jesús". Emília preferí prendre el nom de "Maria de Jesús" i amb aquest nom com a programa de vida, es va comprometre a viure una existència totalment consagrada a Déu. Tampoc no deixaria de banda l'educació dels seus fills, malgrat estrenar-se aleshores com a verdadera fundadora d'una incipient família religiosa. Aquell grupet de noies que mantenien un ideal idèntic, anaven escampant-se molt aviat per diverses parts del món: Europa (Bèlgica, França, Espanya, Itàlia, Anglaterra, Irlanda, Suècia, Hongria i Països Baixos), Àfrica (Uganda i Madagascar), Amèrica (Mèxic, Colòmbia, Estats Units, Perú, Panamà, Cuba i Puerto Rico), Àsia i Orient (l'Índia, Illes Maurici i Illa de la Reunió). En les Constitucions del 1873, escrites en vida de la Fundadora, es diu "l'obra de les missions ha de considerar-se essencial en la vocació reparadora".

Els colors blanc i blau han distingit sempre el pas de les reparadores durant un segle i mig, immolades al peu de l'altar i en l'avantguarda evangelitzadora més atrevida. Quan fou necessari, es vestiren de negre amb gest de soferta esperança, i altres colors les han apropiat sempre a la canviant realitat de cada temps i lloc.

L'expansió universal va començar a Madura, al sud de l'Índia, on les reparadores hi anaren a petició del pare Saint Cyr. Més tard, unes quantes inauguraren una nova comunitat a Port Louis, Illes Maurici, en ple oceà Índic. Havia escrit Maria de Jesús: "Travessarem els mars per anunciar a les terres més llunyanes el nom de Jesús". Ara ho compleixen. A l'escut de Maria Reparadora

hi ha un globus terraqüi i una inscripció: "Tot el món". En to profètic havia dit el papa Pius IX, "El món se salvarà per la Reparació" i gairebé cent anys després repetiria Pius XII: "Avui som a l'hora de la Reparació". Efectivament, si a una banda es congreguen armes, drogues, faccions destructives i la frívola increença de molts, a l'altre costat hi ha el blanc i blau de la pau i l'esperança. Perquè reparar és també recuperar allò que qualsevol home necessita per veure's salvat i feliç.

El pare d'Emília fou a ambaixador de Bèlgica a la Santa Seu i entre els antecessors de la família hi ha un Mastai-Ferretti emparentat amb el papa Pius IX. Circumstància curiosa és recordar que Maria de Jesús va morir quinze dies després d'aquell papa, el 22 de febrer del 1878.

Emília havia assegurat una herència entossudida a continuar el bé que havia començat. S'havia dit alguna vegada que tot és solidari: Crist, Maria, els cristians, la família, la gent i els pobres. Acaba de dir-nos així mateix, en la recent encíclica del papa Joan Pau II, que tracta de preocupació del fet social, que la solidaritat és el nou nom de la pau. La reparadora, des d'una reraguarda discreta banyada de fe i silenci, s'afanya per irradiar focus de llum al món. Reparar és també acompanyar i alentar a tots, amb més motiu els que flaquegen i se senten defallits.

Maria de Jesús travessà el mar roig assaborint una llarga experiència de soledat, incomprensió, enuig i temptacions de fe, unides al menyspreu per part de gent amiga. Així havia raonat en el seu diari: "Em sento incapaç de resar, ni que sigui poca estona. Tot em fastigueja, res no m'entusiasma,

no sento cap gust per res. ¡Que difícil se'm fa ara suportar aquesta experiència essent necessari atendre els altres i viure interessada pel passa!". Els que la veien de prop no encertaven a descobrir aquell escull de sentiments contradictoris. Ella continuava... dient: "Senyor, ja no puc més amb tant de sofriment". "Déu no m'abandonava i en el més íntim del meu ésser, jo mai no vaig perdre la pau". Tan llargues proves viscudes sempre en pro-

funditat, dulcificaren infinitament el seu caràcter. Apareixia marcada pel goig, la comprensió i una alegria contagiosa unida a la humilitat i la pau.

De forma ocasional i imprevista, va anar a morir a casa del seu fill Adrià a Florència.

L'esperit d'Emília d'Oultremont sobrevisqué a la seva Congregació. La seva persona, la seva obra tenen un autèntic missatge capaç de fer vibrar el món d'avui.

Els lladres de llibres

En una societat on el llibre és un objecte que cada vegada té menys valor, no deixa d'interessar descobrir que alguns ciutadans encara tenen l'obsessió de robar-los de les biblioteques públiques. Avui, gairebé tots els llibres es compren, es llegeixen, perquè a voltes només es compren com a fetitxe que revesteixen de cultura a qui els porta sota el braç.

Causa per això admiració i sorpresa que dos ciutadans espanyols es decideixin a iniciar l'epopeia del robatori de vells tresors bibliogràfics propietat de la Biblioteca Nacional. Quan veiem que un d'ells és escriptor i periodista ens sorprèn molt més. No solament escriu llibres sinó que viu obsedit pels que foren escrits pels seus col·legues en temps passats. A més, els llibres robats ho foren probablement per treure dades i minúcies que gairebé a ningú interessaven. En la nostra imaginació floten ara les flames de les escenes de la biblioteca secreta de "El nom de la Rosa", d'Umberto Eco, quan la inquisició guardava els sacrilegis del futur en les urnes clandestines del seu poder.

Els lladres de llibres són una espècie en

vies d'extinció. Són pocs menys que herois d'un passat que lluita per sobreposar-se als temps. Més o menys com els pocs lectors que ens queden per aquests indrets. La defensa dels lladres de llibres és diversa i multiforme. Els tresors bibliogràfics que han estat descoberts a la casa d'Aravaca d'un escriptor força conegut, són un banc secret que l'escriptor utilitzava en les estones lliures que li deixava el seu treball en un centre oficial. Si això esdevingués als Estats Units d'Amèrica, a part d'allò que el jutge fes amb els herois (seguint la santa voluntat de la llei que diu que robar a l'Estat és molt pitjor que robar a qualsevol persona mortal), algun que altre novel·lista de gènere ja estaria escrivint el panegíric dels arriscats i herois lladres.

Sempre hi ha hagut lladres de biblioteca. També hi ha rates de biblioteques, atentes a la més mínima dada i enfollides per l'olor de formatge dels llibres antics. La temptació, com el carter, acostuma a trucar a la porta de qualsevol almenys dues vegades a la vida. Probablement sota aquest vertigen atàvic actuen els lladres de llibres, antics o moderns.

J.J. ARMAS

INTERESSANT OFERTA

Terreny edificable (blocs unifamiliars, hotel-restaurant, etc.), en petita vila al peu del Montseny; 160.000 pams quadrats; llum i aigua a l'abast. Preu al comptat: 175 ptes. pam quadrat. Interessats escribiu a Catalunya Cristiana, Ref. 2050.

Antic 190

SRA. DOLORS

Compra mobles antics i tota mena de objectes antics, pisos sencers

Paguem al comptat
Tel. 201 96 30

Muntaner, 190

08036

Fa catorze anys que es fan

Cursos bíblics d'estiu

PRESENTACIÓ

L'Associació Bíblica de Catalunya, que s'apunta al servei d'investigació, propagar i viure la Paraula de Déu, organitza —des de l'estiu del 74— uns cursos de Bíblia oberts a tots aquells qui desitgin conèixer i endinsar-se en les Sagrades Escripures.

Amb aquests cursos no pretenem pas de formar professors d'escriptura però sí oferir un mètode d'estudi i un fruit de la Paraula per tal de poder viure més a fons la nostra fe i poder-la comunicar als altres. En un clima de comunitat, estudi, treball personal i de grup, esbarjo i pregària, ens preparem per a descobrir i oferir als altres les riqueses del missatge de Déu als homes.

Creiem que tan sols coneixent la Paraula, amb l'ajut de l'Esperit Sant, farem una Església més dinàmica, una Església ferma de conviccions, sempre conscient i compromesa, una Església viva i present en el món.

Es per això que els destinataris d'aquests cursos d'estiu som tots aquells cristians que dins la parròquia, el barri, l'escola, la comunitat, el poble, la família... treballen per a ser Apòstols de la Paraula: catequistes, preveres, pares, mestres, joves, religiosos... cristians tots, membres vius de l'Església.

Si voleu més informació, demaneu-la a N'Esperança Amill i Rocamora, c/ Sant Antoni, 93 - 43800 VALLS (Alt Camp), telf. 60 59 39. Els cursos tindran lloc al Seminari c/ Sant Pau, 4. TARRAGONA.

PROGRAMA DEL SEGON CURS

Setmana del 4 al 9 de juliol

MATÍ - NOU TESTAMENT: L'EVANGELI SEGONS SANT JOAN. (Bloc A).

- L'Evangelí de Joan: un evangeli diferent.
- Els signes: la tradició dins l'evangeli.
- Diàlegs i controvèrsies.
- El quart evangeli: el procés contra Jesús.
- Jesús com a centre de l'Evangeli.
- Jesús, el revelador del Pare.
- Jesús envia el Paràclit.
- Els deixebles i la fe.
- Els jueus i la incredulitat.
- Actualitat del quart evangeli.

Professor: **Joan Magí.**
TARDA - ANTIC TESTAMENT: PROFETES (I) (Bloc B).

- El profetisme d'Israel. Les formes dels oracles profètics.
- Osees i Amós.
- Miquees i Sofonies.
- Oracles més importants de Joel i Habacuc.
- Jonàs.
- Zacaries i Malquies.
- Les narracions de Daniel.

— Les visions de Daniel.
Professor: **Josep LLuís Arín.**

SETMANA del 11 al 16 de juliol

MATÍ - ANTIC TESTAMENT: PROFETES (II) (Bloc C).

- El profetisme d'Israel. Les formes dels oracles profètics.
- Les vocacions dels profetes.
- Principals oracles d'Isaïes.
- Altres oracles i narracions d'Isaïes.
- Oracles poètics de Jeremies.
- Narracions i profecies de Jeremies.
- Ezequiel i l'anunci de la dispersió.
- Ezequiel i l'anunci de la restauració.
- Segon Isaïes: el servent de Jahvè.

Professor: **Rafael de Sivatte.**
TARDA - NOU TESTAMENT - APOCALIPSI (Bloc D).

- Intenció i estructura de l'Apocalipsi.
- Missatge de Jesucrist i les set comunitats cristianes d'Àsia.
- Preparació del Regne de Déu i del seu Ungit.
- El Regne de Déu comença amb tres anys i mig de persecució.
- Els mil anys del Regne del Messies.
- El poble de Déu i el Messies en l'Apocalipsi.
- Valor actual de la profecia.

Professor: **Romuald Vives.**

HORARI: MATÍ: de 2/4 de 10 a la 1.
TARDA: de 4 a 2/4 de 8.
(En inscriure-us us enviarem programa i horari més detallats).

FORMACIÓ PERMANENT

Els cursos de Formació Permanent estan pensats per a aquelles persones que ja han seguit el cicle complet de tres, altres estudis semblants o superiors.

Aquest any us oferim:
TEMA: LA COMUNITAT CRISTIANA: TESTIMONI DE JESÚS.

PROGRAMA:

1. Sereu els meus testimonis.
2. Característiques d'una comunitat cristiana.
3. Unitat de fe, diversitat d'expressió.
4. Els membres de la comunitat cristiana.
5. Els lligams de la comunitat.
6. Els serveis dins la comunitat.
7. La comunitat cristiana: testimoni de Jesús.

PROFESSOR: **Joan Magí.**
DATA: de l'11 al 16 de juliol.
HORARI: Matí, de 2/4 de 10 a la 1.
Tarda, de 4 a 2/4 de 8.

Pelegrinatge a Terra Santa i Egipte

Del 4 al 14 d'agost. Organitza la Parròquia de Sant Esteve de Barcelona.

Guia tècnica de l'agència "Savitur".

Assessor espiritual i guies locals de parla espanyola. Hotels 1.ª categoria a Terra Santa i Egipte.

Inscripcions i informacions. Passeig Ciutat de Mallorca, 10-12 bis, dilluns, dimecres i divendres de 6 a 8 tarda.
Per telèfon 352 54 57 de 2 a 4 tarda i de 10 vespre en endavant.

LA SARDANA I LA DANSA

JOSEP VENTURA

HA MORT JOSEP M.ª RUERA. — El dia 31 de maig va morir a Granollers Josep M.ª Ruera i Pinart, a l'edat de 87 anys. Es tracta d'un dels darrers membres d'aquella generació d'or de la sardana, actiu i inquiet. De la seva producció sardanista cal recordar especialment les peces "Sota la parra", "Tocs de festa", "Conte de fades" i "Maria". I entre les obres de tema lliure la "Glossa de l'antic ball de les Donzelles de Granollers" i, per sobre de tot "Empúries", composició de gran volada per a orquestra i cobla, que va merèixer el Premi Ciutat de Barcelona, l'any 1972.

SANT ADRIÀ SARDANISTA. — Ha començat el cicle de ballades dels dijous, a dos quarts de vuit del vespre, a la plaça de la Vila de Sant Adrià de Besòs. Es faran als mesos de juny i juliol, i 1 i 15 de setembre. Com ja es va fer l'any passat a cada audició s'interpreta una sardana revessa i es fa una classificació de totes les colles que hi participen, que establirà una llista de premis que es repartiran

en la ballada de l'1 de setembre. Les colles que hi participen han de ser formades per un mínim de tres parelles, i és indiferent que siguin mixtes.

Estada d'estiu per esbarts. — L'Agrupament d'Esbarts Dansaires convoca la segona estada d'estiu, que aquest any es farà a La Caparrella, Lleida, que és la seu de l'Orfeo Lleidatà, dels dies 18 al 23 de juliol, ambdós inclosos. En el temps de l'estada es parlarà de: Expressió teatral i mim, Psicologia, pedagogia i tècniques de grup, Música, Les danses del temps, Pedagogia i Dansa. El lloc d'estada disposa de piscines i camps d'esports i als vespres no hi faltaran animació i gresca per contrarestar la "seriositat" de les classes.

El termini d'inscripció per l'estada acaba el dia 30 de juny. L'import de la matrícula és de 12.000 pessetes. La inscripció pot fer-se per telèfon, al 315 47 15, prefix 93, de 7 a 9 del vespre, tots els dies feiners, o també a qualsevol altra hora utilitzant el contestador automàtic.

PROGRAMACIÓ RIALLES

DIVENDRES, 1

RUBÍ
Festa Major
Pl. Dr. Guardiet, 10.30 hores
Teatre: **TRIPLJOC**
Obra: **ALI... QUE?**

DISSABTE, 2

CALAFELL
Festa Major
Platja, 19 hores
Animació: **LA PEBRA**
CERCAVILA i l'espectacle **QUI NO SUA, PAGA!**

GAVÀ
Festa Major
Torre Lluch, 19 hores
Animació: **ELS FARSANTS**
Espectacle: **BUGADA EN DO MAJOR.**

MONTMELÓ

Envelat, 12.30 hores
Circ: **PETIT CIR DE CARRER**
Espectacle: **VARIETATS DE CIRC.**

RUBÍ
Festa Major
Pl. Domènec, 18 hores
Animació: **ALDARULL**
Espectacle: **ALDARULL.**

SANT FRUITÓS DE BAGES
Festa Major d'Estiu
El Bosquet, 18 hores
Teatre de titelles: **TITELLES NAIP**
Espectacle: **NI BLANCA NI NEUS.**

DIUMENGE, 3

ARBÚCIES
Font de Can Cassó, 18 hores
Animació: **FOC FOLLET I L'ESPIADIMONIS**

Espectacle: **FARÇELL DE FESTA.**

MATADEPERA
Pavelló Municipal, 18 hores
Pallassos: **TEATRE MÒBIL**
Espectacle: **MUTIS I A LA GÀBIA.**

SANT BOI DE LLOBREGAT
Pl. de la vila, 12 hores
Animació: **ELS FARSANTS**
Espectacle: **BUGADA EN DO MAJOR.**

DILLUNS, 4

SANT FRUITÓS DE BAGES
Festa Major d'Estiu
Cooperativa La Agrícola, 12.15 hores
Cinema: **EL PRÍncep i L'ESTRELLA**
Txecoslovaca. Director: Václav Vorlíček.

RACÓ DEL LLENGUATGE

Les nesples

ALBERT PERA

El senyor Josep Maria Pi, en una carta a Catalunya Cristiana, em demana un aclariment sobre la recomanació que vaig fer de no confondre les nesples amb les nespres. Li ho aclariré de molt bon grat.

Podria semblar, a primera vista, que un home que tingui a l'abast, a casa seva, un bon diccionari de la llengua, una enciclopèdia d'uns quants volums i algun manual especialitzat, no ha de tenir problemes per relacionar noms i coses. Doncs no sempre és així. Si es tracta de conèixer les realitats de la naturalesa, no hi ha com el contacte directe i l'observació. Després ja buscarem al diccionari les paraules que convenen a cada realitat.

Jo m'he criat i he crescut, fins que em vaig casar, en una botiga de queviures i fruita que tenia, i encara té i governa, la meua mare, i sé que cada any, si no recordo malament, a la tardor, quan jo era petit i jovenet, una pageda duia per vendre uns cistells folrats i coberts de palla entremig de la qual maduraven les nesples, que es cu-

llen verdes. Són d'una grandària intermèdia entre una cirera grossa i una pruna petita, de color marró i d'una consistència pastosa, cobertes d'una pell fina i resistent que es llença. Al mig tenen un sol pinyol estriat petit i duríssim. Tinc el record d'haver-ne vist i menjades cada any, i són del tot diferents de les nespres de color taronja i amb tres o quatre pinyols molt grossos que ocupen unes dues terceres parts del volum total de la fruita. N'hi ha a totes les botigues de fruita a la primavera i les veureu retratades a la Gran Enciclopèdia Catalana. Per això us ressaltava que encara que els noms s'assemblen, les fruites no.

És cert que el diccionari Fabra no les distingeix, potser per falta de coneixement directe de la nespla, que no és comercialitzada com la nespra, sinó que només n'hi ha en alguna casa de pagès on encara es crii l'arbut espinós que les produeix. Jo les he perdudes de vista fa anys. Amb tot, l'esmentat

diccionari fa una indicació que corrobora el suposat desconeixement de la nespla; diu que vulgarment s'anomenen nispros. Aquest mot és un castellanisme, de "níspero", nom castellà de les nespres del Japó que també s'anomenen micacos, és a dir, les nespres. En canvi, la Gran Enciclopèdia Catalana parla de la nespla, fruit del nespler, comestible quan és passat o molt madur; i de la nespra, fruit del nespres del Japó (o simplement nesprer).

És possible que es tracti d'una espècie en extinció, encara que el mot resta fixat en la popular frase: amb temps i palla maduren les nesples.

PERLES ORTOGRÀFIQUES

Em conviden a un suntuós casament per mitjà d'una targeta exquisida... i plena de faltes d'ortografia i sintaxi. Entre les quals, els pares dels contraents "es complauen en participar-los-hi el proper...". L'impressor hauria de saber que correctament és: es complauen a participar-los el proper...

LLIBRES

Novel·les per a nois i noies

XXVI Premi Josep M. Folch i Torres

Per tal d'estimular la producció d'obres de narració en llengua catalana per a nois i noies, La Galera, S.A. Editorial convoca el vint-i-sisè premi "Josep M. Folch i Torres".

BASES

1. Les obres concursants han de ser novel·les originals i inèdites, d'autèntic interès i qualitat humana i literària, escrites en català, d'una extensió d'entre 60 i 100 fulls de mida de foli, mecanografiats amb claredat, a doble espai i per una sola cara.

2. Els originals es presentaran per triplicat i duran el nom i l'adreça de l'autor. Si l'autor vol que l'obra sigui feta pública amb pseudònim, caldrà que ho indiqui expressament.

3. Les obres aspirants al "Premi Josep M. Folch i Torres" hauran de ser presentades a La Galera, S.A. Editorial, Ronda del Guinardó, 38, 08025 Barcelona, abans de les cinc de la tarda del dia 17 d'octubre de 1988.

4. L'import del premi serà de 500.000 pessetes, i constituirà un acompte dels drets d'edició de l'obra guanyadora. El premi podrà quedar desert si les obres presentades no reuneixen, a judici del jurat, els mèrits suficients. En cap cas, però, el premi no serà fraccionat.

5. No seran tingudes en compte les obres premiades ja en al-

tres concursos.

6. La Galera, S.A. Editorial publicarà l'obra guanyadora en una de les tres sèries de la col·lecció "Els grumets de La Galera" en un termini no superior als dotze mesos, comptats des del dia de l'atorgament del premi, previ l'establiment amb l'autor del corresponent contracte d'edició segons les normes vigents.

7. L'adjudicació del premi serà feta per un jurat format per Carme Serrallonga, Assumpció Lissón, Montserrat Fonoll, Jaume Fuster i Francesc Garriga, que actuarà de secretari.

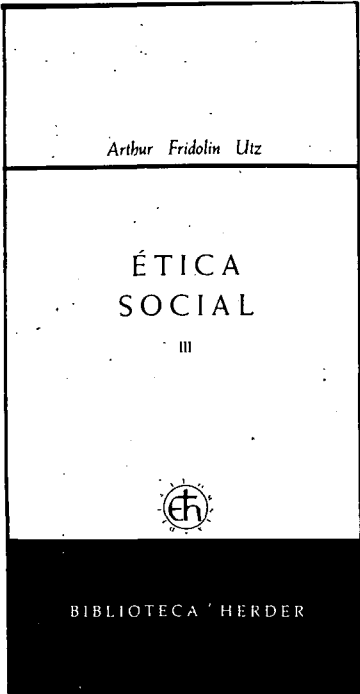
8. La Galera, S.A. Editorial tindrà opció preferent d'adquirir els drets de publicació de les obres presentades i no premiades. Aquesta opció serà vigent durant tres mesos, comptats des del dia del veredict.

9. Les obres no premiades a l'opció de les quals renunciï La Galera, S.A. Editorial podran ser retirades pels seus autors a partir dels quinze dies de la concessió del premi.

10. La proclamació del premi tindrà lloc dins la festa literària de la Nit de Santa Llúcia, i el veredict, inapel·lable, serà anunciat per un dels membres del jurat.

11. La presentació d'una obra pressuposa l'acceptació íntegra d'aquestes bases i dels drets i obligacions que se'n deriven.

L'ordre social en el sentit de la tradició occidental (1)

Encara que aquest llibre formi part d'una obra que previsiblement tindrà cinc volums, pot considerar-se sens dubte com a publicació independent. La mateixa lectura de l'índex indica que aquí es tracten uns temes que, dins de l'àmbit més ampli de l'ètica social, constitueixen un conjunt que poden estudiar-se per separat: l'ordre social.

Els temes tractats comprenen: la distinció entre ordre social, ordre econòmic i ordre polític; objecte i estructura de l'ordre social; el matrimoni, la família; l'escola; pàtria; poble, i nació; l'organització professional; l'Estat.

La tasca de l'expert en ètica social no consisteix a resoldre qüestions pràctiques concretes, sinó més aviat a elaborar les normes que posteriorment hauran de trobar la seva concreció en la ciència corresponent a cada objecte. Per aquest motiu, manifesta l'autor, el pes de la seva exposició recau en la lògica de les normes.

Arthur Fridolin que no solament és un dels millors coneixedors de l'obra de sant Tomàs d'Aquino sinó que també ha estudiat a fons la bibliografia especialitzada sobre el tema aquí tractat, està ben preparat per exposar l'estructura de l'ordre social en el sentit de la tradició occidental.

El llibre conté 73 pàgines de bibliografia internacional sobre els temes referents a l'ordre social. Aquesta bibliografia, ordenada sistemàticament i alfabèticament, és sens dubte una recopilació exhaustiva, única en el seu gènere.

(1) Arthur Fridolin Utz. *Etica Social Volum III. El orden social. Versió castellana de Diorki. Editorial Herder 1988 - Barcelona.*

Noves perspectives (1)

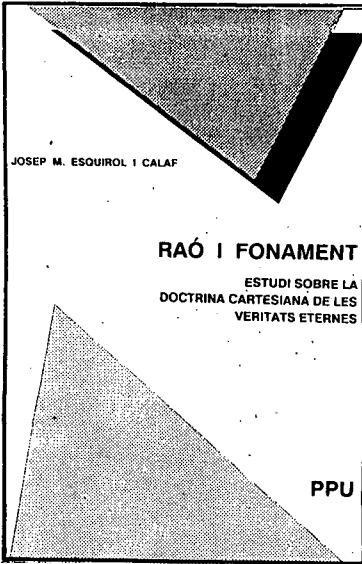
Molts pocs homes poden anomenar-se actualment filòsofs, en el seu sentit més pregon: amants de la saviesa. I encara menys són els qui en els nostres temps dediquen la seva vida al pensar, amb originalitat i crítica, tot fent camí en la reflexió i contemplant amb la mirada serena i essent conscients dels perills, però sense renunciar a una paraula que sigui entenedora i fidel a aquesta saviesa estimada. Josep Maria Esquirol i Calaf, professor de filosofia de la Universitat de Barcelona, amb vint-i-quatre anys, ja ha encetat

aquest camí amb una obra, **Raó i Fonament**, "primer fruit de la seva decisió filosòfica" (p. 17) en paraules de Jordi Salés, l'autor del Prefaci.

El llibre "passeja" al llarg de quatre autors per tal de veure com s'articula a la nostra societat la triplicitat home-món-Déu. El mètode arrenca del tema de les veritats eternes i del principi de raó suficient, que resulten ser un excel·lent índex de l'estatut de la racionalitat humana i, en definitiva, de com s'entén l'home i les seves relacions amb Déu i amb el món.

La primera parada de l'Esquirol és l'estudi d'una de les filosofies més clàssiques: la de sant Tomàs. El seu pensament sosté que tota veritat està en Déu i per analogia i participació en la creació, tot recollint la clàssica doctrina agustiniana de l'exemplarisme. Suárez, però, la segona "parada", suposa un canvi notable, ja que les veritats eternes reben un estatut en certa manera propi.

Descartes és el centre de l'exposició del llibre, i sosté l'absoluta transcendència de Déu (que queda per sobre de tot). Però no repeteix el pensament tomista, perquè no distingeix facultats en Déu, car així evita el Déu racionalista dels filòsofs i el voluntarisme diví. Esquirol entén així que Descartes és una "filosofia de la distància", una filosofia que intenta evitar un Déu a la mesura de la raó de l'home. I això és el que precisament fa Malebranche (i després Spinoza i Leibniz), la quarta "parada", que sacralitza la raó i obre definitiva-

ment la modernitat amb un Déu retallat, un home tancat en la seva raó calculadora i un món abastable per aquesta. Malebranche, en fi, fa un Déu que pensa com un home i hipostatitza un ordre racional superior a Déu mateix.

L'obra del professor Esquirol és desacomplexada i rigorosa, treballada i madurada al llarg dels anys; i el resultat és molt esperançador. Confiem i desitgem que segueixi aquest camí i que ben aviat pugui oferir-nos treballs tan acurats i reflexionats, que bona falta fan a la nostra situació cultural.

fra AGUSTÍ BOADAS i LLAVAT

(1) JOSEP M. ESQUIROL i CALAF, **Raó i fonament**, Promocions i Publicacions Universitàries, Barcelona, 1988, 144 pp.

COSTUMS I TRADICIONS

Devoció a Maria Reconciliadora

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

El dia 19 de setembre del 1846, la Verge s'aparegué en un indret dels Alps, a dos mil metres d'altura, demanant als homes la reconciliació amb Déu i els germans. En memòria d'aquell fet, hom aixecà en el Santuari de La Salette la Basílica de Maria Reconciliadora.

Ben tost, la devoció a Maria Reconciliadora s'estengué per França i, de mica en mica a diversos països més. No és rar, doncs, que trobem aital advocació a l'illa de Mallorca.

Efectivament, al poble de Binimar li correspon el mèrit de venerar-la. El prevere Llorenç Alcina i Rosselló en fa un breu historial per acompanyar uns goigs que amb lletra de mossèn Pere Llabrés i Martorell, i música del P. Francesc Batle i Pons, T.O.R. foren editats el 1983 amb un dibuix de Joan Maimó i Vaddell, reproduint la imatge.

Conta, doncs, el citat autor, que l'any 1886 fou nomenada mestra de l'escola pública de Binimar, una religiosa franciscana que hi arribà i hi residí, en companyia d'una altra germana. Procedien de la Congregació de Filles de la Misericòrdia Terciàries Franciscanes fundada a Pina l'any 1856. El 17 de juny del 1894, s'instal·là definitivament a Binimar una comunitat de monges de les quals havia estat llevat la dessús dita mestra i la seva acompanyant.

Així, durant anys, les germanes franciscanes no sols havien fet de mestres, sinó de ca-

tequistes, de cuidadores de malalts i per tal de poder millorar la seva tasca, construïren una Casa d'Oració al cap de cent anys d'apostatat. És a dir, el 1978.

La Casa acollia no sols les monges sinó tota persona que cerqués un lloc de pregària silenciosa i de trobada amb Déu. La devoció mariana anà en augment i fou necessari erigir una ermita, cosa que es féu amb ajuda dels fidels en el Puig de Binimar, des d'on es contempla, no sols el poble, sinó d'altres indrets de l'illa.

Un cop acabada l'obra, calia dedicar-la a alguna advocació i com fos que l'any 1981, quan això va succeir, se celebrava arreu el vuitè Centenari del naixement de sant Francesc d'Assís, "es dedicà l'ermita a Santa Maria, amb el títol de la Reconciliació, part fonamental del missatge de sant Francesc reconciliador dels homes pel seu amor de germà obert a tots i per ser home reconciliat amb tots els homes, els animals, la natura".

Aquesta singular advocació és molt popular, doncs, a Binimar i cada any el dia 19 de setembre —data com hem dit de l'aparició a La Salette—, se celebra la festa que és, sempre, molt concorreguda. I és que "Quan Jesús reconcilia / amb Déu l'home pecador..." la Verge és "...Mare, Font i Guia / de la pau i del perdó".

Així diu la tornada dels goigs que, altrament, no fan cap més referència a la devoció.

PERE PLANAS CASALS

API

— Gestió i documentació de vendes de farmàcies i laboratoris.
— Compra-venda i lloguer de finques, pisos, solars i terrenys.
— Hipoteques
C. BALMES 124, 2n. 2a.
Tel. 215 77 72
08008 BARCELONA

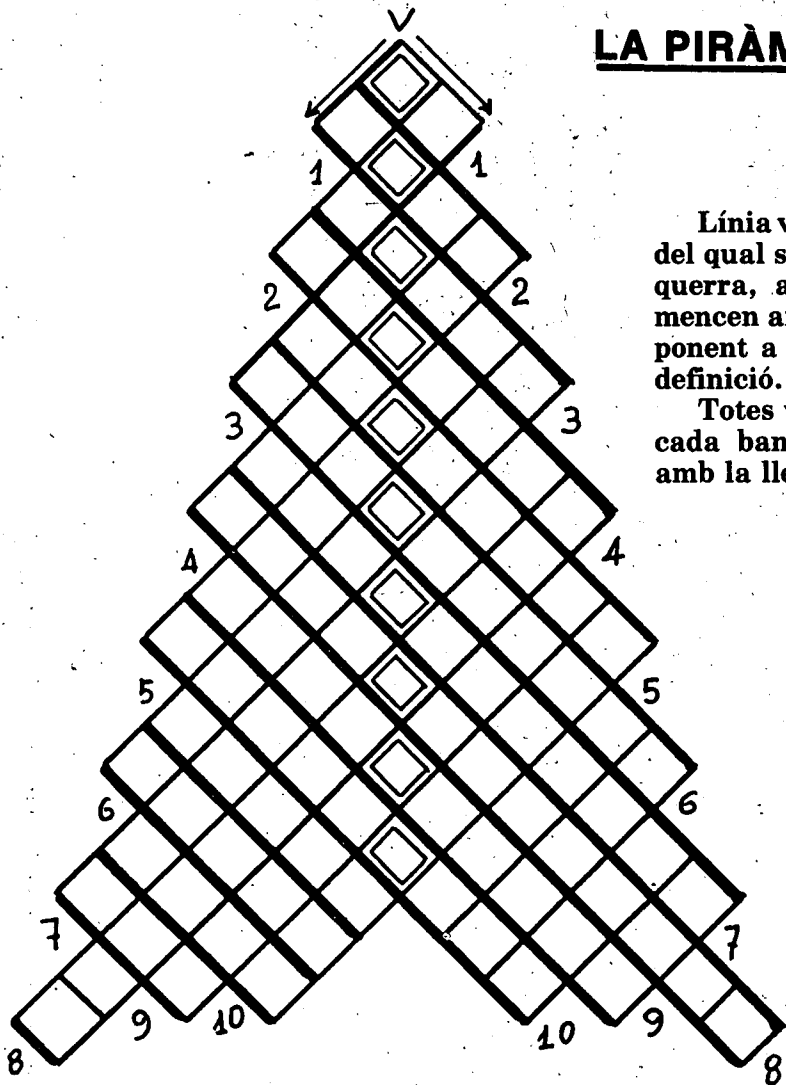
MESOS DE JUNY, JULIOL I AGOST VACANCES PER A LA TERCERA EDAT

RESIDÈNCIA "LOS CEREZOS"

A 14 quilòmetres de Barcelona. Habitacions i instal·lacions màxim confort. Ampli jardí. Sant Climent de Llobregat. Tel.: 658 63 65.

ENCREUATS

Per ROSA COLLELL

LA PIRÀMIDE

Línia vertical d'un sol mot, del qual surten a dreta i a esquerra, altres mots que comencen amb la inicial corresponent a la vertical i segons definició.
Totes van de dalt a baix, i cada banda el mot acabarà amb la lletra que indica.

- Línia vertical: Liana de la família de les passifloràcies de l'Amèrica equatorial i de flors molt vistoses i oloroses.-
- Nom d'arbre.-
- Planta herbàcia de tronc gruixut i de sabor fort.-
- Líquid que circula per l'interior de les plantes.-
- Nom femení.-
- Malagrit.-
- Certa malaltia de les ungles.-
- Natural de Nàpols.-
- Empresa que té com a finalitats la selecció i venda de texts.-
- Planta comuna a les muntanyes sorrenques, de fulles primes i llargues, olor pe-

- netrant i flors blau-lilós.-
- Nom donat al prior d'una Abadia.-
- Riu d'Itàlia.-
- Indoeuropeu.-
- Rei d'Israel.-
- Nom d'arbre.-
- Repetir.-
- Arbres que hi havia al lloc on Jesús orà, la nit de la seva passió.-
- Nom del submarí imaginari de la novel·la de Julio Verne "Vint mil llegües de viatge en submarí".-
- Exclamació o reflexió que clou un discurs.-
- Primer rei del regne del sud de Judà.-
- Els pares del pare o la mare.-

DRETA

ESQUERRA

Solució

A la vertical: Passionera.-
DRETA: 2.- Pi. 3.- Api. 4.- Saba. 5.- Sofia. 6.- Ingrat. 7.- Onicosi. 8.- Napolita. 9.- Edito-
rial. 10.- Romani. 11.- Abat.
ESQUERRA: 2.- Po. 3.- Ari. 4.- Saul. 5.- Salze. 6.- Iterar. 7.- Olivera. 8.- Nautilus. 9.-
Epitonema. 10.- Roboam. 11.- Avis.

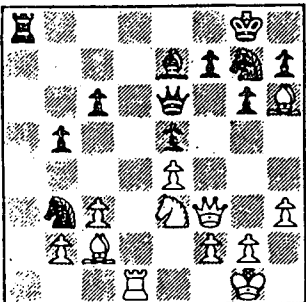
ESCACS

Per JAUME MORA

DIAGRAMA 227

Blanques juguen i guanyen.

Ara no va de mat. Es tracta de fer una liquidació favorable amb la mateixa gràcia que ho feu Antoni Medina en aquell matx per ràdio Espanya-Argentina l'any 1946 que hom recorda...

Solució al Diagrama 226

1...Cg5-h3+, 2 Ag2xh3 Cg3-e2+, 3 Rg1-h1 Tg6-g1 mat.

FILATÈLIA

Per ENRIC GRAUPERA

Judici de Salomó

Bonic vitrall de la catedral d'Estrasburg (França). Representa el judici de Salomó en el moment en què demana l'espasa per partir pel mig el nen viu i donar-ne'n la meitat a cada dona. El vitrall està datat al s. XII. Sèrie francesa emesa l'any 1985. Per la seva perfecta impressió ha obtingut el primer premi del "Best Combination Stamp", a Washintong.

SOPA DE LLETRES

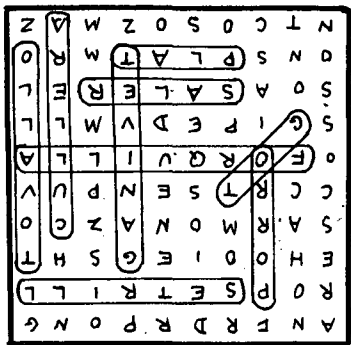
Per SNOP

CERCAR 9 OBJECTES PER A LA TAULA

Solució

HORIZ: Setril, forquilla, saler, plat.
VERT: Porro, ganivet, cullera, tovalló.
DIAG: Got.

JEROGLÍFIC

Per SNOP

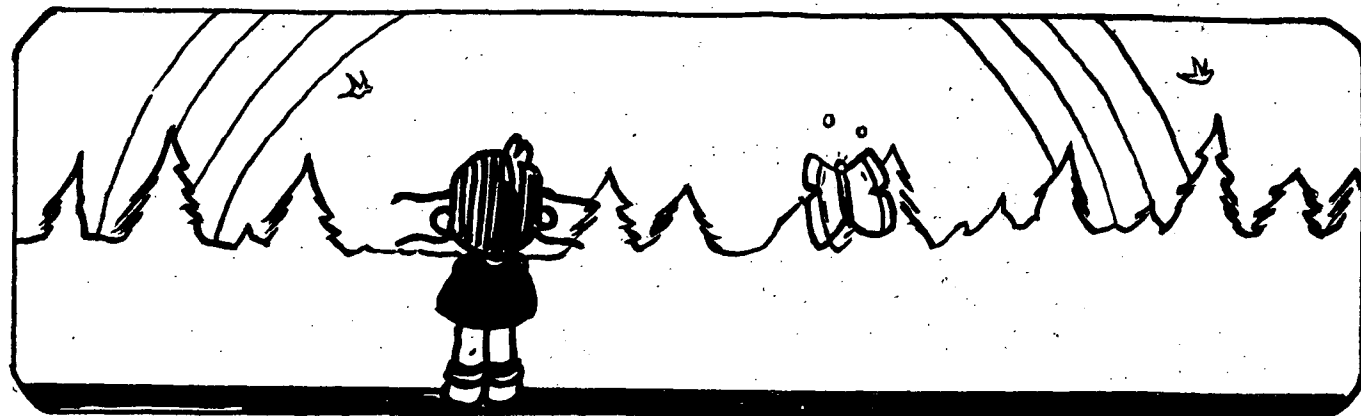
RESES MOLT EL ROSARI?

S
O 2 O

Solució 456

DE PALLA

(D) DE PAL (NOTA) LA

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Nº 411

Històries d'Eixerits

La truita

La mare diu que aquest títol fa riure. Que els nois i les noies us burlareu que fins ara no hagi aconseguit fer una truita. Oh, i encara no sé si era a la francesa, a la remenada o a la enganxada. Les trifulques que he passat: l'angúnia de trencar l'ou sense fer pastetes, batre'l a tota marxa, posar oli a la paella, ni massa ni poc, escalfar-lo, tirar l'ou batut a la paella, i... la resta no sé pas com explicar-la perquè, en realitat, no sé pas què he fet.

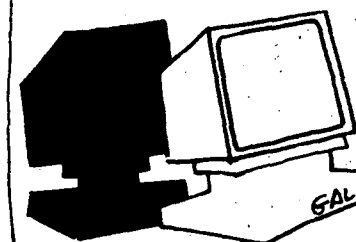
Tot ha vingut perquè la mare m'ha deixat preparar el meu berenar preferit: pa amb tomàquet i truita. Òndia, mireu que n'és de bo, eh!

La mare em sembla que, a cua d'ull m'ha vigilat tot el temps que ha durat la meva gesta. Jo també, a cua d'ull, mirava si em mirava, i m'he adonat ben bé que se li escapava el riure. No sabeu com està de maca la mare quan fa cara de múrria! No m'he empipat gens ni mica. Jo també veia que allò que feia (o desfeia) era més divertit que ben fet.

He berenat ben de gust, perquè tot plegat, fet i remenat era ben bo. Jo no sé qui va inventar el pa, ni els tomàquets, ni les truites, però segur que era un gran home. Em sembla que tots estareu d'acord amb mi, oi?

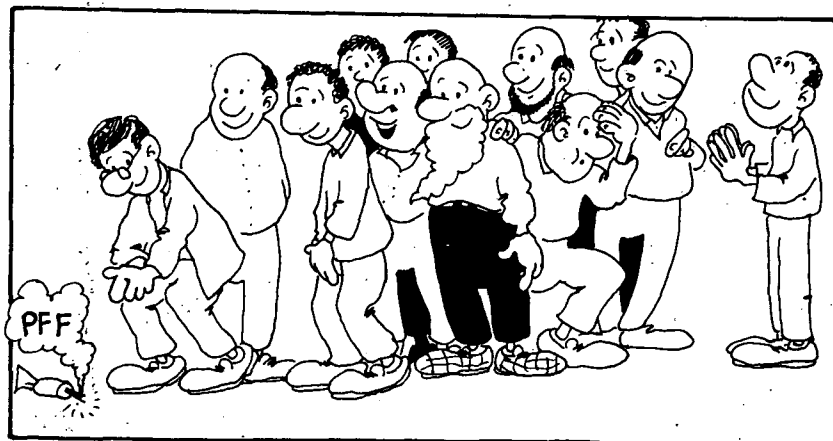
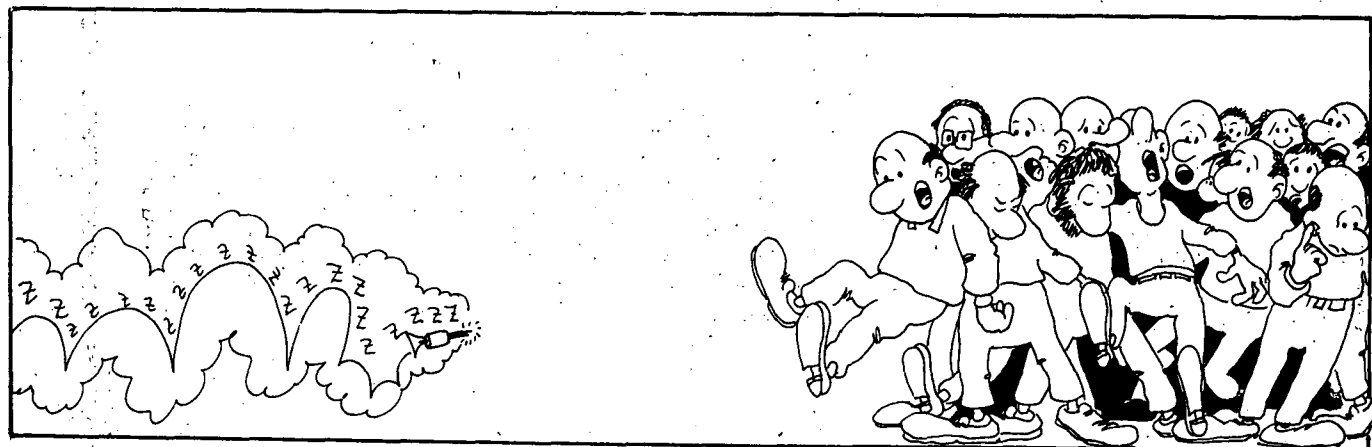
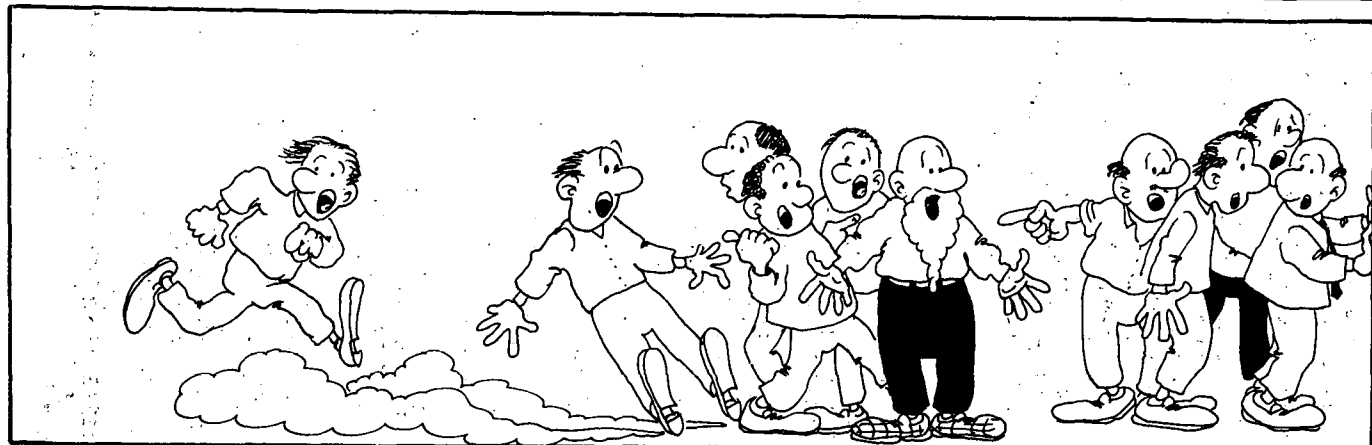
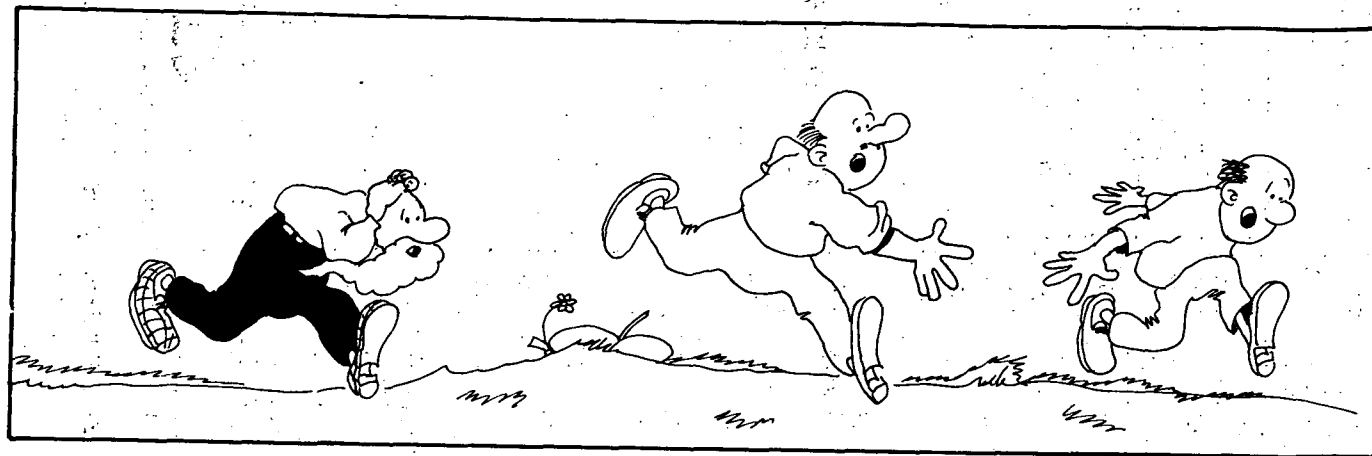
L'Eixerit

NO ÉS CERT QUE L'ORDINADOR ET RESPONGUI TOTES LES PREGUNTES I TU NO HAGIS DE MEMORIZAR RES...

PERQUÈ SI VOLS FER-LO ANAR HAS DE MEMORITZAR UN MUNT D'INSTRUCCIONS PER AL SEU FUNCIONAMENT CORRECTE.

PATAPUM!

Jesús ens parla

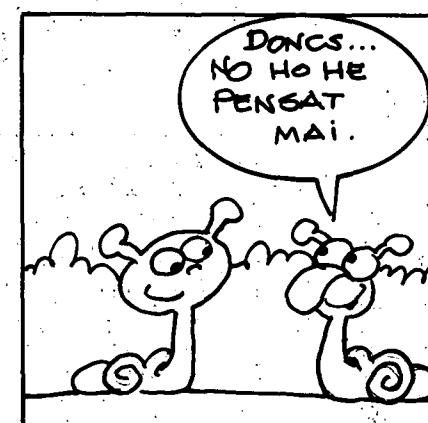
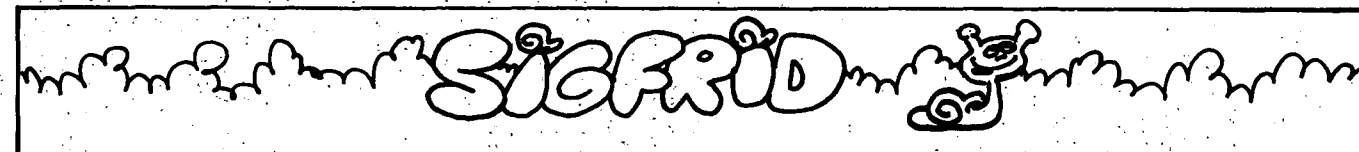
Busqueu l'evangelí del diumenge: Evangeli segons sant Marc, capítol 5, versets del 21 al 43 (Mc 5:21-43).

Reflexionem: 1. La mort ronda constantment la nostra vida. Tots nosaltres tenim persones estimades que ja han mort. L'home ha estat creat per a la vida, i per això, justament es rebel·la contra la mort. Vivim en l'angúnia d'una vida moridora, però també tenim la certesa de la resurrecció que Crist ha promès a aquells que creuen en ell.

2. La narració evangèlica que explica com Jesús torna a la vida temporal a una nena, és un signe que anuncia el fet més important de la vida de Jesús i de la nostra pròpia existència: la resurrecció; que no és tornar a viure la vida temporal com la nena, sinó una nova existència humana, gloriosa, plena i eterna.

3. Nosaltres hem de tenir la plena certesa que, en qualsevol circumstància, Jesús és amb nosaltres, ens estima, ens ajuda, ens dóna la mà i ens diu: "Ànim, aixeca't".

El mossèn

DIUMENGE - 26

- 11.00 Signes dels temps.
11.30 Matinal a TV3:
"Carles Santos".
13.30 Esports.
15.00 Telenotícies.
15.30 Batman:
"Gel verd".
15.55 Jericó:
"El moli" (dual).
16.50 Tarda de...
"Una colla de salvatges" (dual).
18.30 Esports.
20.00 Johnny Stacatto:
"Funció de terror".
20.30 Telenotícies.
21.00 30 minuts.
21.30 A cor obert:
"Equilibris" (dual).

Contingut del programa "SIGNES DELS TEMPS"

Juny

26.- Informatiu. Entre moltes altres notícies, reportatge ampli del darrer Aplec de l'Esperit.

Juliol

3.- L'ANY MARIA. ENTREVISTA AMB RENE LAURENTIN I MN. JOAN ESQUERDA.

Nota: L'hora d'emissió habitual és entre 3/4 d'onze del matí dels diumenges fins a 1/4 de dotze. Amb tot, algun dia, pot avançar-se un xic.

DILLUNS - 27

- 13.00 TV3 segona vegada:
"Gol a gol".
14.00 Mag-Magazine.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Guerra de sexes - 60.
16.20 Gent del barri (dual).
17.20 Musical.
17.45 Els germans Hardy i la Nancy Drew:
"Els éssers que arriben cada diumenge".
18.45 Simbad.
19.15 Judes Xanguet i les maniquins:
"El noi de la mare".
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.25 L'Equalitzador:
"Solo" (dual).
22.15 A Debat:
"Balanç d'un curs conflictiu".
00.00 Telenotícies.

DIMARTS - 28

- 13.00 TV3, segona vegada:
"30 minuts" "Informatiu cinema".
14.00 Mag-Magazine.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Guerra de sexes - 61.
16.20 Gent del barri (dual).
17.20 Musical.
17.35 Dibuixos animats.
18.00 Els investigadors:
"Limits interns" (dual).
18.30 Oh! Bongonia.
19.15 Doctor Who:
"Les piràmides de Mart" (II).
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.25 Àngel Casas Show.
23.05 Perry Mason:
"El cas del periodista gelós".
00.05 Telenotícies.

DIMECRES - 29

- 13.00 TV3, segona vegada:
"Crònica 3".
14.00 Mag-Magazine.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Guerra de sexes - 62.
16.20 Gent del barri (dual).
17.20 Musical.
18.00 Dibuixos animats.
18.30 Cinc i acció.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.05 Lotto 6/49.
21.10 Bona cuina.
21.20 Informatiu Cinema.
21.50 Cinema 3:
"Marxar o morir".

- 00.00 Motor a fons.
00.30 Telenotícies.

DIJOUS - 30

- 13.00 TV3, segona vegada:
"Àngel Casas Show".
14.00 Mag-Magazine.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Guerra de sexes - 63.
16.20 Gent del barri (dual).
17.20 Musical.
17.45 Dibuixos animats.
18.00 Els germans Hardy i la Nancy Drew:
"L'estrany destí del vol 608".
18.45 Simbad.
19.15 Doctor Who:
"Les piràmides de Mart (III)" (dual).
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.25 Blanc o negre.
23.00 A tot esport.
00.05 Telenotícies.
00.20 Bona nit.

DIVENDRES - 1

- 13.00 TV3, segona vegada:
"A tot esport".
14.00 Mag-Magazine.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Guerra de sexes - 64.
16.20 Gent del barri.
17.20 Musical.
18.00 Els germans Hardy i la Nancy Drew:
"Els espies d'Acapulco".
18.45 Simbad.
19.15 Doctor Who:
"Les piràmides de Mart (IV)" (dual).
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.25 Allò, allò 6 (dual).
21.55 Ràdio Cincinnati:
"Directament del cor" (dual).
22.20 Especial Informatiu.
23.20 Telenotícies.

DISSABTE - 2

- 12.30 Sardanes.
13.00 Cinc i acció - (Rep.).
14.15 Oh! Bongonia.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Els Barrufets.
16.00 Esports en acció.
17.30 Identitats:
"Dr. Broggi".
18.30 Recitals d'estiu.
19.30 Jocs Olímpics.
20.00 Vida salvatge:
"Animals pensants" (dual).
20.30 Telenotícies.
21.00 Lotto 6/49.
21.10 Bona cuina.
21.20 Magnum:
"Aquesta illa no és prou gran".
22.05 Pel·lícula:
"La reunió".
00.00 El món del cinema:
"Fred Zinneman".

DIUMENGE - 26

- 3.20 Música golfa.
4.20 El fugitiu.
5.15 Llarg-metratge:
"Julietta o la llave de los sueños".
6.55 Documental.
7.20 Llarg-metratge:
"Preso sin nombre, celda sin número".
9.00 Informe setmanal.
10.00 El dia del Senyor - Santa Missa.
11.00 48 hores.
11.05 Concert.
12.05 Poble de Déu.
12.35 Documental.
13.30 Segon ensenyament.
14.30 48 hores.
15.30 El temps.
15.35 Els petits picapedra.
16.05 Estrenes TV:
"Llegan los extraterrestres".
17.50 Si ho sé no vinc.
18.45 Dibuixos animats.
19.10 La clínica de la Selva Negra:
"El ladrón".
20.00 A vista d'ocell.
20.30 48 hores.
21.00 A portada.
21.35 La vida segueix.
22.45 Diumenge cinema:
"Siete días de Enero".
01.40 48 hores.

DILLUNS - 27

- 8.00 Bon dia.
8.30 Telediari matinal.
9.00 Al matí.
13.30 3 x 4.
14.30 Connexió amb Sant Cugat.
14.30 L'informatiu migdia.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Fama.
16.30 Un estiu tal qual.
18.00 Avanç Telediari.
18.05 Els mons de Yupi.
18.30 El món de buster - 3.
19.00 A mitja tarda.
19.30 De pel·lícula.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 El preu just.
22.50 Alfred Hitchcock, presenta.
23.20 Documents TV.
00.25 Telediari - 3.
00.45 Telesport.

DIMARTS - 28

- 8.00 Bon dia.
8.30 Telediari matinal.
9.00 Al matí.
13.30 3 x 4.
14.30 Connexió amb Sant Cugat.
14.30 L'informatiu migdia.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Fama.
16.30 Un estiu tal qual.
18.00 Avanç telediari.
18.05 Els mons de Yupi.
18.30 Heidi.
19.00 La nau terra.
19.30 Entre línies.
20.00 Les noies d'or.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 Amb tu.
22.25 Sessió de nit:
"Marcado por el odio".
00.30 Telediari - 3.
00.50 Telesport.
01.05 Testimoni.

DIMECRES - 29

- 8.00 Bon dia.
8.30 Telediari matinal.
9.00 Al matí.
13.30 3 x 4.
14.30 Connexió amb Sant Cugat.
14.30 L'informatiu migdia.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Fama.
16.30 Un estiu tal qual.
18.00 Avanç telediari.
18.05 Els mons de Yupi.
18.30 El petit vampir - 9.
19.00 A tope.
20.00 De 9 a 5.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 Estimats pirulí.
22.25 Cançó trista de Hill Street.
23.25 La Guerra Civil Espanyola.
00.25 Telediari - 3.
00.45 Telesport.

DIJOUS - 30

- 8.00 Bon dia.
8.30 Telediari matinal.
9.00 Al matí.
13.30 3 x 4.
14.30 Connexió amb Sant Cugat.
14.30 L'informatiu migdia.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Fama.
16.30 Un estiu tal qual.
18.00 Avanç telediari.
18.05 Els mons de Yupi.
18.30 Musiquíssims.
19.00 Crònica jove.
19.25 Amb les mans a la massa.
19.55 Parlant clar.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 Melba - 2.

- 22.15 Dret a discrepar.
23.45 A mitja veu.
00.15 Telediari - 3.
00.35 Telesport.

DIVENDRES - 1

- 8.00 Bon dia.
8.30 Telediari matinal.
9.00 Al matí.
13.30 3 x 4.
14.30 Connexió amb Sant Cugat.
14.30 L'informatiu migdia.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Fama.
16.30 Un estiu tal qual.
18.00 Avanç telediari.
18.05 La llanterna màgica.
19.30 Diccionari de la salut.
20.00 Mash.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 Cara a Cara.
22.30 Divendres cinema:
"El fabuloso mundo del circo".
00.55 Telediari - 3.
01.15 Telesport.

DISSABTE - 2

- 1.30 El gos verd.
2.30 McMillan i la seva esposa.
4.05 Llarg-metratge:
"La conciencia acusa".
5.30 Documents TV.
6.35 Documental.
7.30 Llargmetratge:
"Amanecer en puesta oscura".
9.00 A tope.
10.00 Diccionari de la salut.
10.30 El mag d'oz.
10.55 48 hores.
11.00 La bola de cristall.
12.15 Nova gent.
13.15 Loteria.
13.30 L'altra mirada.
14.30 48 hores.
15.30 El temps.
15.35 Isidor.
16.05 Primera Sessió:
"El estafalario prisionero de Zenda".
18.00 Les aventures de Teddy Ruxpin.
18.30 Secrets i misteris.
19.00 Número 1.
19.35 La llei dels àngels - 9.
20.30 48 hores.
21.05 Informe setmanal.
22.20 Dissabte nit.
23.25 Frankenstein:
"Primera parte".
00.45 48 hores.
00.50 Filmoteca TV:
"Lo que el viento se llevó".

DIUMENGE - 26

- 9.30 Santa Missa.
10.00 Objectiu 92.
12.00 Estudi Estadi.
14.50 L'informatiu cap de setmana.
15.00 Estudi Estadi.
18.00 Connexió amb Madrid.
18.00 Sessió de tarda:
"La Condesa de Hong Kong".
19.45 Camí de Seul.
20.05 Connexió amb Sant Cugat.
20.05 A l'est del Besòs.
20.35 L'informatiu cap de setmana.
21.00 Debat - 2.
22.00 Connexió amb Madrid.
22.00 L'Instant més llarg.
22.30 Retransmissió esportiva.
00.00 Connexió amb Sant Cugat.
00.00 Molt personal.

DILLUNS - 27

- 13.00 Avanç de l'informatiu Migdia.
13.05 Directe al 2.
13.35 Capitoli - 33.
14.00 Teledues.

- 14.30 L'informatiu migdia.
15.00 Bellesa i poder - 54.
15.30 Descobertes sota l'aigua.
16.30 Tè o cafè.
18.00 Botigues i botiguers.
18.30 Avanç de l'informatiu Vespre.
18.35 Aigua de sífo.
19.00 Picapuça.
20.00 L'informatiu Vespre.
20.25 Panorama.
20.50 Olímpics.
21.20 Cinema club:
"La cifra impar".
22.55 Últimes preguntes.
23.25 Jazz entre amics.
00.25 Atletisme.
03.00 Boxe.

DIMARTS - 28

- 13.00 Avanç de l'informatiu Migdia.
13.05 Directe al dos.
13.35 Capitoli - 34.
14.00 Teledues.
14.30 L'informatiu migdia.
15.00 Bellesa i poder - 55.
15.30 Brown sugar.
16.30 Tè o cafè.
18.00 T.B.M.
18.30 Avanç de l'informatiu Vespre.
18.35 Aigua de sífo.
19.00 Toros.
21.00 Bàsquet.
22.30 Atletisme.
00.00 Tendido cero.
00.30 La bona música.

DIMECRES - 29

- 13.00 Avanç de l'informatiu Migdia.
13.05 Directe al 2.
13.35 Capitoli - 35.
14.00 Teledues.
14.30 L'informatiu migdia.
15.00 Bellesa i poder - 56.
15.30 Documental.
16.30 Tè o cafè.
18.00 Els petits camperols.
18.30 Avanç de l'informatiu Vespre.
18.35 Atletisme.
21.00 Bàsquet.
22.30 Per la ruta dels vents.
23.30 S'ha escrit un crim.
00.20 Temps de creure.

DIJOUS - 30

- 13.00 Avanç de l'informatiu Migdia.
13.05 Directe al 2.
13.35 Capitoli - 36.
14.00 Teledues.
14.30 L'informatiu migdia.
15.00 Tennis.
20.25 L'informatiu Vespre.
21.00 Bàsquet.
22.35 Loteria primitiva.
22.40 Dijous cinema:
"La escalera".
00.30 Metròpolis.

DIVENDRES - 1

- 12.30 Tele-Europa.
13.00 Avanç de l'informatiu Migdia.
13.05 El divan d'Ivan.
13.35 Capitoli - 37.
14.00 Teledues.
14.30 L'informatiu migdia.
15.00 Tennis.
20.30 L'informatiu Vespre.
21.00 Bàsquet.
22.35 Leonard Cohen a concert.
00.25 Prop de les estrelles.

DISSABTE - 2

- 9.30 Sesam obre't!
10.00 Dibuixos animats.
10.15 Clementina.
10.45 Popgrama.
11.15 Mirades.
12.00 Una història particular.
13.00 Flamenc.
13.30 Amor, salut i feina.
14.00 L'informatiu cap de setmana.
14.30 135 escons.
15.00 Estadi 2.
22.00 L'informatiu cap de setmana.
22.30 Estadi - 2.
23.30 Ahir.
00.35 Djàlegs amb la música.

COMENTARIS TV

Hepburn i Tracy: Un bon cicle

Després de veure un parell o tres dels films que protagonitza aquesta famosa parella, la primera pregunta que hom pot plantejar-se és: ¿per què han canviat tant els gustos?

De fet avui dia aquestes pel·lícules no sortien al mercat. Ningú no acceptaria un producte tan ingenu, tan senzill, potser tant poc realista.

Les comèdies avui dia han de ser més crues, més violentes, més plenes de "morbo". Han de tenir sexe, conflictes duríssims, angoixes terribles.

La segona pregunta és la següent: ¿Qui ha fet canviar a qui? ¿Les pel·lícules han fet canviar els gustos o les persones han exigit un cinema més dur? Segons el meu discutible parer, ha estat la indústria la que, a poc a poc, ha anat cercant aquelles passions més fàcilment manipulables tot oferint no allò que demanava l'espectador d'entrada, sinó allò que l'espectador s'havia acostumat a veure com a normal i desitjable.

El cinema ha funcionat com a publicitat. De la certa simplicitat dels gustos del passat, s'ha passat a la complexitat un xic malaltista del present.

No necessitavem tant de sexe, ni tanta violència ahir als films, no per un problema de "repressió", sinó perquè les nostres vides eren més senzilles i teníem cada cosa al seu lloc. Ha canviat l'escala de valors. La indústria necessitava uns gustos —també podríem dir valors— més forts i de comercialització immediata i va subratllar la versió més fosca de tots nosaltres fins que hi quedéssim "enganxats". Val ha dir que aviat sentirem parlar de dependència de les imatges de violència i de sexe amb els termes que avui es fan servir per parlar de la droga i l'alcohol.

IGNASI BOFARULL T.A.C. (Telespectadores Asociados de Catalunya) tel. 200 13 39

RESERVEU AQUESTES DATAES

DESEMBRE 1988						
DILLUNS	DIMARTS	DIMECRES	DIJOUS	DIVENDRES	DISSABTE	DIUMENGE
			1 Sant Elia bisbe	2 Sant Esteve	3 Sant Esteve	4 Sant Esteve
5 Sant Sabat	6 Sant Nicolau	7 Sant Antònia, bisbe	8 La Mare de Déu de la Concepció de Maria	9 Santa Eulàdia verge	10 La Mare de Déu de Loreto	11 Sant Damià i pape
12 La Mare de Déu de Guadalupe	13 Santa Lucía verge	14 Sant Joan de la Creu	15 Sant Valeri bisbe	16 Sant Valeri bisbe	17 Sant Josep Marçanet, fundador	18 La Mare de Déu del Esportista
19 Sant Joan de la Creu	20 Sant Llorenç de Sordani	21 Sant Pere Cerdà, prevere	22 Sant Zenon, sordani	23 Sant Joan de la Creu, prevere	24 Sant Jordi, bisbe	25 El Nadal de Nostre Senyor
26 Sant Joan de la Creu	27 Sant Joan de la Creu	28 Sant Joan de la Creu	29 Sant Joan de la Creu	30 Sant Joan de la Creu	31 Sant Joan de la Creu	

Zui?

**cada parròquia,
cada associació,
cada orde o congregació,
cada col·legi,
cada institució cristiana...**

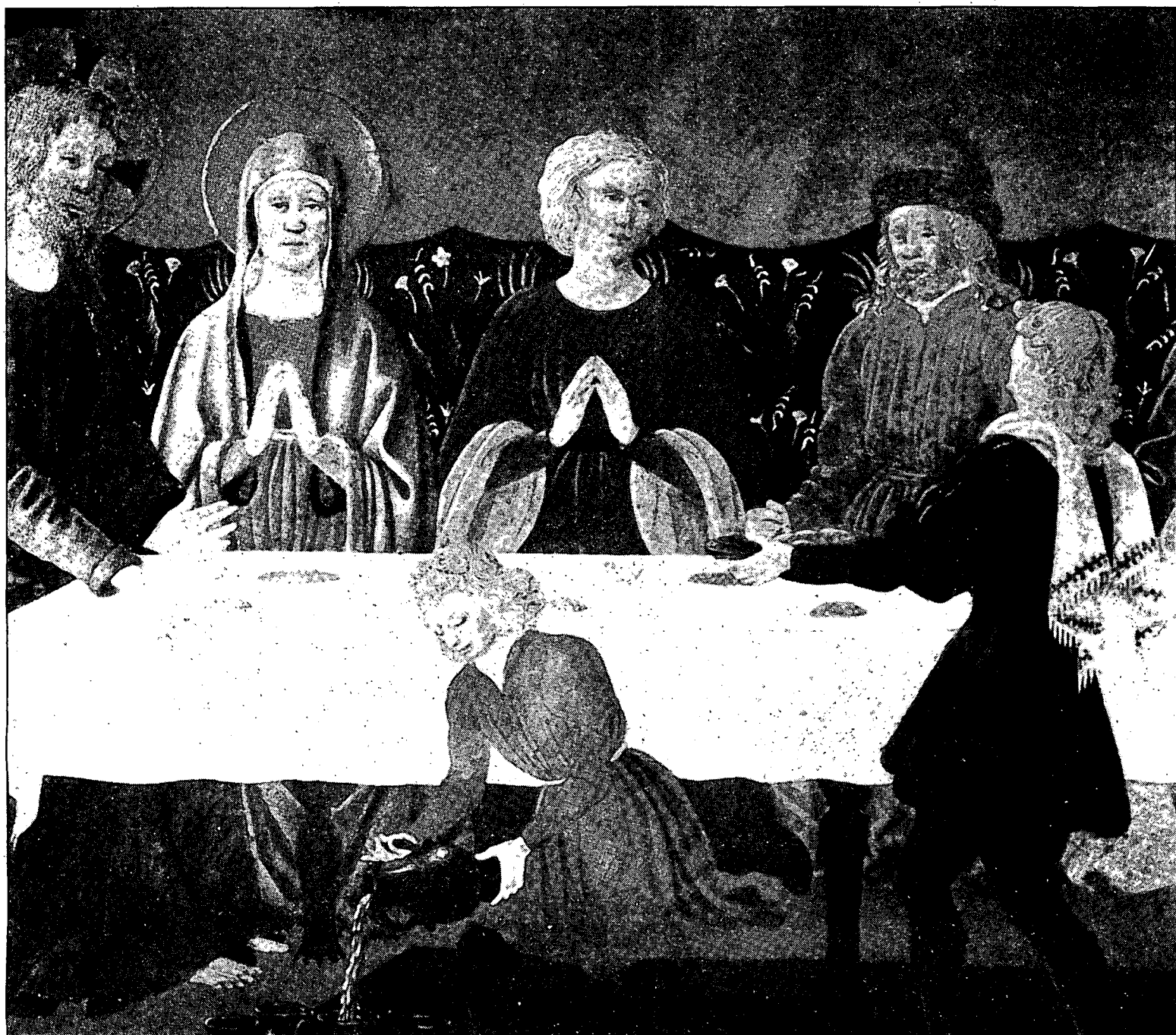
6 de juny del 1987

15 d'agost del 1988

ANY MARIÀ

26 de juny del 1988

n.º 14

MARIA, EXEGESI VISCUDA DE L'EVANGELI

Al venerat germà, el senyor cardenal Luigi Dadaglio, President del Comitè central per a l'Any Marià.

1. "S'ha complert el temps i és a prop el Regne de Déu. Convertiu-vos i creieu en l'Evangeli" (Mc 1:15). Amb aquestes paraules pronunciades per Jesús al començament del seu ministeri públic m'adreço a vós i als estimadíssims germans i germanes participants al congrés internacional dedicat a l'estudi dels continguts i de les perspectives doctrinals i pastorals de l'encíclica "Redemptoris Mater". L'encontre, organitzat per la Pontificia Acadèmia Maria Internacional sota els auspicis del Comitè central per a l'Any

Marià, s'insereix en la sèrie d'iniciatives que, amb la finalitat també de preparar l'Església i la humanitat per al jubileu cristològic de l'any dos mil, es proposen d'aprofundir cada vegada més el coneixement del misteri de Maria (cf. Enc. **Redemptoris Mater**, 4).

Encontre entre la gràcia i la fe

2. En el llenguatge neotesamentari la "plenitud del temps" coincideix amb la vin-

guda del Regne de Déu en la persona i en l'obra de Jesucrist, a la qual ha de correspondre l'adhesió de fe de tot el Poble de Déu. Aquesta resposta del cor troba el seu cim i el seu punt de referència en Maria, que amb el "fiat" de l'Anunciació i de tota la seva fe esdevé model d'un "sí" plenament lliure i totalment disponible. Sense la seva acceptació de la iniciativa divina, la història de la salvació no hauria tingut el desenvolupament que coneixem.

La Mare del Senyor té una funció particular en el camí

històric de la comunitat dels creients, perquè li correspongué d'engendrar en el temps l'etern Fill de Déu. Però no constitueix un principi paral·lel al del Crist i de l'Església, sinó que, amb el Crist i amb l'Església, és manifestació de l'activitat salvífica de Déu en la història; és lloc de trobament entre el diví i l'humà, entre la gràcia i la fe; és paradigma del comportament de l'home envers Déu: amb la seva conjuntura única i irrepetible, Maria ens invita a les actituds pròpies de fills, de deixebles i d'obertura a l'Esperit.

Model de la nova humanitat

3. Ella esdevé així una mena d'"exegesi viscuda" de l'Evangeli. El seu misteri podria ser explicat també a partir de la frase programàtica de Jesús a què m'he referit: "S'ha complert el temps i és a prop el Regne de Déu; convertiu-vos i creieu en l'Evangeli" (Mc 1:15).

"Convertiu-vos". - En la Immaculada Concepció de Maria, Déu posa en acte la seva voluntat salvífica de restablir l'estat de justícia primordial. Ja des del començament de la seva existència, la Mare del Mes-

(Passa a la pàg. 4)

LA VERGE MARE

Carta col·lectiva dels Bisbes
Granada, amb motiu de la ce

En aquest temps de Pasqua ressona amb singular rellevància l'exhortació de sant Pau en la carta als Romans: "Us invito a fer de la vostra persona una víctima viva, santa, agradable a Déu. Tal és el culte autèntic que li heu de retre. Res d'emmotllar-vos als criteris mundans. No que us transformi, més aviat, la nova mentalitat, de manera que arribeu a discernir quin és el voler de Déu: allò que és bo i li és agradable i perfecte" (Rom. 12:1-2).

Sant Pau, inspirat en l'exemple de Jesucrist, que s'ofereix a si mateix, com a oblació agradable al Pare (Heb. 10:10), proposa davant dels nostres ulls l'únic model de vida per a la nostra existència històrica concreta.

Sa Santetat el papa Joan Pau II, en la Carta Encíclica "Redemptoris Mater" ens presenta la Santíssima Verge com a model perfecte davant del qual ha de mirar-se el cor de tota l'Església per imitar la que, essent la seva Mare, també és la "primera deixeble de Crist" (R.M. 13).

Després dels goigs de la Resurrecció, celebrats amb tanta exuberància en la Litúrgia de la Nit Pasqual, gairebé ens estranya trobar-nos com submergits en el quefer diari —tantes vegades dolorós— de la nostra vida. De sobte ens veiem enfront del dolor, enfront del sofriment, enfront els problemes de cada dia.

Aquest és el moment oportú per adreçar els ulls a Maria. Consol dels afligits i, contemplant el seu rostre serè i ple de dolcesa i d'esperança, mantenir fermes l'esperança i l'alegria.

Nosaltres, pel Baptisme i l'Eucaristia, compartim la Mort del Vivent i la Vida del Crucificat. Maria sap el que és "caminar vers Galilea" (Mt. 28:10) en l'agredolç de la vida de fe, en l'"obediència de la fe" (Conf. R.M. nº 12-19).

La Resurrecció de Jesucrist, que professem, celebrem i vivim, ens dona la força per enfrontar i assumir el dolor com ho féu nostra Senyora, Mare, Mestre, Model i exemple per a cadascú de nosaltres, i per a tota l'Església.

El món adolorit

En la recent encíclica "Sollicitudo Rei socialis", el Papa descriu el món contemporani i ofereix a tota l'Església una lectura teològica dels problemes moderns. Recordant l'encíclica "Populorum Progressio" del papa Pau VI, "com un document d'aplicació de les ensenyances del Concili" i "com a resposta a la crida del Concili" en la Constitució Gaudium et Spes, el papa Joan Pau II afir-

ma: "Aquesta misèria i el subdesenvolupament són, sota un altre nom, les tristesses i angònies d'avui, sobretot dels pobres; enfront d'aquest panorama de dolor i sofriment, el Concili vol indicar horitzons de goig i d'esperança."

La lectura atenta de l'Encíclica il·lumina la pròpia observació i fa comprendre fins a quin punt el pecat distorsiona l'home i els Pobles, i arrossega in comptables sofriments.

Per altra banda, en la pròpia experiència personal, percebem el dolor quotidià com un visitant estrany, incòmode.

En efecte: el dolor ens acompanya inevitablement en la nostra vida terrenal. Com a sofriment físic o moral hem de considerar-lo visitant freqüent de la nostra pròpia intimitat personal. A la llarga no podem evitar la seva presència, encara que a vegades pretenguem atordir-nos i enganyar-nos a nosaltres mateixos com si no hagués d'abastar-nos. L'esforç resulta inútil.

L'observació i l'experiència ens fa comprendre que el dolor és una realitat universal, i, fins a cert punt, un enigma indecifrabla. La nostra condició humana mortal porta en si mateixa aquesta limitació.

Al final de l'encíclica "Sollicitudo Rei socialis", el Papa presenta a la Verge "les difícils situacions individuals", "les situacions socials i la mateixa crisi internacional" "en els seus aspectes preocupants de misèria, atur, manca d'aliments, cursa armamentista, menyspreu dels drets humans, situacions o perills de conflicte parcial o total" (nº 49). El Papa posa en mans de la Verge tot aquest panorama dolorós del món, per tal que ella intercedeixi davant del seu Fill com va intercedir en les Bodes de Canà: "No tenen vi" (Conf. ibid.).

A tots ens afecten d'una manera o altra les situacions ambigües de dolor i d'esperança que ens envolten o ens sorprenen en la realitat diària de la nostra existència.

Nosaltres també volem presentar davant la Mare de Déu els canvis, els conflictes, les recerques, les incerteses, les pors o les crispacions del nostre món. Nosaltres també volem presentar a la Senyora tant situacions de dolor de les famílies, dels individus, de les col·lectivitats, de l'Església. Volem demanar la llum de la Verge dolorosa per a molts homes i dones que pateixen el dolor de la malaltia, de l'atur, la vellesa, el desempar, la marginació, l'angoixa...

Assumir el dolor en la fe de Maria

L'Evangeli i la Tradició de

l'Església no inviten a la recerca del dolor pel dolor. El dolor és una realitat ambigua el valor moral positiu del qual depèn que sigui acceptat, viscut i ofert a Déu des de la fe (Lc. 23:39-43). El punt suprem de referència des del qual l'Església ensenya a comprendre les possibilitats de valor moral del dolor és la Creu de Jesucrist: "Nosaltres hem de gloriarnos en la creu de nostre Senyor Jesucrist, pel qual el món és per a mi crucificat i jo sóc crucificat per al món" (Gal. 6:14).

En el cor de l'Església és plantada la Creu del Senyor, i la seva ombra lluminosa penetra en el cor de tots els batejats.

A Jesús no li fou fàcil en la seva psicologia humana assumir el dolor: "Abba, Pare, tot ho pots. Allunya de mi aquesta copa! però no es faci el que jo vull, sinó el que vols tu" (Mc. 14:36). Aquestes paraules de l'oració de l'hort són expressió de la repugnància natural que també Ell experimentava davant del dolor. Però les frases de la seva oració culminen en l'acceptació de la voluntat del Pare. Ja des del començament de la seva vida en aquest món havia proclamat: "Heus ací que vinc... per fer, oh Déu, la vostra voluntat" (Heb 10:7). Per això també, en l'Hora suprema de la mort, i en l'abandó extrem de la creu, "fent un gran crit digué: Pare, a les teves mans confia el meu esperit!" Lc 23:46).

Junt a la creu de Jesús hi havia la seva Mare (Jn. 19:25), la dona Creient que visqué el dolor amb els ulls nous de la fe i va saber-lo assumir de manera espiritualment fecunda. Ella és així exemple per a la nostre fe i per a la nostra actitud enfront el dolor "Ella, la Verge Maria, en el Gran Dissabte quan Crist dormia en el sepulcre, només amb la força de la fe i de l'Esperança, l'única entre tots els deixebles, esperarà vigilant la resurrecció del Senyor" (Col·lecció de Misses de la Verge, Prenotands n. 16).

Maria, junt a la creu de Jesús, sofria en el seu cor els dolors que el Fill patia en el seu cos. Així li ho havia profetitzat l'ancià Simeó: "I una espasa et travessarà l'ànima" (Lc. 2:35). La recent encíclica de Joan Pau II ens ofereix una profunda meditació sobre l'abast d'aquestes paraules i allò que elles poden ensenyar a tot cristià conscient.

El Papa diu de la profecia de Simeó que és "el segon anunci a Maria" (RM 16). En efecte, Maria havia rebut l'anunci de l'àngel que li parlava de ser Mare del Messies. Les seves paraules semblaven voltades de tons triomfals: "Serà gran, Fill de l'Altíssim, el Senyor Déu li donarà el tron de David el seu pare, regnarà en la casa de Jacob eternament i el

seu regne no tindrà fi" (Lc 1:32-33). Aquest missatge necessitava ser completat. I aquesta és la funció que compleix el "segon anunci" que Simeó "mogut per l'Esperit Sant" (Lc. 2:27), comunica a Maria: Jesús també serà "signe de contradicció" (Lc 2:34) "causa de polèmica". El rebuig que el seu fill haurà de sofrir per part de molts repercutirà també en el cor de Maria, traspasarà la seva ànima com una afuada espasa (Conf. Lc. 2:35).

Maria havia donat el seu "sí" a l'anunci de l'àngel (Conf. Lc. 1:38). Maria sabé mantenir el seu lliurament i la seva fermesa en la fe davant la perspectiva del dolor que Simeó va

anunciar-li. Heus ací la gran'essa de la Verge.

La Verge respongué a l'àngel amb el "sí" total de la seva fe. La seva cosina Isabel interpretà la seva actitud amb aquestes paraules de benedicció: "Feliç la que ha cregut" (Lc. 1:45). Maria mantingué el seu "sí" fins a la creu de Jesús (Jn. 19:25).

Només a la llum de la fe i per la fe pot ser acceptat el dolor de manera espiritualment fecunda. La fe no suprimeix el dolor. Però en veure'l amb ulls nous, el fa intel·ligible i permet assumir-lo responsablement.

La vida de Maria fou una peregrinació en la fe i una obediència de la fe (Cf. RM 15 i

RIA I EL DOLOR

de la Província Eclesiàstica de
cebració de l'Any Marià.

fe Maria està unida perfectament a Crist en el seu anorreament... A través de la fe Maria participa en la mort del seu fill, en la seva Mort Redemptora; però a diferència de la dels deïebles que fugien, era una fe molt més il·luminada... Des de la creu, és a dir, des de l'interior del misteri de la redempció s'estén el radi d'acció i s'exemplifica la perspectiva de la benedicció de fe: 'Feliç tu que has cregut...' (RM 18-19).

El "sí" de la Santíssima Verge a l'Encarnació no era solament el consentiment a la mort del Redemptor, sinó també la renúncia terrena al seu Fill, diàriament practicada (Lc 2:40-52) i un lent i quotidià morir en creu en una vida amagada i sense llum (Jn 2:4) i en la donació del propi Fill en profit de tots nosaltres (Mc 3:31-35; Jn 19:25-27).

L'Església traspassada i transfigurada per la comunió en el Misteri Pasqual a imatge de Maria

El Papa, en la Carta Encíclica "Redemptoris Mater" presenta a l'Església "el significat que Maria té en el Misteri de Crist i la seva presència activa i exemplar en la vida de l'Església" (n. 1). Aquest sembla que és el fil conductor de tota l'Encíclica. La seva exposició es descata diverses vegades i amb expressions lluminoses la comunió intrínseca de Maria en el Misteri de Crist.

"L'Església —diu el Papa (RM 26)— des del primer moment va mirar Maria a través de Jesús, com va mirar Jesús a través de Maria". "Només en el misteri de Crist es va aclarir plenament el misteri de Maria" (RM 4). Ara bé, la Mare de Déu té una "presència activa i exemplar en la vida de l'Església" i de "cada cristià". Es Mare de l'Església, "figura de l'Església en l'ordre de la fe, de la caritat i de la perfecta unió amb Crist", "testimoni singular del Misteri de Jesús" (Cf RM 26,27, 42-47).

Crist, Maria, l'Església: un únic Misteri de Comunió en la caritat del Pare, que se'ns ha revelat per la creu i la resurrecció de Jesucrist, en el Do de l'Esperit Sant.

El Misteri Pasqual és el centre de la vida de l'Església i de la vida de la Mare de Déu. El Papa diu: "Maria és el membre més noble de la gràcia salvadora de la Pasqua" (RM 1). "La maternitat de Maria respecte als homes... emergeix de la definitiva maduració del misteri pasqual del Redemptor" (RM 23 cf. 44).

El cor de la Mare de Déu i el Cos de l'Església està habitat pel dolor del Crucificat i pel

consol de l'Esperit Sant.

"En les dificultats actuals Déu vol ensenyar-nos de manera més profunda, el valor la importància i la centralitat de la creu de Jesucrist" (Sínodo dels Bisbes 1985, relació final).

El dolor de la Mare de Déu, associada amb el seu Fill en la Creu, és exemplar i modèlica per a l'Església i per a cada cristià.

Sant Pau ho posa en relleu en una frase lapidària de la carta als Colossencs (1, 24): "Ara estic content de patir per vosaltres. I en la meua vida mortal supleixo la part de sofriment no acomplerta pel Crist, a favor del seu cos que és l'Església".

L'Església resa així: "Senyor, tu has volgut que la Mare compartís els dolors del teu Fill al peu de la creu, fes que l'Església, associant-se amb Maria a la Passió de Crist, mereixi participar de la seva Resurrecció" (Orac. Col·lect. 15 de setembre Mare de Déu dels Dolors). Els cristians s'associen amb Maria i completen en ells, amb Maria, a favor de l'Església, allò que manca a la passió de Crist. Però és així com mereix participar de la Resurrecció.

Per això, en el dolor diari, "oferint els nostres cossos, com a víctima vivent, santa, agradable a Déu...", és com podem rebre el consol de l'Esperit Sant, que ens transforma en el coneixement de Crist i en sentir nosaltres el poder de la seva resurrecció. Però és necessari tenir part en els seus sofriments, i així, anar-nos conformant a la seva mort, amb l'esperança d'assolir la resurrecció d'entre els morts (Fil 3:10-11).

La mort de Crist fou viscuda per la Verge en perfecta comunió amb el seu Fill. Ella ens ha precedit en la fe i en la comunió en Crist mort i Ressuscitat (cf. Marialis Cultus 7,39).

Visquem l'alegria infantada en el dolor

Maria és per a l'Església un model perenne (RM 42).

Maria guia els fidels a l'Eucaristia (RM 43). Podríem aplicar a la Mare de l'Església aquelles profundes paraules adreçades per l'Apòstol sant Pau als Gàl·tes: "Fills meus, pels quals torno a sofrir dolors d'infantament, fins que Crist no prengui forma en vosaltres" (4:19).

De la fon de dolor de la Creu ha brollat per a nosaltres l'alegria perenne de la Resurrecció. En la mesura que sofrim amb Crist gaudirem amb Ell (2 Tim 2:11-12). Per això ens alegrem ara, quan som afligits per breu temps, amb diferents proves, perquè els quirats de la vostra fe, molt més valuosos que l'or moridor

siguin trobats dignes de lloanca en la revelació de Jesucrist (1 P, 1:6-8). I el Déu que tot ens ho dona graciosament i que us ha convidat a compartir la seva glòria eterna en Crist, després que haureu patit una estona, Ell mateix acabarà l'obra, us consolidà i us enfortirà (Ibid. 5,10).

La Verge ens porta a l'Eucaristia per fer-nos compartir amb Ella i com Ella els dolors del Crucificat. Maria ens condueix a la vida, i és amb nosaltres en les diverses situacions de sofriment i de dolor, confortant la nostra fe i la nostra esperança.

En el missatge al Poble de Déu del Sínodo del 1985, se'ns diu:

"No hem estat creats per a la mort, sinó per a la vida. No estem condemnats a les divisions ni a les guerres, sinó cridats a la fraternitat i a la pau. L'home no ha estat creat per Déu per a l'odi i la desconfiança, sinó que ha estat creat per estimar Déu. Ha estat per a Déu. L'home respon a aquesta vocació mitjançant la renovació del seu cor. Hi ha un camí per a la humanitat —i ja en percebem els seus signes— que la condueix a una civilització de la participació, de la solidaritat i de l'amor, a una civilització que és l'única digna de l'home".

En aquest engatjament és compromesa la nostra vida. Som convocats a aquesta urgent i bella missió, i per ella, a l'estil de la Verge estem disposats a assumir i enfrontar el dolor tal com ella ho feu: en comunió amb Jesucrist i amb l'esperança viva de la Resurrecció.

Jm. Kreindler
Arquebisbe de Granada

+ Jp. Pineda
Bisbe de Jaén

Ramon, obispo de Málaga
Bisbe de Màlaga

[Signature]
Bisbe d'Almeria

Ignacio de Padilla
Bisbe de Guadix-Baza

17). Viure en fe implica sacrifici: "El sacrifici i l'ofrena sagrada de la fe" (Fil. 2:17).

Maria va viure en fe els llargs anys de la vida oculta de Jesús de Natzaret, com experimentant una autèntica nit de fe.

Maria culmina el seu pelegrinatge en la fe al peu de la creu. Allí és testimoni, humanament parlant, d'un complet desmentiment de les paraules de l'àngel (cf. RM 18).

En aquestes fites del seu pelegrinatge de fe, la Verge manté l'actitud d'obediència de la fe, o sigui: una fe viva, conseqüent "que actua per la caritat" (Gal. 5:6). Ella no solament accepta com a veritable

el missatge que l'àngel li adreça, sinó que es lliura conseqüentment a complir allò que el missatge exigia d'ella: "Heus ací l'esclava del Senyor, faci's en mi segons la vostra paraula" (Lc. 1:38). En aquest lliurament, la Verge no retrocedeix ni davant l'anunci del dolor, ni davant el mateix sofriment al Calvari.

"Com n'era de gran, d'heroica en aquests moments l'obediència de la fe demostrada per Maria entre els inescrutables designis de Déu!"... I al mateix temps, que n'és de poderosa l'acció de la gràcia en la seva ànima, i com n'és de penetrant la influència de l'Esperit Sant, de la seva llum i de la seva força. A través d'aquesta

Lletanies del Cor Immaculat de Maria

Són prou conegudes i recitades pel poble fidel les lletanies del Cor o del Nom de Jesús. En canvi, ho són menys les del Cor de Maria. Oferim, ara en l'avinentsa de l'Any Marià, aquesta lletania del Cor Immaculat de

Senyor, tingueu pietat
Crist, tingueu pietat
Senyor, tingueu pietat
Crist, oïu-nos
Crist, escolteu-nos

Déu Pare celestial,
Déu Fill, Redemptor del món,
Déu Esperit Sant,
Santa Trinitat, un sol Déu,

Cor de Maria, Filla de Déu Pare,
C M, Mare de Déu Fill,
C M, Esposa de Déu Esperit Sant,
C M, Temple i Sagrari de la Santíssima Trinitat,
C M, Verge Immaculada,
C M, Mare nostra amantíssima,
C M, Corredemptora del gènere humà,
C M, Mitjancera nostra prop de Déu,
C M, Reina potentíssima,
C M, Mare de l'Església,
C M, digna d'estimació per als homes,
C M, digna d'admiració per als àngels,
C M, el més semblant al Cor de Jesús,
C M, ple de gràcia,
C M, primícies de la Redempció,
C M, ideal de santedat,
C M, imatge, la més alta, de totes les virtuts,
C M, firmissim en la fe,
C M, corroborat en l'esperança,
C M, inflammat en la caritat,
C M, abisme d'humilitat,
C M, espill de paciència,
C M, model perfecte d'obediència,
C M, liri de puresa,

Senyor, tingueu pietat
Crist, tingueu pietat
Senyor, tingueu pietat
Crist, oïu-nos
Crist, escolteu-nos

Tingueu pietat de nosaltres

Pregueu per nosaltres

Maria que, tot seguint les pautes d'aquelles pregàries litàniques tradicionals, posa de relleu l'abisme insondable del misteri marià i alhora la tendresa del Cor de la Mare envers els seus fills.

C M, que conservàreu fidelment les paraules del vostre Fill,
C M, indefectible en creure i en confiar,
C M, omnipotent en intercedir i en suplicar,
C M, tresor inesgotable,
C M, aqüeducte de totes les gràcies,
C M, font de pau i de reconciliació,
C M, conhort dels afligits,
C M, esperança de salvació eterna,
C M, traspasat per una espasa de dolor,
C M, ferit per la llança,
C M, adolorit pels nostres pecats,
C M, digne de ser correspost amb el nostre amor,
C M, mereixedor de la nostra reparació,
C M, que teniu dret a la nostra consagració,
C M, honor del nostre Poble,
C M, refugi i recer de tots els Pobles,
C M, exultant de joia per la glòria del vostre Fill,
C M, submergit en les delícies celestials,
C M, honor i goig dels estadants del cel,
C M, que atanseu els confins de la divinitat,

Anyell de Déu, que lleveu el pecat del món
Anyell de Déu, que lleveu el pecat del món
Anyell de Déu, que lleveu el pecat del món,

Perdoneu-nos Senyor
Escolteu-nos Senyor
Tingueu pietat de nosaltres

Maria, pacient i humil de Cor.
Feu el nostre cor semblant al Vostre.

PREGUEM.- Déu omnipotent i etern, que preparàreu en el Cor de la benaurada Verge Maria una estada digna de l'Esperit Sant: concediu-nos propici que, renovant devotament la memòria del mateix Cor adolorit i immaculat, poguem viure i morir segons els Cors de Jesús i de Maria. Pel mateix Crist Senyor nostre. Amen.

(Ve de la pàg. 1)

MARIA, EXEGESIS VISCUDA DE L'EVANGELI

sies fou embolcallada per l'amor redemptor i santificant de Déu. La seva elecció és fruit de la gràcia: en ella es manifesten d'una manera singular la iniciativa admirable del Pare, l'acció santificant de l'Esperit i la redempció perfecta acomplerta pel Crist. Adhuc si pertany a la categoria dels redimits, de tots els homes necessitats de salvació (cf. **Lumen Gentium**, 53), no conegué una història sense Déu. Esdevé així per gràcia la imatge de la nova humanitat, la icona de l'Església futura, "sense màcula ni arruga" (Ef 5:26), creació purificada i transparent davant Déu. Tot en ella és pura gràcia i no més gràcia ("sola gratia").

"Creieu en l'Evangelí".- Essent verge, Maria pronuncia el seu "sí" a la maternitat. La fe és la raó profunda de la seva virginitat: des de la fe virginal i des del sí virginal el Fill de Déu féu la seva entrada en la història humana. Mitjançant aquesta fe Maria acollí el "Fill de la Promesa" i el seu sí esdevé el lloc en què la pobresa humana és feta capaç d'obrir-se al diví i de col·laborar així a la pròpia salvació. La seva fe és alhora adhesió responsable i abando-

nament confiat a l'acció divina: "Res no és impossible a Déu" (Lc 1:37): Una fe activa en la seva passivitat, passiva en la seva activitat ("sola fides"). Si creure significa "abandonar-se" a la paraula de Déu, tot reconeixent que en són d'inescrutables els seus judicis i d'inaccessibles els seus camins (cf. Rm 11:33), "Maria, que per l'eterna voluntat de l'Altíssim s'ha trobat, podem dir, al centre mateix d'aquells inescrutables camins i dels insondables designis de Déu, s'hi conforma en la penombra de la fe, bo i acceptant plenament i amb cor obert tot el que hi ha disposat en el disseny diví" (Enc. **Redemptoris Mater**, 14).

"És a prop el Regne de Déu".- Com a Engendrada del Fill de Déu, Maria dona al món aquell que és el Regne de Déu en persona. El Fill de Déu esdevé el Fill de l'home gràcies també a la participació d'una dona que esdevé la Mare del Fill de Déu "nascut de dona, nascut sota la llei" (Ga 4:4). En l'ordre actual de la Providència no es pot pensar el Déu Encarnat sense la Verge Maria.

Però la seva maternitat supera l'esfera purament biològica, perquè és una maternitat misteriosa en la qual Déu Pare es revela com a tal a la humanitat. Maria dona al món el Redemptor, de la redempció del

qual ella mateixa depèn, perquè ningú no se salva per si mateix: el Crist és el salvador de tothom ("solus Christus").

"S'ha complert el temps".- En Jesucrist Déu ha posat la plenitud de tota cosa, i en el seu temps ha acollit tots els temps i totes les generacions. També en la Verge Assumpta al cel es troben el "ja arà" de la salvació i l'"encara no" de la plenitud; l'elecció per part de Déu comporta la salvació completa. Allí on hi ha la totalitat de la gràcia, hi ha també la totalitat de la salvació: en Maria es troben així la gràcia i la glòria. I com que la gràcia i la fe han estat extraordinàries, també la glorificació ha estat extraordinària. L'existència de Maria fou la resposta completa al disseny salvífic de Déu, i precisament mitjançant aquesta plena i incondicional disponibilitat de Maria el Verb féu la seva entrada en la història, que ha esdevingut història de la salvació ("totus Christus").

Al servei de la salvació

4. Maria Santíssima, mirada a la llum de la paraula programàtica de Jesús (cf. Mc 1:15), se'ns manifesta amb les semblances de la dona creient, deixeble exemplar del Crist. Maria és la icona perfecta del rostre de Déu, no segons la natura com el seu Fill (cf. Col

1:15), sinó segons la gràcia com a "serventa del Senyor" (Lc 1:38). En Maria, Immaculada i Assumpta, l'Església canta la plena victòria de la gràcia, i en la singular santedat d'ella es reconeix plenament com l'esposa immaculada de l'Anyell (cf. Ap 19:7). Amb ella, Verge i Mare, la comunitat dels cristians canta la victòria de la fe, i es manifesta com a sagrament, signe i instrument de salvació, lloc de trobament entre Déu i la humanitat.

Tant l'Església com Maria estan al servei de la salvació: no l'una al costat de l'altra, sinó en una relació recíproca. I ja que l'Església existeix des d'Abel el just (cf. **Lumen Gentium**, 2), així també Maria no n'ha estat mai fora. L'Església es comprèn com a comunitat dels creients i en el Nou Testament la Mare del Senyor apareix com la creient per excel·lència: "Sortosa perquè ha cregut" (cf. Lc 1:45). L'Església, com a comunitat messiànica de salvació, troba en Maria un exemple sublim de fe i de caritat i en ella s'inspira la seva missió: "Així com Maria està al servei del misteri de l'Encarnació, així l'Església roman al servei del misteri de l'adopció com a fills per mitjà de la gràcia" (Enc. **Redemptoris Mater**, 43).

L'existència exemplar de la Mare de Jesús esdevé para-

digmàtica per a l'Església, que hi troba un model de fe, d'esperança i de perfecta unió amb el Crist (cf. **Lumen Gentium**, 58). La incondicionada disponibilitat de Maria en el compliment de la voluntat de Déu és model per a la comunitat escatològica cridada a seguir sense compromisos el Crist, en tota la seva història: des del Pessebre fins al Calvari, a la Resurrecció, a la glòria.

Per a tots els cristians Maria és així figura que suscita i renova l'esperança, assegura la força alliberadora de la gràcia, il·lumina la condició de l'home i l'invita a donar-se amb confiança a Déu i a deixar-se acollir pel seu infinit amor.

Aquests pensaments desitjo proposar a tots els estudiosos reunits per a aquest congrés internacional, mentre formulo cordials auguris que llurs intervencions ofereixin per a avantatge de tota l'Església una vàlida contribució per a un coneixement cada vegada més profund del misteri de Maria, Mare del Redemptor i model de fidelitat per als creients.

Amb aquests desigs impar-teixo de bon grat a vós, senyor cardenal, i a tots els participants a aquest encontre la benedicció apostòlica.

Al Vaticà, 22 maig 1988.

Joan Pau II, Papa